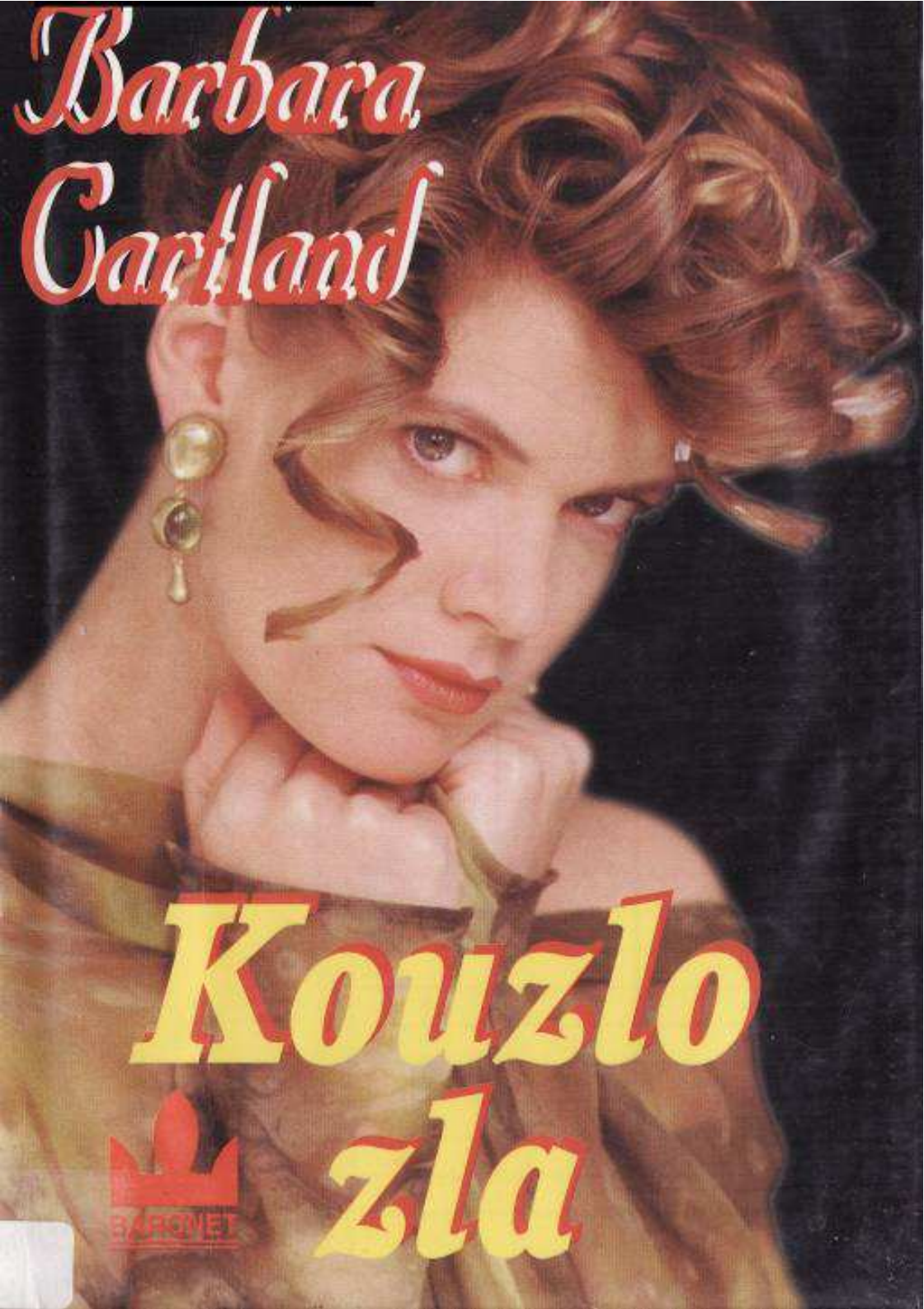

*Barbara
Cartland*

**Kouzlo
zla**

Přeložila:

JANA PACNEROVÁ

Barbara Cartland: Kouzlo zla

Vydání první.

Copyright © 1968 by Barbara Cartland.

Published by arrangement with Arrow Books Ltd.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha I

v roce 1997 jako svou 247. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu The Enchanting Evil vydaného
nakladatelstvím

Arrow, Books Ltd. v roce 1970.

česky překlad © 1997 Jana Pacnerová.

Píchal a vazba © 1997 Valentino Sani a Baronet.

Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.

Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a. s., Pasovská 55, Vimperk.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo Baronet je ochranná známka, která je zapsána do rejstříku
ochranných známek Úřadu průmyslového vlastnictví pod číslem zápisu 189296.

ISBN 80-7214-047-7

BARONET

Praha 1997

Barbara Cartland
Kouzlo zla

BARONET

Dveře učebny se rozlétly. „Ty ještě nemáš obroubené moje šaty?“ otázala se Charlotta ostrým hlasem.

Její sestřenice Melinda vzhledla ze sedátka v okenním výklenku, kde zapadající slunce vrhalo poslední paprsky světla na jemný vzorek, kterým spravovala plesovou róbu z růžového taftu.

„Už jsem skoro hotová, Charlotto,“ řekla tiše. „Nemohla jsem dřív začít“

„Nezačalas, protože ses motala ve stájích u toho svého koně,“ odsekla Charlotta hněvivě. „Vážně, Melindo, jestli to s tebou takhle půjde dál, požádám papá, aby ti zakázal jezdit, ať máš víc času na svoje povinnosti v domácnosti.“

„Ach Charlotto, něco tak krutého bys přece neudělala!“ vykřikla Melinda.

„Krutého!“ odsekla jí sestřenice. „Ty můžeš sotva říkat, že jsme k tobě krutí. Vždyť zrovna tenhle týden mi Sarah Ovingtonová vyprávěla, jak ta chudá příbuzná, co u nich bydlí, nesmí nikdy chodit k obědu nebo k večeři dolů, a když si někam vyjedou, pokaždé sedí zády ke koním. Víš stejně dobře jako já, Melindo, že tě nechávám sedět vedle sebe, když jedeme v kočáře.“

„Jsi moc hodná, Charlotto,“ řekla Melinda tiše, „a mě mrzí, jestli jsem se opozdila s obrubováním tvých šatů. To jenom Ned poslal vzkaz, že Flash nechce žrát. Samozřejmě že když jsem ho přišla nakrmit, snědl oves okamžitě.“

„Ty jsi s tím směšným koněm jako bez rozumu,“ zdrtila ji Charlotta. „Nechápu, proč ti papá poskytuje prostor ve stáji, když je tam sotva dost místa pro naše vlastní koně.“

„Prosím, Charlotto, prosím, nezmiňuj se o tom strýčku Hectorovi,“ žadonila Melinda. „Uděláni cokoli, cokoli bude chtít – budu celou noc sedět a obrubovat ti šaty, nebo je vyšiji od krku až k podlaze. Ale nenasazuj svému otci do hlavy myšlenku, že chudák Flash je na přítěž.“

V Melindiných modrých očích stály slzy a hlas se jí trochu lámal vášní toho, co pociťovala.

Okamžik na ni sestřenice hleděla upřeně a nepřátelsky, ale pak náhle povolila.

„Promiň, Melindo. Chovám se jako mrcha. Nemyslela jsem to tak. Papá mi zase vyhuboval.“

„Co to bylo tentokrát?“ zeptala se Melinda soucitně.

„Kvůli tobě,“ řekla Charlotta.

„Mně?“ vybuchla Melinda.

„Ano, tobě!“ opakovala její sestřenice. Napodobila otcův hlas a zeptala se: „Proč nemůžeš vypadat hezky a upraveně jako Melinda? Proč ti ty šaty tak mizerně padnou, když Melinda, ať je jak chce stará, vypadá tak elegantně?“

„Nemůžu uvěřit, že by strýček Hector říkal něco takového!“ zvolala Melinda.

„Opravdu to řekl,“ ujistňovala ji Charlotta. „A co víc, mamá říká totéž. Víš, že tě nemá ráda, Melindo.“

„Ano, to vím,“ souhlasila Melinda s povzdechem. „Tolik jsem se snažila tetě Margaret vyhovět, ale všechno, co udělám, jako by bylo špatné.“

„Není to tím, co děláš,“ řekla Charlotta neomaleně. „Je to tím, jak vypadáš. Ach, já nejsem tak hloupá, abych nedokázala pochopit, proč tě tady mamá nechce mít. Chce mě provdat, a když do domu někdy přijde nějaký pán, má oči jen pro tebe.“

Melinda se rozesmála.

„To je ale hloupá domněnka, Charlotto. Vymýšlíš si. Vždyť kapitán Parry tě minulý týden zahrnoval pozornostmi. Sama jsi říkala, že na zahradní slavnosti se od tebe ani nehnul.“

„To bylo předtím, než uviděl tebe,“ odvětila Charlotta nasupeně.

Zničehonic vztáhla ruku, uchopila sestřenici za rameno a prudce ji zvedla.

„Pojď se podívat, jak to myslím,“ řekla.

„Co to děláš?“ vybuchla Melinda. „Ach, dej pozor na své šaty! Nebude čas zašít další trhlinu.“

Ale růžový taft už spadl na podlahu a Charlotta vlekla svou sestřenici na druhý konec místnosti k dlouhému zrcadlu záramovanému těžkým mahagonem. Charlotta postrčila Melindu před ně a stoupla si vedle ní.

„Teď se dívej!“ vybídla ji. „Jen se podívej!“

Melinda poslechla skoro ustrašeně. Byla by skutečně hodně hloupá, kdyby si neuvědomila výrazný rozdíl mezi sebou a svou sestřenicí.

Charlotta byla statná a se sklonem k tloušťce. Měla sinavou, skvrnitou pleť v důsledku nezřízeného množství pudinků a čokoládových bonbonů, které konzumovala. Její vlasy měly barvu myší šedi a byly tak zplihlé, že ani neustálá péče komorné lady Stanyonové je nedokázala zbavit neupraveného vzhledu. Charlotta měla pěkné rysy, ale mezi očima zamračenou nespokojenou vrásku a ústa stočená v koutcích dolů, protože si neustále na něco stěžovala. Nebyla zlé děvče, ale po pravdě řečeno by snad ani nebyla člověk, kdyby na svou sestřenku nežárlila.

Melinda byla malá, štíhlá, s tenkýma bílýma rukama a dlouhými prsty. Když se pohybovala, měla v sobě vrozený půvab, který ji činil takřka éterickou. Na její útlé, srdcovité tváři bylo též cosi oduševnělého. Měla obrovské modré oči lemované tmavými řasami, dědictví po nějakém irském předku, a její vlasy, jež měly barvu zralé pšenice, spadaly v měkkých, přirozených kadeřích po obou stranách tváře.

„Vidíš, co myslím?“ zeptala se Charlotta chraplavě.

Melinda se kvapně odvrátila od zrcadla, protože viděla přespříliš jasně, proč ji v návalu vzteku Charlotta nedávno nazvala „kukaččím vejcem“.

„Maminka vždycky říkala, že srovnávat je ošidné,“ řekla Melinda svým jemným hlasem. „Každý je jiný; každý má své dobré vlastnosti. Jen se podívej, jak dobře mluvíš cizími jazyky. A tvoje akvarely jsou daleko lepší než moje.“

„Kdo stojí o akvarely?“ zeptala se Charlotta trpce. Melinda se vrátila k sedátku v okenním výklenku a zvedla spadlou róbu.

„Toffie bude hotovo za pět minut,“ řekla konejšivě. „Budeš dneska večer vypadat na večeri u lady Witheringové kouzelně. Možná tam bude kapitán Parry a víš, že mě nepozvali.“

„Pozvali,“ odvětila Charlotta zasmušile, „ale mamá řekla, že nebudeš doma.“

Na okamžik se Melindiny rty sevřely. Pak řekla: „Teta Margaret udělala zcela správně, že za mě odřekla. Víš, že nemám co na sebe.“

„Mohla bys požádat papá, aby ti pořídil nové večerní šaty.“

„Ještě držím smutek,“ odvětila Melinda.

„To není pravda, a ty to víš,“ protestovala Charlotta. „Musíš dál nosit tu svou šedou a fialovou, protože mamá se děsí, že kdybys vyšla v barvách, musela by tě brát na večírky, kam chodím já, a pak už by se na mě nikdo ani nepodíval.“

„Ach Charlotto, moje milá, mě to tak mrzí,“ zvolala Melinda. „Víš, že nedělám úmyslně nic, čím bych na sebe upozorňovala.“

„Vím, a tím je to ještě horší,“ odpověděla Charlotta. Znovu se obrátila k zrcadlu. „Měla bych zhubnout! Ale já si hrozně nerada odříkám ty výtečné pudinky, co dělá náš kuchař, i ten jeho křupavý, čerstvě pečený chleba k snídani. Někdy uvažuju, jestli to za to stojí, tolik se trápit, abych přitahovala nějakého muže - a přece, co nám zbývá, než se provdat?“

„Nepředpokládám, že bych někdy našla manžela,“ usmála se Melinda. „Kdo by stálo chudou příbuznou bez haléře věna... jak mi pořád připomíná teta Margaret?“

„Nedokážu pochopit, proč byl tvůj otec tak výstřední,“ řekla Charlotta. „Z čeho jste vůbec všichni žili, než se on a tvá matka zabili při nehodě, v kočáru?“

„Vždycky se zdálo, že máme trochu peněz,“ odpověděla Melinda. „A samozřejmě tu byl dům a zahrada a služebnictvo, které u nás bylo celá léta. Vůbec nás nenapadlo považovat se za chudé - jenomže ten můj milovaný, lehkomyšlný papá nikdy neplatil své účty.“

„Vzpomínám si, jak byli můj papá a mamá šokováni, když se dozvěděli o rozsahu jeho dluhů,“ řekla Charlotta upřímně. „Tehdy se rozhodli, že se k nám musíš přestěhovat. ‚Nikdo jiný se jí neujme,‘ říkal papá, když nemá ani almužnu.“

„Měla jsem být nezávislejší,“ vzdychla Melinda. „Měla jsem trvat na tom, že přijmu někde místo guvernanky nebo společnosti.“

„Papá by ti to nikdy nedovolil!“ namítla Charlotta. „Sousedé by si o něm mysleli, že je lakomec, když se nepostará o svou jedinou neteř. Papá je hodně citlivý na to, co se o něm v hrabství povídá. Jen je škoda, Melindo, že jsi tak hezká.“

„Myslím, že vlastně ani hezká nejsem,“ skočila jí Melinda hbitě do řeči, jenomže jsem menší než ty, Charlotto.“

„Jsi krásná!“ opáčila Charlotta. „Víš, co jsem tuhle zaslechla od lorda Ovingtona?“

„Ne, co říkal?“ zeptala se Melinda a při řeči šila, hlavu skloněnou nad prací.

„Samozřejmě nevěděl, že poslouchám,“ vysvětlovala Charlotta, „ale říkal plukovníku Gillinghamovi: ‚Z té Hectorovy neteře bude kráska. Bude s ní mít velké nesnáze, jestli se nepostará, aby jí provdal.‘“

„To vážně řekl lord Ovington?“ zeptala se Melinda užasle.

„Řekl, a já ti to neměla povědět,“ řekla Charlotta, „ale nějak jsi to ze mě vymámila. Já před tebou nikdy nedokážu udržet žádné tajemství, Melindo.“

„Co na to odpověděl plukovník Gillingham?“ otázala se Melinda. „Na tom člověku mě něco děsí, Charlotto. Když tady naposled večeřel, všimla jsem si, jak si

mě prohlíží. Nevím proč, ale přejel mi z toho mráz po zádech. Myslím, že je to snad d'ábel v lidské podobě.“

„No ledy, Melindo! Jak ty přeháníš,“ zvolala Charlotta. „Plukovník Gillingham je jen důvěrný starý kumpán našeho papá. Chodí s ním střílet a vysedávají spolu až do rána v kuřáckém salonku, což mamá dopaluje. Ale jinak je nudný jak stojatá voda jako všichni tatínkovi přátelé.“

„Já ho vážně nemám ráda,“ opakovala Melinda, „ale neřeklas mi ještě, co odpověděl lordu Ovingtonovi.“

„Nejsem si docela jistá, jestli jsem slyšela správně,“ odpověděla Charlotta, „ale myslím, že říkal: Zrovna to jsem si myslel - bujná klisnička, jen jí dát příležitost!“

„Jak se opovazuje o mně takhle mluvit?“ vybuchla Melinda a rumělec jí vstoupil do lící. Když, se zlobila, zdálo se, jako by měla v očích jiskry.

„Nic si z toho nedělej!“ zasmála se Charlotta. „Mrzí mě, že jsem ti to řekla. Jen je mi líto, že jsem nezaslechla nějaké komplimenty na svou adresu.“

„Dneska večer je určitě uslyšíš,“ nadhodila Melinda konejšivě. „Tak, šaty jsou hotové, a víš, Charlotto, sluší ti líp než všechny ostatní róby, které máš.“

„Mamá vždycky říká, že nic v plesovém sále na děvče tak neupozorní jako barva,“ souhlasila Charlotta. Okamžik mlčela a pak toužebně dodala: „Jestlipak má kapitán Parry rád růžovou?“

„Určitě se mu v nich budeš líbit,“ ujišťovala ji Melinda. „To doufám,“ řekla Charlotta nejistě. „A myslím, že je to moc dobře, Melindo, že tam nebudeš.“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále!“ zavolala Melinda.

Dveře se otevřely a objevila se v nich jedna z mladších služek, bílý naškrobený čepček trochu na stranu, když zadýchaně zvěstovala: „Sir Hector chce, aby slečna Melinda hned přišla dolů do knihovny.“

Obě dívky se po sobě v úžasu podívaly.

„Copak jsem asi zase provedla?“ zeptala se Melinda. „Charlotto! Neřeklas mu nic o Flashovi?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ odpověděla Charlotta. „Jen jsem tě škádlila.“

„Tak proč mě chce vidět,“ zeptala se Melinda, „v tuhle denní dobu? To je hodně neobvyklé.“

Podívala se na hodiny nad krbovou římsou a všimla si, že ručičky stojí na šesté hodině.

„No, já se musím jít začít oblékat na večírek,“ řekla Charlotta. „Přijď mi nahoru říct, co chtěl. Doufám, že to není nic, co by se týkalo mne.“

Melinda neodpověděla. Tvářičku měla bledou a ustaranou, když na sebe rychle pohlédla do zrcadla, aby si upravila vlasy a narovнала strohý bílý límeček, který nosila u krku svých šedých bavlněných šatů. Byla to bezvýrazná, smutná bavlna střižená v nemoderní linii a bez krinolíny, která dávala Charlottiným, šatům švih a možnost elegantně vyniknout. Jaksi však, jakkoli byly obyčejné, Melinda do nich vdechla nádech půvabu, když běžela téměř nehlučně po schodišti pokrytém tlustým kobercem a přes mramorovou halu směrem ke knihovně.

Na pouhý okamžik, když uchopila kliku dveří knihovny, se zastavila a zhluboka nadechla. Pak zvedla bradu a řekla si, že se nesmí bát.

„Poslal jsi pro mě, strýčku Hectore?“ její hlas se zdál velmi slabý a jaksi ztracený v těžké pompéznosti veliké místnosti s vysokým stropem, se sametovými závěsy, obrovskými chippendaleskými knihovnami a nábytkem potaženým kůží.

Sir Hector Stanyon vstal od psacího stolu, u nějž cosi psal, a stoupl si před krb. Byl to mohutný padesátník. Měl tmavé, huňaté obočí a vlasy, jež právě začínaly šedivět. Jeho hluboký, dunivý hlas jako by skoro roztrásl křišťálové přívěsky na lustru, když odpovídal:

„Pojď dál, Melindo. Chci s tebou mluvit.“

Melinda zavřela dveře a přešla perské koberce, aby uctivě stanula před svým strýcem s rukama sepjatýma a očima pozvednutýma k němu. Zadíval se na ni shora dolů s téměř neproniknutelným výrazem ve tváři.

„Kolik je ti let, Melindo?“ otázal se.

„Osmnáct... strýčku Hectore.“

„A žiješ už, tady skoro rok.“

„A... ano, strýčku Hectore. Když papá a marná... zemřeli, poskytl mi nanejvýš velkoryse domov.“

„Někdy jsem toho litoval,“ odvětil strýc Hector. „Nebudu ti nalhávat, Melindo, že jsem to během tohoto posledního roku několikrát považoval za chybu. Nejsi zrovna ta společnost, kterou jsem měl pro Charlottu vybrat.“

„Já... mně je to moc líto,“ řekla Melinda, „protože já mám Charlottu r... ráda a já... myslím, že ona má ráda... mě.“

„Nasazuješ jí do hlavy všelijaké myšlenky,“ zaburácel sir Hector. „Včera mi odmlouvala. To by před rokem neudělala. To je tvůj vliv, Melindo. Máš příliš mnoho kuráže, přespříliš impertinence.“

„Snažím se... být... poslušná,“ zakoktala Melinda, tápajíc, až našla slovo, které jí připadalo správné.

„Ne zrovna úspěšně,“ řekl sir Hector zasmušile.

„To mě mrzí,“ řekla Melinda. „Snažila jsem se... vyhovět tobě i tetě Margaret“

„A to jsi tedy měla! To jsi skutečně měla!“ odsekl sir Hector. „Uvědomuješ si, že tě můj lehkomyslný bratr nechal bez haléře? Bez haléře! Ve skutečnosti prodej domu sotva pokryl jeho dluhy.“

„Já vím,“ řekla Melinda pokorně. Slyšela to už mnohokrát a pokaždé toužila pohodit hlavou a vzepřít se strýci, říci mu, že nějak – nějakým způsobem mu splatí všechno, co pro ni udělal. Věděla však, jak je bezmocná; věděla, že může jen šeptat jako už, dříve o své vděčnosti za drobečky spadlé ze stolu boháčova, jichž se jí dostávalo.

„Nezazlívám to jen svému bratru,“ pokračoval sir Hector. „Tvá matka na něj neměla takový vliv, jaký měla mít. Byla možná vnučkou nějakého vévody, ale Melchesterovi mají špatnou krev a odjakživa ji měli – moc divokou, moc nedisciplinovanou! Musí se držet na uzdě stejně jako ty, Melindo.“

„Ano, strýčku Hectore,“ zamumlala Melinda.

Uvažovala, jak dlouho tohle hubování potrvá. Musela už vyslechnout ne jeden takový výlev od té doby, co se přistěhovala do strýčkova domu. Zprvu si ve slepé hlouposti myslela, že by s ní měli zacházet jako se sobě rovnou. Teprve po mnoha přednáškách, plísňení a trestech začala chápat, kde je její místo; uvědomila si, že chudé příbuzné nemají žádná privilegia a že všech nejméně privilegium hrdosti. Musela se přimět k pokoře, k omlouvání za věci, které neudělala, nemít vlastní názor nebo ho aspoň nevyjadřovat nahlas.

Nyní skoro automaticky zašpítala:

„Promiň, strýčku Hectore. Jsi ke mně moc hodný.“

„Ale teď mám pro tebe zprávu,“ řekl sir Hector nečekaně. „A mohu říci, Melindo, že tě považuji za velmi šťastné děvče! Vskutku velmi šťastné!“

Zdálo se, že se od ní čeká odpověď, a tak Melinda automaticky řekla: „Ano, skutečně, strýčku Hectore. A jsem ti velmi vděčná.“

„Ještě nevíš, zač máš být vděčná,“ řekl sir Hector. „Vlastně ti musím sdělit něco velmi významného, Melindo. Něco, co tě bezpochyby překvapí a co, jak už jsem řekl, znamená nesmírné štěstí pro osobu v tvém postavení.“

Odmíchl se a pak řekl velebným hlasem: „Dostalo se ti nabídky k sňatku.“

„Na... nabídka k sn... sňatku!“

Melinda stěží dokázala ta slova vydechnout. Nebylo pochyb o jejím naprostém úžasu.

„Něco takového jsi nečekala,“ řekl sir Hector s uspokojením. „Abych řekl pravdu, já také ne.“

Melinda měla v duši strašný zmatek. Hbitě uvažovala o těch málo mužích, které poznala za posledních pár týdnů; neboť dokud byla v hlubokém smutku, teta jí nedovolovala opouštět dům a jeho pozemky. Jediný muž, který ji napadal, byl kapitán Parry; ale s tím nepromluvila víc než polohlasitě „těší mě“, když je Charlotta představila navzájem. A horečně se modlila, aby muž, na kterého sestřenice upřela svou náklonnost, nepřenesl svou pozornost na ni.

„Vidím, že jsi zmatena,“ pokračoval sir Hector. „To je vskutku správné a řádné. Kdybych si pomyslel, že ses byt' i jen podívala na nějakého muže se zájmem předtím, než by přišel za mnou, mimořádně by mě to rozhněvalo. Dnes se moc mluvím o tom, jak děvčata dodávají muži odvahy dřív, než obdrží otcovské svolení. Něco takového bych ve svém domě nesnesl.“

„Ne, no, ovšemže ne!“ ujišťovala ho Melinda kvapně. „Skutečně nemám zdání, strýčku Hectore, o kom to mluvíš.“

„Pak mi dovol, abych ti znovu sdělil, jak velké máš štěstí,“ prohlásil sir Hector. „A teď už tě nebudu dál napínat. Ten pán, který ti prokázal tu velikou poctu, že požádal, aby ses stala jeho ženou, je plukovník Randolph Gillingham.“

Melinda slabě vykřikla. „Ach ne!“ řekla. „Ne! Já si přece nemůžu vzít plukovníka Gillinghama.“

„Nemůžeš! A proč ne?“ otázal se sir Hector.

„Protože... p... protože je tak... tak st... starý,“ vykoktala Melinda.

Nastala krátká odmlka.

„Možná by tě mohlo zajímat,“ děl sir Hector ledově, „že plukovník Gillingham je stejně starý jako já, a já se za starého nepovažuji.“

„Ne... ne, tak... tak jsem to ne... nemyslela,“ vypravila ze sebe pracně Melinda. „Jenže... jenže to... byl by... starý pro... mě. Koneckonců ty... jsi m... můj strýc.“

„Už jsem ti řekl, Melindo,“ prohlásil sir Hector rázně, „že potřebuješ přitáhnout uzdu. Potřebuješ víc než to - potřebuješ silnou ruku. Potřebuješ muže, ke kterému bys mohla vzhlížet, který tě ukázní a napraví ti hlavu. Ty skutečně velice potřebuješ kázeň, Melindo.“

„Ale... já... já si ho... nechci vzít,“ vykřikla Melinda. „Já vlastně o takovém kroku nemůžu ani uvažovat.“

„Nemůžeš uvažovat o takovém kroku?“ opakoval po ní sir Hector jako sarkastická ozvěna. „A kdo jsi ty, smím se zeptat, že jsi tak sebevědomá? Plukovník Gillingham je zámožný muž — abych řekl pravdu, považuju ho za velmi bohatého. Nedokážu pochopit, proč by si měl přát, abys nosila jeho jméno, ale ujišťuje mě, že už má k tobě hluboký vztah. Měla bys padnout na kolena, Melindo, a děkovat Bohu, že je vznešený a vážený muž ochoten převzít zodpovědnost za tak jankovité stvoření, jako jsi ty.“

„Je to laskavé, velmi laskavé,“ řekla Melinda, „ale já... já si ho nemůžu... vzít. Prosím, strýčku Hectore, vysvětlí mi mou... mou... vděčnost a řekni, že... že jsem si vědoma pocty, již mi prokázal, ale... ale musím jeho nabídku odmítnout.“

„Skutečně očekáváš, že mu přetlumočím takovýto vzkaz?“ zaburácel sir Hector.

Síla jeho hlasu a náhlý výraz zuřivosti, který pozměnil jeho tvář, by při kterékoli jiné příležitosti Melindu vyděsily. Teď si ale stála na svém.

„Je mi líto, strýčku, ale to je má odpověď, a já si to nerozmyslím. Papá vždycky říkal, že by mě nikdy nenutil k sňatku s mužem, kterého bych nemilovala.“

„Láska!“ vybuchl sir Hector. „Tvůj otec musel přijít o rozum. Slyšel jsem už, že si moderní slečna roku 1856 myslí, že může překračovat konvence a ignorovat otcovskou autoritu! Ale ne v mém domě! Slyšíš? Ne v mém domě! Slušné dívky se pořád ještě vdávají podle přání svých rodičů, a protože nemáš otce a já se podjal odpovědnosti za tvé blaho, rozhodnu sám, koho si vezmeš; a už jsem se vlastně rozhodl.“

„Nemá to smysl, strýčku, já se za plukovníka Gillinghama provdat nemohu. Nemám ho ráda. Je na něm něco, co mě-děsí a co je mi odporné.“

„Ty impertinentní spratku!“ zařval sir Hector. „Jak se opovažuješ mluvit takovým způsobem o jednom z mých přátel? Ty si tady bez halře v kapse dovoluješ odmítat jednoho z nejbohatších mužů hrabství a muže, který tě poctil daleko víc, než si zasloužíš, když se nabídl, že tě učiní svou ženou! Přijmeš plukovníkovu nabídku a tvá teta z čiré dobroty svého srdce uspořádá svatební hostinu zde v tomto domě. Vrať se do učebny! Věc je rozhodnuta.“

Melinda byla velmi bledá a ruce měla pevně sepjaté, až jí zbělely kotníky, hlas jí ale zněl docela pevně, když řekla:

„Mrzí mě, že tě rozhněvám, strýčku Hectore. Ale jestli řekneš plukovníku Gillinghamovi, že se za něj provdám, dostaneš se do falešného postavení. Nevezmu si ho, a i kdybys mě do kostela odvedl, stejně odmítnu.“

Sir Hector zařval vzteky.

„Odmítneš, ano?“ burácel. „Odmítneš nabídku, kterou by většina děvčat vděčně přijala? Uděláš, co ti říkám! Myslíš, že ze mě uděláš hlupáka před jedním z mých nejlepších přátel? A co víc, pozítří bude sňatek ohlášen v *Gazette* a *Morning Post*!“

„Mně je jedno, i kdyby ho vyhubnoval městský policajt,“ odsekla Melinda vzdorovitě. „Nevezmu si plukovníka Gillinghama! Nenávidím ho! Nevezmu si ho, ať se mnou uděláš cokoli!“

„To uvidíme,“ zavrčel sir Hector.

Už se třásl jedním ze svých děsivých záchvatů, jež jeho manželka a celá domácnost přesprátili dobře znaly. Tvář mu zkarmínověla, huňaté obočí jako by se mu nad kořenem nosu setkávalo, slova, jež pronášel, jako by vyplivoval ze rtů.

„Poslechněš mě!“ řval. „Mně nebude vzdorovat nikdo! A ze všech nejméně ty – zmetek bez haléře, kterému jsem nabídl ochranu ve svém domě. Vezmeš si ho!“

„Nevezmu! Nevezmu si muže, kterého nemiluju,“ vykřikla Melinda. I ona zvýšila hlas, i když jen proto, aby se sama slyšela.

Skutečnost, že už i ona rve, jako by zlomila poslední pouto sebeovládání, jež měl sir Hector nad svým vztekem. Zvedl jezdecký bičík, který ležel na jeho psacím stole, a jediným hbitým pohybem jím přetáhl Melindu přes ramena s divokostí, která ji téměř srazila k zemi. Jaksi se jí podařilo neupadnout, ale dál křičet: „Nevezmu si ho! Ne! Ne! Ne!“, zatímco vztahovala ruce na svou ochranu.

Už docela šílený vzteky ji sir Hector popadl za paži zasypáváje ji ranami, strhl ji na konec pohovky. Zas a znovu dopadal bič na její ramena a záda, bolest se do ní zakusovala, ale stejně křičela: „Ne! Ne! Ne!“ zas a zas a znova.

„Vezmeš si ho, i kdybych tě měl zabít,“ vyhrožoval sir Hector skrz skřípění zubů, bič jako by protínal vzduch, až si nakonec skoro překvapeně uvědomil, že Melinda už nic neříká. Ležela napříč přes opěradlo pohovky, vlasy spadlé do tváře, jednu ruku zcela ochablou a nehybnou. Na okamžik se vyděsil. Odhodil bič na podlahu.

„Vstaň,“ zařval. „Říkala sis o to a dostalas, co sis zasloužila.“

Melinda se nepohnula. Ztěžka dýchaje ji zvedl do náručí a položil na pohovku. Byla překvapivě lehká. Hlava jí ochable sklouzla k rameni a oči měla zavřené.

„Melindo!“ zavolal sir Hector. „Melindo! Zatracený pitomeček! Musela dostat lekci. Přiju Randolphovi tu radost, až ji bude krotit.“

Přistoupil k podnosu s alkoholem, který stál v rohu místnosti. Mezi působivým množstvím karaf z broušeného skla tu byla stříbrem okovaná konvice s vodou. Nalil trochu do broušeného křišťálového poháru, vrátil se k Melindě a zuřivě jí chrstl vodu do obličeje.

Okamžik se nepohnula; pak se jí zatřepetala víčka. Jestliže se siru Hectorovi ulevilo, nedal to nijak najevo.

„Vstávej,“ řekl hrubě. „Jdi do své ložnice a zůstaň tam až do zítřka. Nedostaneš nic k jídlu, a jestli neslíbíš, že se provdáš za plukovníka Gillinghama, až pro tebe

pošlu, znova tě zbiju – a zase – a zase. Tvá drzost se musí zlomit, děvče, a já v tomhle domě nestrpím žádnou neposlušnost. Slyšíš mě? Teď jdi do svého pokoje; a nechoď kňourat za tetou. Od ní se ti žádného soucitu nedostane.“

Odstoupil od pohovky a stanul u stolku s nápoji zády k ní, nalévaje si velkou porci brandy s výrazem člověka, který má pocit, že si zaslouží sklenku.

Zvolna, s očima napůl zavřenýma, se Melinda namáhavě zvedla. Našmátrala slepě nejprve roh pohovky, pak křeslo a pak psací stůl, až, se dostala ke dveřím. Venku v chodbě se pohybovala jako náměsíčná, skoro jako by její vůle přestala fungovat a jen instinkt jako by jí velel, kam jít.

Vystupovala do schodů, krok za krokem, jako dítě, když, se učí chodit, vždy postavila na schod nejprve jednu nohu, pak přitáhla druhou. Nahoru, nahoru, po celou dobu si byla vědoma, že každou chvíli ji může zachvátit temnota a dál už nedojde.

Její vůle však převládla, a ačkoli jí to trvalo dlouho, dorazila nakonec do své malé, neveselé ložnice na konci dlouhé spojovací chodby naproti učebně. Zavřela dveře, otočila klíčem v zámku a zhroutila se na podlahu.

Jak dlouho tam ležela, neměla zdání. Věděla jen, že napůl ve mdlobách stále mučivě trpěla – nejen bolestí, ale také ponížením z toho, k čemu došlo. Byla tma a jí bylo strašlivě zima.

Nakonec vstala z podlahy a došátrala se k posteli. Právě když se tam dostala, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Kdo... je... to?“ zeptala se Melinda, hlas ostrý strachem.

„To jsem já, slečno,“ odpověděl hlas, podle něž poznala Lucy, mladou služku, která jí přišla rozestlat postel na noc.

„To je... v pořádku... Lucy. Zařídím se... sama... děkuju,“ vypravila ze sebe jektavě Melinda.

„Jak je libo, slečno.“

Uslyšela, jak se Lucyiny kroky vzdalují chodbou. Teprve teď se konečně Melinda přiměla rozsvítit svíčky na toaletním stolku. Zadávala se na tvář v zrcadle s pocitem, že se jaksi změnila, že se na ni ze zrcadla nebude dívat ona sama, ale někdo jiný.

Spatřila bílou, ztrhanou tvář; oči, jež byly velkými kalužinami bolesti a temnoty; vlasy zcuchané a rozpuštěné kolem tváří. Obrátila se stranou a spatřila teď krev ze svých zad, která prosákla bavlněnými šaty a nechala po sobě tmavé, vlhké skvrny.

Zvolna se začala svlékat; každý pohyb jí působil utrpení. Musela si strhávat šaty i spodní prádlo ze zad, kde se krev srazila a přilepila k látce. Nejednou málem omdlela, ale věděla, že se musí zbavit potřísněného oděvu.

Konečně byla volná, zahalila se do starého flanelového županu a usedla k toaletnímu stolku. Zahleděla se nevidoucíma očima do tmy v místnosti. Byla přesvědčena, že byla v bezvědomí, a přece prve slyšela strýcova slova: „Nedostaneš najíst, a dokud neslíbíš, že se provdáš za plukovníka Gillinghama, zbiju tě znova – a znova – a znova“

Už věděla, že ji mnohokrát jen taktak neztloukl od té doby, co přišla do jeho domu, stejně jako bil své psy a koně a – jak se šeptalo po domě – jako zbil jednoho ze svých stájníků tolik, až chlapcovi rodiče vyhrožovali, že ho budou žalovat.

Byl to zuřivec s nezvladatelným temperamentem, ona však věděla, že nejvíc ze všeho ho rozzuřila skutečnost, že odmítla-li by plukovníka Gillinghama, dozvěděl by se nejen on, ale i další lidé v hrabství, že sir Hector není skutečným pánem ve svém domě. To ten despota v něm vyžadoval poslušnost ode všech, ať to byl kdokoli, a Melinda jako všichni ostatní musela jen uposlechnout jeho rozkazů.

„Neprovdám se za plukovníka Gillinghama! Neprovdám!“ šeptala Melinda. Pak se jí zlomil hlas a dostavily se slzy. Slzy, jež jako by vyhrkly ze samých hlubin její bytosti, roztráslly její křehké, ztýrané tělo, až se celá chvěla.

„Ach papá! Mamá! Jak jste mohli dopustit, aby se mi... t... tohle stalo?“ vzlykala. „Byli jsme tak šťastní, život byl t... tak báječný, dokud... jste... n... neumřeli. Přece jste nechtěli, abych... to... tohle snášela.“

Slzy ji oslepily a zdusily jí hlas, a přece shledala, že zas a znova šeptá, jako dítě, které se ztratilo: „Papá!... Mamá! Chci... vás. Kde... jste?“

A skoro jako by jí skutečně odpověděli, ať už byli kdekoli, náhle znala řešení svého problému. Zasáhlo ji to jako blesk, jasně, nezaměnitelně, zrovna jako by k ní někdo promluvila řekl jí, co má dělat. Ani na okamžik nezapochybovala, je-li to správné nebo špatné, ba dokonce ani v duchu nezavažovala, zda je to dobré či špatné pro ni a její budoucnost. Prostě věděla, že odpověď na její otázku existuje. Tatínek a maminka ji neklamali.

Setřela si slzy, vstala od toaletního stolku, vyndala z police nahoře v šatníku brašnu z kobercové látky a začala balit. Dala do brašny jen ty nejzákladnější věci; protože věděla, že není silná ani ve svých nejlepších chvílích a že nést cokoli pro ni bude momentálně utrpením, ať bude předmět jakkoli lehký.

Nakonec se oblékla, vzala si čisté spodní prádlo, čerstvě vyprané spodničky a nedělní šaty z levandulově zbarveného batistového plátna s bílým límcem a manžetami. Patřil k nim také čepec, prostý a strohý, neboť teta Margaret nestrpěla žádné frivolnosti, dokud byla ve smutku, ale olemovaný fialovými stuhami. Byl tu také obnošený kašmírový šál, který patřival mamince, a ten položila vedle kobercové brašny, připravený, aby si ho v poslední chvíli přehodila.

Musela sedět před tím zrcadlem déle, než si uvědomovala; neboť uslyšela, jak stojací hodiny v hale odbily dvě. Otevřela kabelku. Bylo v ní jen pár šilinků – vše, co ušetřila z hubeného kapesného, které jí strýček poskytoval na kostelní sbírky a další velmi malé výdaje.

Stále se pohybující rozhodně, jako by měla každý čin naplánovaný předem, vyndala ze zásuvky toaletního stolku krabičku potaženou sametem. Otevřela ji; uvnitř byla malá diamantová brož ve tvaru pŕlměsíce – jediná věc, kterou si směla nechat, když byl její domov rozprodán a každičkový kousek majetku náležícího jejím rodičům padl na úhradu tatínkových dluhů.

Tahle malá brož unikla, protože už byla její, odkázala jí ji babička, když zemřela. Bylo to o málo víc než dětská brož, ale diamanty byly zářivé, a Melinda věděla, že mají určitou cenu.

Třímajíc krabičku v ruce, otevřela velmi, velmi opatrně dveře ložnice. Kradla se chodbou, vyděšena pokaždé, když zaskřípalo prkno, zadržujíc dech a naslouchajíc pro případ, že by se někdo objevil a zeptal se, co dělá. V domě však vládlo ticho a klid, jen tikání hodin v hale narušovalo všude panující mír.

Dorazila k tetinu budoáru, který byl jen kousek od velké ložnice, kde spali strýc a teta. Melinda se pohybovala jako duch, její nožky jako by spíš klouzaly než kráčely po koberci. Otevřela dveře. Všude byla tma, ale ona znala cestu.

Přešla pokoj a odtáhla trochu záclonu, aby vpustila dovnitř měsíční světlo. Tetiččin secretaire, elegantní kus nábytku ve stylu francouzského Ludvíka XV. vykládaný plaketami ze sèvreského porcelánu, stál u okna. Melinda tuze dobře věděla, kde jsou peníze na domácnost; neboť každý týden pomáhala tetě s účty za vedení domácnosti a pamatovala si, že dokonce i když se vyplatila mzda sloužícím, vždycky tu něco zbylo na drobná vydání.

Otevřela zásuvku. Jak očekávala, bylo tu deset zlatých guinejí. Vyndala je a položila na jejich místo tu diamantovou brož, kterou dostala od babičky. Byla si dobře vědoma, že strýček, až se o tom dozví, ji prohlásí za zlodějkou. Byla však přesvědčena, že ta brož má cenu vyšší než deset guinejí a že kdyby ji chtěla teta Margaret prodat, rozhodně by si přišla na své peníze.

Melinda znovu upravila záclonu a našmátrala cestu ke dveřím budoáru. Zavřela dveře a vrátila se do svého pokoje. Při chůzi si uvědomila, že jí tuhnou záda, ale teď nemělo smysl přemýšlet o vlastních bolestech a svízelných. Má-li uniknout, musí odejít hned.

Vložila guineje do kabelky, rozhlédla se po místnosti a sfoukla svíčky. Ve tmě zavřela oči.

„Ach papá a mamá!“ zašeptala. „Pomozte mi! Pomozte mi, protože se bojím odejít – ale o moc víc se bojím zůstat! Pomozte mi, protože dělám to jediné, co mohu udělat.“

Domluvila a čekala, skoro jako by očekávala odpověď, ale neslyšela nic než tikání hodin na krbové římse, jež jí sdělovaly, že čas plyne. Zvedla brašnu a velmi, velmi tiše se kradla po schodech dolů ke kuchyňskému vchodu.

Mezi větrem hnanými mraky se tu a tam objevil měsíc, který svítil Melindě na cestu tmou po široké příjezdové cestě až k bráně z ohýbaného železa, která vedla na silnici. Velká brána byla zavřená, ale naštěstí byla nezamčena malá postranní branka vedle jedné z vrátnic, a Melinda jí proklouzla po špičkách v obavě, aby se vrátný nedivil, kdo se to kam vydává v tak časnou ranní hodinu.

Ostrým krokem se vydala po klikaté, prašné silnici. Zanedlouho si uvědomila, že ji mučivě bolí záda a že taška, obsahující těch několik málo věcí, které si vzala s sebou, jako by těžkla a těžkla každým krokem. Přendávala si ji z jedné ruky do druhé a v duchu uvažovala, zda v ní nemá něco, co není nezbytné a co by tudíž mohla vyházet; věděla však, že to není ani tak tíhou tašky, jako skutečností, že je přetážená a fyzicky vyčerpaná bitím, které dostala od strýce.

Zpomalovala krok a zanedlouho jí slaboučký svit na horizontu zvěstoval, že přichází jitro. S pocitem nemohoucnosti si Melinda uvědomila, že se dosud příliš nevzdálila od strýcova domu; kdyby se ji někdo vydal hledat, nemusel by pátrat dlouho.

Nemohla snést ani pomyšlení na to, že by ji znovu zajali poté, co utekla. Viděla v duchu zuřivou, zarudlou tvář, slyšela jeho vztekklý řev, když znovu sahal po jezdeckém biči. Nikdy by jí neodpustil, to věděla, že se pokusila uprchnout z jeho spárů.

Vzpomněla si, jak ztřískal psa, který „utekl“, když se střílelo. „Ach Bože,“ zašeptala. „Další bičování už bych nevydržela.“

Věděla přespříliš jasně, co by se jí stalo, kdyby se vrátila. Z čiré fyzické slabosti by se nakonec musela podřídit strýcovým přáním a slíbit, že se provdá za plukovníka Gillinghamu. Už při pouhé myšlence na to se zachvěla.

Nevěděla, proč ho tak nenávidí; uvědomovala si jen, jak ji představa jeho doteků naplňuje odporem, z něhož se jí takřka zvedal žaludek. Teď si říkala, že ji mohlo napadnout, že jeho zájem o ni není jen tak docela náhodný. Uvědomovala si, jak ji při jedné nebo dvou příležitostech, kdy přišel na oběd, naschvál vtahoval do rozhovoru. Vyměnili si jen pár běžných slov, ona však cítila ostych a rozpaky, probuzené výrazem jeho tváře a pohledem, který se mu usídlil v očích.

Tehdy nepřiznala ani sama sobě, proč si hledá záminku, aby se mohla vzdálit z jeho společnosti, předstírajíc, že teta potřebuje její pomoc nebo že si něco zapomněla v jiném pokoji. Věděla jen tolik, že v ní plukovník budí stejné pocity jako hadi, a představa sňatku s ním byla příliš děsivá, než aby o ní dokázala i jen uvažovat.

Myšlenky ji poháněly kupředu. Několik minut kráčela tak rychle, až skoro utíkala; teď však, protože se jí z té námahy udělalo na omdlení, zpomalila. Už bylo skoro světlo; tenké, žlutavé prsty slunce odklízely sobolinu noci. Silnice byla prázdná. Věděla, že zanedlouho se v dohledu objeví první domky malé vesnice; doufala, že tam dokáže sehnat kočár nebo nějaký jiný povoz, který by ji dopravil do Leminstera.

Leminster byl sedm kilometrů vzdálen a odtud se dalo jet vlakem do Londýna. Všechno si to v duchu připravila. Dostavníky stále ještě jezdily pravidelně a byly levnější, ale také se daly daleko snáz vystopovat a dosáhnout rychle jedoucím kočárem anebo mužem na koni.

Melinda měla dojem, že strýc od ní asi bude očekávat, že pocestuje dostavníkem. Sám si na vlaky nepotrpěl.

„Novátorské šmejdy!“ říkal často. „Ty bafavé mašiny jakživo nenahradí koninu.“

Rozohnil se nad tou věcí a prohlašoval, že by nikdy neutrácel peníze takhle směšným způsobem a že on a jeho rodina budou dál cestovat jako dámy a pánové – s vlastními koňmi, poháněnými vlastním kočím.

Usoudil nicméně, že by mohlo být zajímavé nějaký vlak vidět, a tak když otevírali nádraží v Leminstoru, slíbil jakožto zástupce koruny ve zdejších hrabství provést slavnostní ceremonii. Melindě se dostalo té velké milosti, že ji vzali s sebou.

Ona a Charlotta si prohlížely vagony vlaku s měkce polštářovanými sedadly a skleněnými okny. Nicméně pohlížely s nelibostí na tvrdé, dřevěné vozy, v nichž cestovali chudí pasažéři, otevřené židlím, odkud se cestující nevyhnutelně museli vynořit pokrytí mourem a sazemi. I tak byla cena za takové nepohodlí vysoká. Vlaky však jezdily daleko rychleji než koně a to, usoudila Melinda, bylo jediné, na čem v tomto konkrétním okamžiku záleželo.

Obtížné teď bylo jen, jak se dostat do Leminstoru. Už skoro litovala, že zavrhlá svůj první nápad – dojet tam na Flashovi. Věděla však, že kdyby šla do stájí, měli by štolbové přespříliš velký strach ze strýčka, než aby mu nehlásili její nepřítomnost, pokud by se za pár hodin nevrátila. Také by jim připadalo divné, kdyby si vyjela sama, neboť strýček důrazně trval na tom, aby ji vždycky doprovázel nějaký štolba.

Už ale začínala uvažovat, bude-li mít tu sílu dostat se vůbec do vesničky Oakle, natož pak dorazit do Leminstoru v takovém stavu, aby mohla nastoupit do vlaku. Bylo jí tak mdlo, že jí bylo jasné, že si musí na chvíli odpočinout. Usedla vedle silnice na travnatý pahorek, natáhla si nohy a s nelibostí zaznamenala, že má na botách tlustou vrstvu prachu. Lem její sukně na tom nebyl o nic lépe, a tak si pomyslela, že kdyby měla jít ještě o hodně dál, vypadala by jako vandračka ještě dřív, než by došla do Londýna.

Otřela si tvář čtverečkem bílého laváblu, který si sama ušila a na který vyšíla své iniciály, ačkoli nic tak elegantního jejím současným potřebám nevyhovovalo. Jak teta, tak Charlotta trvaly na tom, aby vyšívala tucty kapesníků pro jejich potřebu, zdobíc jejich iniciály nanejš složitými vzory. Kapesníky vyšívala ráda, ale na práci tu bylo ještě tolik dalších věcí. Když nebyla včas hotová, vždycky se snažili zabránit jí ve vyjíždce na Flashovi, nebo dokonce i v návštěvě u něj.

Možná protože myslela na svého koně, neuslyšela hned blížící se klapot koňských kopyt, pak jej ale zaznamenala a pocítila prudkou paniku. Rychlý pohled jí prozradil, že se nemusí bát vesnické káry, blížící se po silnici – vlastně, při druhém pohledu už ji poznala. Náležela farmáři Jenkinsovi, nájemci jednoho ze

strýcových statků. Když se přiblížila, všimla si Melinda, že otěže nedrží farmář sám, nýbrž jeho syn Jim, rudovlasý chasník se srdečným úsměvem, na kterého při svých vyjíždkách často narážela.

Melinda instinktivně zvedla ruku a on vedle ní zastavil velkého tažného koně.

„Brejtro, slečno Melindo!“ pravil svým širokým nářečím. „Ste si dneska přivstala.“

„Dobrýtro, Jime! Kam jedete?“ zeptala se Melinda trochu zadýchaně.

„Máme outery, slečno, a tak jedem na trh do Leminstoru.“

Melinda vydechla úlevou. „Prosím vás, Jime, vemte mě s sebou! To jsem ale byla hloupá, že mě to dřív nenapadlo!“

„Copa že vás nenapadlo, slečno? Jenom račte, já budu rád, dyž pocestujete se mnou, ale nejni to žádný místo pro dámu.“

Melinda nemarnila čas debatami. Podala mu nahoru své zavazadlo s pocitem úlevy, opřela se nohou o kolo a vylezla nahoru na kozlík vedle Jima. Sedátko z holých prken rozhodně nebylo pohodlné, ale cokoli bylo lepší, než aby šla pěšky.

„Děkuju vám, Jime,“ řekla s takovou vděčností, až na ni překvapeně pohlédl.

„Mně do toho teda nic nejni, slečno, ale copa řekne pán, esli se domákne, že ste jela taklenc?“

„Já doufám, že se to nikdy nedozví,“ odvětila Melinda. „Ach Jime, já vám to nemůžu vysvětlovat, ale pospěšme si do Leminstoru. Vůbec mě nenapadlo, že by byl někdo na silnici takhle časně rúno.“

„Musím tam bejt, než vodevřou tržiště,“ vysvětloval Jim. „Dyž tam budu brzo, tak dostaneme nejlepčí ceny.“

Melinda se ohlédla a uviděla, že kára je plná slepic v dřevěných bedničkách, košíků vajec a velkých šišek domácího másla pokrytých lněnými klůcky.

„Kolik je hodin?“ zeptala se. „A bude v Oakle vzhůru hodně lidí?“

„Depa, moc ne,“ odpověděl Jim. „V Oakle sou samý lenoši.“

„Nechci, aby mě někdo viděl, Jime,“ řekla Melinda, „a nerada bych vás dostala do nesnází, protože jste mě svezl.“

„Chcete jako říct, že pán neví, že jedete do Leminstoru?“ otázal se Jim.

Melinda okamžik zaváhala, pak mu řekla pravdu. „Ne, Jime, on to neví.“

„Myslíte, že pán se bude zlobit, dyž se vo tom doví?“ pokračoval Jim.

„Bohužel ano,“ odpověděla Melinda. „Ale nechci, aby se zlobil na vás.“

„Vode mě se to nedoví,“ pravil Jim pevně. „A řek bych, že tady vokolo se nenajde moc lidí, co by chtěli říkat pánovi věci, kerý by ho rozzlobily.“

„Ano, na tom něco bude,“ souhlasila Melinda. „Snad mě s vámi nikdo neuvidí, a pokud ano, neřeknou, co viděli.“

Byla to trochu marná naděje, ale držela se jí. Kromě toho, říkala si, i kdyby někdo uviděl nějakou ženu sedět na kozlíku selské káry vedle Jima Jenkinse, nikdo by nepojal podezření, že je to jedna z mladých dam ze zámku.

Držela hlavu sklopenou, když projížděli skrz Oakle, a doufala, že střecha čepce jí skryje tvář. Když byli za vesnicí, vydechla úlevou.

„Je to dobrý!“ pravil Jim. „Dyk sem vám říkal, že v Oakle je to samej lenoch.“

Ještě nebylo pět hodin, když dorazili do Leminstoru. Jim ji chtěl odvézt na nádraží, ale Melinda odmítla – věděla, že to od tržiště není daleko a domýšlela se, že bude méně nápadná, půjde-li poslední část cesty pěšky a sama.

„Děkuju vám, Jime!“ podala mu ruku. „Jsem vám velmi, velmi vděčná za pomoc. Jen doufám, že si vás nikdo nebude spojovat s mým zmizením.“

„To bysem se divil, slečno,“ odpověděl Jim. „Hodně štěstí!“ Srdečně jí potřásl rukou, srdečně se na ni zazubil a šel svému koni sundat zezadu z káry pytel s obrokem.

Melinda se vzdalovala zvolna, s pocitem, že opouští posledního přítele. Bylo typickou slušností venkovanů, říkala si, že se jí Jim v žádném směru nevyptával a prostě jen přijal situaci takovou, jaká byla. Většinou jeli mlčky, což jí poskytl čas posílit se na to, co leželo před ní.

Došla na nádraží a shledala, že noční expres přijíždějící ze severu bude stavět v Leminstoru v šest hodin. Šla k pokladně a zeptala se na cenu jízdenky do Londýna. Ohromil ji rozdíl mezi cenou cestování v otevřených vozech a v pohodlných kupé. Okamžik zaváhala a pak usoudila, že by to byla falešná šetrnost, přijet do Londýna ušlechtilá a špinavá, takže by si své jediné slušné šaty znečistila, možná i nenapravitelně. Jestli si má najít zaměstnání, musí vypadat úctyhodně, a tak zdráhavě vydala čtyři ze svých vzácných zlatých sovereignů, za které dostala rukou vypsanou jízdenku a pouhých pár šilinků zpátky.

Majíc skoro hodinu času, zašla nejprve do dámské čekárny, aby se očistila. Pak pocítila hlad a vydala se shánět jídlo. Všimla si, že poblíž nádraží je pekárna, odkud vycházela líbezná vůně čerstvě pečeného chleba.

Koupila si dvě žemle, velké, právě upečené a posypané cukrovanými rozinkami, po jedné penci; odnesla si je do dámské čekárny a tam je hladově zhlédla. Nijak zvlášť výživné jídlo, říkala si Melinda, a uvažovala, kdy bude jíst příště.

Celou dobu si uvědomovala vlastní nervozitu: co když vlak nepříjede, co když se cestou polámal, co když ji pozná někdo, kdo zná strýčka, a zabrání jí v cestě? Dobře si byla vědoma, že na ni prodavač jízdenek v pokladně hleděl s překvapením, když požádala o jeden jediný lístek. Její kultivovaný hlas a oděv, jakkoli ošumělý, ji označovaly za dámu, a dámy necestovaly vlakem samy.

Pokaždé, když se dveře čekárny otevřely, pohlédla Melinda úzkostlivě na nově příchozí, ale neobjevil se nikdo podezřelejší než dvě statné mladé venkovské dívky, které, jak pochytila z jejich rozhovoru, cestovaly do příští zastávky spíš jen pro zábavu, protože neměly žádný konkrétní důvod k cestě.

Nicméně když konečně s mnohým hlučným pískáním, syčením páry a pufáním a vyfukováním kouře vjel vlak zvolna do stanice, objevilo se zničehonic bůhvíodkud velké množství lidí. Byli tu nosiči, pasažéři a nádražní zřízenci a značný počet mužů, žen a dětí, kteří se dokonce i v tuto časnou ranní hodinu přišli prostě jen podívat na fenomén nové doby – železniční vlak.

Když vlak zastavil, všechny jako by galvanizovalo jakési hysterické rozčilení. Nosiči křičeli; pasažéři se strkali mezi sebou, ačkoli nebylo naspěch. Skoro proti své vůli se Melinda ocitla ve vagonu, kam ji někdo postrčil a někdo jí pomohl. Dalších pět lidí se vyšplhalo za ní a dveře kupé se zabouchly.

Melinda se ocitla u okénka na konci kupé. Naproti ní seděl nějaký starý pán zahalený v tlusté tvídové pláštěnce, zřejmě z obav před nachlazením, i když bylo léto. Jeho žena byla ověšena závoji a měla pláštěnku bohatě lemovanou černými korálky a čepec, na kterém tytéž korálky jen cinkaly.

Ostatní pasažéři byli muži. Melinda je odhadovala na obchodníky, ačkoli měla jen málo povědomí o takových lidech. Její podezření se však potvrdilo, když se začali bavit mezi sebou o smlouvách a zákaznících. Jeden dokonce vytáhli vzorky viněných látek, nad kterými, jak hrdě pravil, polezou obchodníkům oči z důlků, až s nimi dorazí do Londýna.

Venku na nástupišti jako by ruch ještě narůstal, až se ve velkých oblacích kouře pronikajícího oknem dovnitř, za jakouto píšťal, křiku hlasů, mávání rukou vlak zvolna vydal na cestu. Melinda zadržela dech. Dokázala to! Dostala se pryč! Vlak, který dokáže jet rychleji než všichni strýcovi koně, ji veze do Londýna. Unikla a plukovníka Gillinghama nechala daleko za sebou!

Chvilku se jí chtělo plakat čirou úlevou. Hrdost ji však přiměla potlačit slzy, ačkoli když se dívala z okénka, viděla všechno dost dlouho rozmazaně. Byl to divný pocit. Kolébání vozu, zvuk kol na železných kolejnicích, oblaky kouře pronikající oknem dovnitř, to všechno byly pocity, jaké dosud nepoznala; měla dojem, že je to všechno stejně neobvyklé, jako bude od nynějška její život.

Zavřela oči a pokusila se soustředit na to, co musí udělat, až dorazí do Londýna. Odhadovala, že by tam měla být kolem jedné hodiny. Tak bude mít celé odpoledne na to, aby se pokusila najít si nějaké slušné bydlení a vyptala se na cestu do agentury jménem Kancelář paní Brewerové, kde, jak se domnívala, by mohla zahájit své hledání vhodného místa.

Ten název by neznala, kdyby nepsala různé dopisy paní Brewerové za svou tetu, když lady Stanyonové hledala novou hospodyní. Dopisní papír paní Brewerové sděloval všem, komu se dostal do rukou, že její kancelář obstarává všechny typy domácího personálu, jaké si přeje šlechta a boháči, a může též na přání poskytnout guvernanky a společnice za rozumnou mzdu.

Melinda litovala, že v chvatu při odchodu ze zámku neměla čas vyhledat adresu paní Brewerové v Londýně, byla si však jista, že jí někdo poví, kde to je. Dobře věděla, že i kdyby se dostala do kanceláře, bude jí zatěžko sehnat zaměstnání bez doporučení. Považovala za nejlepší říci upřímně, že je příbuzná lady Stanyonové a doufat, že paní Brewerové nebude tak důkladná, aby napsala tetě o další informace.

Začínala chápat, že má před sebou mnohem víc nesnází, než zprvu očekávala. Slepě utekla, protože se bála, ale jaksi věřila - možná s přehnaným optimismem - že si dokáže najít zaměstnání a nebude se muset jen z čirého ohrožení smrtí hladem vracet do strýcova domu.

„Musím být praktická; musím být rozumná,“ říkala si Melinda v duchu. „Musím si uvědomit, že to nebude snadné.“

Začínala už litovat, že si nevzala sedadlo venku, aby jí zbylo víc peněz. Těch šest guinejí, které jí ještě zbyly, by připadalo jako nesmírné bohatství někomu, kdo neměl nikdy dříve v peněžence víc než pár šilinků; věděla však, že jí nevydrží věčně.

„Musím si dát pozor na kapsáře,“ říkala si, „a na podvodníky!“

Zřejmě tu bylo tolik věcí, které si musí zapamatovat - až na okamžik pocítila, že ji zaplavuje cosi jako hrůza. Pak si řekla, že to všechno dobře dopadne; však ji Bůh ochrání. Pokusila se modlit a musela si na pár minut zdržmout, neboť když otevřela oči, uviděla, že všichni ostatní pasažéři vyndávají obědy.

Pán v pláštěnce a jeho manželka měli obrovský piknikový koš a pánové obchodníci - pokud jimi byli - balíčky obložených chlebů. Melinda si uvědomovala, že je velmi hladová, a teď litovala, že si nekoupila u pekaře víc než pár žemlí. Zdálo se jí už hodně dávno, co naposled jedla.

Starý pán naproti ní žvýkal kuřecí křídlo. Potom jedli s manželkou jahody, které si posýpali cukrem z cukřenky se stříbrným víčkem a přidávali na ně smetanu z malé stříbrné konvičky. Melinda je sledovala skoro uchváceně. Vzpomněla si, že včera nevečeřela a u oběda neměla hlad. Zádá ji bolela a napadlo ji, jestli to nebolí víc, protože je hladová.

Na okamžik zavřela oči, aby neviděla, jak ti lidé naproti ní jedí a jedí.

„Já vlastně ani nemám hlad,“ řekla dáma v závoji dopáleně. „Ze všeho toho houpání vozu je mi nanic.“

„Nechtěla bys trochu brandy, má milá?“ zeptal se její manžel.

„Ne, brandy ne!“ Dáma mluvila, jako by jí nabízel arzenik. „Ale snad sklenku šampaňského.“

„Ano, ano, ovšem,“ pravil starý pán. Vytáhl z piknikového koše, který postavil prve na zem u Melindiných nohou, poloviční láhev šampaňského. Při pohledu na kuře a jahody ucítila, jak ji hlad hlodá podobou bolesti.

Starý pán nalil šampaňské a pak řekl své ženě šepotem, který byl pro Melindu dost slyšitelný: „Když nám toho tolik zbylo, má milá, nemyslíš, že bychom měli něco nabídnout té slečince naproti? Zřejmě s sebou nemá žádné jídlo.“

„Ne, ne, ovšemže ne!“ odvětila jeho manželka. „Žena, která cestuje sama! Člověk si ani nedokáže představit, co je to zač! Rozhodně s ní nemluv!“

Melinda zavřela oči. Tak tomuhle bude čelit v budoucnosti. Žena o samotě byla otevřeným terčem všech podezření, a tudíž bylo třeba se jí vyhýbat nebo ji ignorovat. Byla ráda, když piknikový koš opět zmizel pod sedadlem.

„Budeme tam za hodinu,“ uslyšela říkat jednoho z obchodníků a rozhodla se, že ze všeho nejdřív si sežene něco k jídlu.

Vlak zpomaloval a ona dychtivě pohlížela ven z okna. Náhle prudce zastavil.

„Proč tady zastavujeme?“ zeptal se jeden z mužů.

Jeho přítel otevřel okno a vystrčil hlavu. „Nic nevidím,“ řekl. Pak jiným tónem hlasu: „Ó strážníku! Jářku, strážníku! Co se stalo?“

„Já nevím, pane,“ odpověď byla zcela jasná. „Nejspíš něco musí bejt na trati.“

Na trati vskutku něco bylo a trvalo pět hodin, než se to odklidilo. Pasažéři vylezli trochu s obtížemi z vysokých kupé a šli se podívat na sesuv půdy, který navalil na koleje velikou hromadu kamenů a písku. Prý se šlo pro lidi, kteří to odklidí. Měli by tu být za hodinu... za dvě hodiny... za tři hodiny!

Nakonec se za necelých pět hodin od chvíle, kdy zastavili, vlak vydal znovu na cestu. Nedalo se dělat nic, než se vydat do polí a lesů na obou stranách trati. Melinda byla čím dál hladovější. Nakonec promluvila s průvodčím.

„Jestlipak se tady dá někde sehnat něco k jídlu?“ zeptala se. „Naneštěstí jsem odjížděla ve spěchu a nevzala jsem si nic s sebou.“

„Všichni rozumní pasažéři si s sebou berou něco k jídlu,“ odpověděl. „Nikdy nevíte, kdy se takováhle věc stane, slečno.“

„To si uvědomuju,“ usmála se Melinda, „ale teď už je na moudrost moc pozdě, a já mám velký hlad.“

Pohlédl na ni a jeho výraz naduté důležitosti jako by změkkl.

„Uvidíme, co pro vás můžu udělat,“ řekl. „Sám mám dceru ve vašem věku.“

Zmizel podél vlaku a vrátil se s velkým špalkem domácí vepřové paštiky a krajícem chleba, na který položil kus sýra.

„V jednom voze je žena nějakého sedláka,“ vysvětloval. „Prý veze tu vepřovou paštiku jedné svojí sestři darem, ale jak to vypadá, celou ji snědly.“

„To je moc hodná,“ řekla Melinda. „Mohu jí za to zaplatit?“

„Myslím, že by se urazila, kdybyste jí to nabídla,“ řekl průvodčí. „Říkal jsem jí, že je tady mladá dáma v tísní, a ona byla tuze ochotná pomoci.“

„Mohl byste jí moc, moc poděkovat?“ požádala Melinda.

Oč je to jiné, říkala si, než ten starý pár v jejím kupé. Nikdy v životě jí žádné jídlo víc nechutnalo.

Vlak se znovu vydal na cestu, avšak pohyboval se velmi pomalu. Slunce zapadalo a den se chýlil ke konci, když konečně zastavili na Eustonském nádraží.

„No, díky bohu, že jsme konečně dojeli!“ řekla dáma v závoji. „Nepříjemnější cestu jsem nikdy nezakusila. Příště pojedu kočárem.“

„Věděl jsem, že ti to bude milejší, má drahá,“ děl její manžel mírně. „Cestování po železnici není nic pro dámy.“

„To rozhodně není,“ opáčila choť. „S tím piknikovým košem si nedělej starosti. Řekneme posluhovi, aby ho vzal, jen co najdeme kočár.“

„Ach, nosič se o to postará,“ řekl její manžel. „Nerozčiluj se, Gertrudo. Víš, že se na nádražích vždycky rozčílíš.“

„Tohle je naposled, co jsem kdy cestovala vlakem,“ prohlásila dáma pevně.

„To jsi říkala už posledně,“ připomněl jí manžel. „Ale souhlasím s tebou. Zpátky pojedeme staromódním kočárem, anebo ještě lépe, dostavníkem.“

„Pokud jde o můj názor, železniční vlaky brzy přestanou existovat,“ pravila jeho žena povzneseně. „Veřejnost prostě odmítne snášet tohle nepohodlí.“

Melinda stěží sledovala jejich rozhovor. Soustředila se na pohled z okna. Na nádraží se zdály být nepřehledné davy lidí. Poprvé se začala doopravdy bát. Připodívalo se. Nemělo by smysl chodit v tuhle hodinu k paní Brewerové.

Uvažovala, nemá-li se zepat páru naproti sobě, nezná-li nějaký slušný ubytovací hostinec. Pokusila se sebrat odvalu, a zrovna když se dveře otevřely a obchodníci začali vystupovat z kupé, řekla slabým, ustrašeným hláskem: „Já... já bych... kdybyste mi... m... mohli povědět...“

Dáma v závoji na ni vrhla zničující pohled.

„Ne!“ řekla nepřátelsky. „Nemůžeme vám povědět nic.“ Vyplula z kupé, následována svým manželem.

Melinda vystupovala jako poslední. Převládal zde pach kouře, hluk lokomotivy, křik nosičů. Všechno ji to ohlušovalo.

„Nosič? Nosič? Nosič, slečno?“

„N... ne, děkuju.“ Melinda popadla svou tašku a vydala se za ostatními pasažéry.

Všichni jako by šli velmi rychle. Pohybovala se po nástupišti pomaleji.

„Lístek, slečno?“

Musela odložit brašnu, otevřít kabelku a vyndat lístek. Odevzdala ho a shledala, že je skoro poslední osobou na nástupišti. Lidé venku spěchali k dlouhé řadě drožek. Melinda stála a rozhlížela se. Určitě se najde někdo, koho by mohla požádat o informaci – snad nějaký duchovní.

Tehdy se vedle ní ozval tichý, velmi noblesní hlas nějaké dámy: „Vypadáte trochu ztraceně. Mohu vám nějak pomoci?“

Otočila se. Dáma, vkusně, ale nenápadně oděná, na ni laskavě pohlížela. Byla to asi padesátiletá žena.

„Já... jsem bohužel... v Londýně nová,“ řekla Melinda skoro omluvně. „Jen jsem... uvažovala, jestli bych nemohla najít... někoho, kdo by mi poradil... kde bych se mohla ubytovat na noc.“

„Vy nemáte přátele nebo příbuzné?“ zeptala se žena tichým, soucitným hlasem, který Melindu jaksi uklidňoval.

„Bohužel ne,“ řekla. „Já... já jsem přijela do Londýna... hledat zaměstnání. Vlak měl zpoždění a já nemůžu jít do zprostředkovatelské kanceláře takhle večer.“

„Ne, to ovšem nemůžete,“ souhlasila starší žena. „A tak sháníte ubytování?“

Melinda přikývla.

„Jen na jednu, snad dvě noci,“ vysvětlovala, „dokud nenajdu nějakou práci.“

Nastala odmlka a pak, protože dáma nepromluvila, zeptala se Melinda zoufale: „Vy nejspíš... o něčem... nevíte?“

„Zrovna jsem si říkala, že vám musím pomoci,“ odvětila dáma. „Musí to pro vás být velká starost, takhle přijet a nevědět, kam jít. Mám venku kočár. Jestli půjdete se mnou, odvezu vás někam, kde můžete dnes na noc zůstat.“

„To jste velmi laskavá,“ řekla Melinda vděčně. „Ale nebude to pro vás obtíž? Chci říct... určitě na někoho čekáte.“

„To vám řeknu cestou,“ pravila dáma. „Máte nějaká zavazadla?“

„Jen tohle,“ řekla Melinda.

„Pak pojděte, má milá. Máme to jen kousek pěšky.“

Kočár byl velmi elegantní s kočím v livreji a koněm, který, jak Melinda na první pohled poznala, byl dobrého původu a dohře udržovaný. Dáma Melindě, pokynula, aby nastoupila do kočáru, a sama vylezla vedle ní.

„Víte docela jistě, že na nikoho nečekáte?“ zeptala se Melinda.

Dáma si povzddechla.

„Jezdím sem velmi často,“ řekla. „Víte, má dcera, která je zhruba vašeho věku, přijížděla do Londýna od severu. Přišla jsem jí naproti na nádraží, ale ona vůbec nepřišla - abych řekla pravdu, už o ní nikdy nikdo neslyšel.“

„To je ale strašné!“ zvolala Melinda.

„Nikdy jsem se nedozvěděla, co se s ní stalo,“ pokračovala dáma smutně. „Proto jezdím na nádraží a doufám, pořád doufám, že se jednoho krásného dne vrátí a já ji najdu.“

„To je mi moc líto,“ řekla Melinda. Všechny její sympatie byly na straně truchlící matky, ale potají si říkala, že ta dáma je možná ze svého smutku trochu duševně vyšinutá.

„Někdy mohu pomoci mladým dívkám, jako jste vy,“ pokračovala dáma. „A když, jim pomáhám, jsem o trochu šťastnější. Chápete to?“

„Ano, ovšemže chápu,“ odpověděla Melinda. „A mnohokrát vám děkuju. Lituju však, že nejsem vaše dcera.“

„To je od vás moc milé, že to říkáte,“ pravila dáma. „Teď už ale dost mých nesnází. Povídejte mi o sobě. Vaši rodiče žijí na venkově?“

„Já nemám rodiče,“ odpověděla Melinda. „Můj otec a matka se zabili při nehodě v kočáře.“

„Proto jste přijela do Londýna?“ zeptala se dáma.

Melinda na okamžik zaváhala, ale usoudila, že by bylo nebezpečné zmiňovat se i své nově nalezené přítelkyni o strýčkovi.

„Ano, proto,“ řekla. „Nemám peníze, tak musím pracovat. Možná byste mi mohla říct adresu Kanceláře paní Brewerové.“

„O tom můžeme uvažovat zítra,“ odpověděla dáma. „Kolik je vám let?“

„Je mi osmnáct,“ prohlásila Melinda, „a určitě bych dokázala učit děti. Kromě obvyklých předmětů umím malovat, hrát na klavír, a kdyby to byly venkovské děti, mohla bych je učit jezdit na koni.“

„Pak pro vás dozajista dokážeme něco najít,“ řekla dáma. „Teď bychom si snad ale navzájem měly povědět svá jména.“

„Ano, ovšem,“ usmála se Melinda. „Já jsem Melinda Stanyonová!“

„To je ale hezké jméno!“ zvolala dáma. „A já jsem paní Ella Harcourtová. Není to štěstí, že jsme se setkaly?“

„Ano, velké štěstí,“ souhlasila Melinda.

Celou dobu projížděly jasné osvětlenými ulicemi. Melinda toužila dívat se ven z okna, připadlo jí to ale hrubé, a tak se zmohla jen na pár kradmých pohledů.

Paní Harcourtová měla zřejmě na srdci plno otázek. Melinda náhle pocítila velkou únavu. Měla za sebou dlouhý den a předchozí noci vůbec nespala. Přistihla se, že odpovídá na otázky téměř automaticky. Kočár zastavil.

„Jsme na místě,“ řekla paní Harcourtová. „Už vidím, že jste unavená. Odvedu vás rovnou nahoru do postele a zítra si můžeme pohovořit o všem možném.“

„Ano, samozřejmě,“ řekla Melinda. „A děkuju vám, že jste tak hodná. Mrzí mě, jestli působím hloupě. Jenomže na mě padla velká ospalost.“

„Ubohé dítě!“ řekla paní Harcourtová jemně. „Tak pojďme.“

Vystoupila na dláždění. Melinda ji následovala. Zřejmě byly v tiché ulici lemované drahými domy s portály dveří. Vyšly po schodech a sotva dorazily ke dveřím, ty se otevřely. Lokaj v uniformě pouštěl ven nějakého pána. Měl cylindr na stranu a večerní úbor s velmi vysokým, bílým nákrčníkem. V knoflíkové dírci se mu skvěl žlutý karafiát. Když zvedal ruku paní Harcourtové ke rtům, vypadl mu z pravého oka monokl.

„Už, jsem myslel, že jsem vás propásl, drahá paní,“ řekl dvorně.

„Byla jsem venku, jak Vaše Lordstvo vidí,“ odvětila paní Harcourtová.

„Jak vidím!“ odpověděl pán zvolna a významně.

Díval se na Melindu. Dosud ospale mu pohlédla do očí. Měla dojem, že nikdy neviděla muže, který by vypadal víc jako satyr, muže se zpustlejší tváří. Možná se veskrze mýlila, ale ten dojem v ní zanechal.

„Představte mě!“

Ta slova se zdála skoro jako rozkaz, ale paní Harcourtová řekla hbitě: „Tu mladou dámu jsem právě poznala na nádraží, mylorde, a je velmi unavená. Toto je její první návštěva v Londýně a nechce nic než spát. Doufám, že nás Vaše Lordstvo omluví.“

„Představte mě!“ Ta slova byla pomalá, důrazná a autoritativní a Melindě připadalo, že paní Harcourtová je trochu v rozpacích, když říkala: „Melinda, toto je lord Wrotham, můj starý... přítel. Slečna Melinda Stanyonová.“

Lord Wrotham uchopil obě Melindiny ruce do svých. „Poprvé v Londýně, má drahá! Pak pro vás musí být tato návštěva velmi zábavná. Myslím, že my dva se spolu musíme hodně vídat.“

Pevně sevřel její ruce a zadíval se jí do tváře. Ve světle z haly spatřila Melinda pod jeho očima tmavé stíny a tlusté rty. Pokusila se vyprostit své ruce z jeho. „Děkuju,“ zamumlala, „ale...“

„Jak už jsem řekla, Melinda je unavená, mylorde,“ řekla paní Harcourtová ostře.

„Slyšel jsem vás, drahá paní, slyšel jsem vás!“ odvětil lord Wrotham. „Velmi rozkošná tvář. Velmi mladá, nezkažená – nedotčená! „

Melinda ucítila, jak ji přelétl očima, a s námahou se pokusila odtáhnout.

„Zítra, má drahá Melindo!“ řekl lord Wrotham a políbil jí ruce. V kočáře si sundala rukavice a teď ucítila na pokožce jeho rty, teplé a jaksí majetnické. Pocítila přitom zcela nevysvětlitelný strach. Odtáhla ruce a kolem paní Harcourtové se protáhla do haly.

„Nemáte právo, mylorde,“ uslyšela paní Harcourtovou říkat hněvivě.

Pak měla Melinda dojem, že slyší lorda Wrothama odpovídat: „Zastavím se zítra. Řekněte Kate, že je má!“ Ale ovšem, říkala si, to se musela přeslechnout.

Drožka zastavila u zářivě osvětlené budovy v Princově ulici. Elegantní mladý pán s gardénií v knoflíkové dírci redingotu vystoupil, hodil vozkovi půl guineu, kterou příjemce hbitě zachytil, a vykročil ke vchodu, sstřeženému dvěma okázale livrejovanými vrátnými. Byli to silní, svalnatí muži s poněkud bojovným výrazem, který sděloval pozorovateli nadmíru jasně, že jejich povinností není jen otevírat kočárové dveře nebo volat odjíždějícím hostům fiakr.

Kapitán Gervase Vestey pokynul mužům, kteří mu zasalutovali, načež si jeden z nich pospíšil zaklepat na zavřené dveře. Odsunula se v nich malá tabulka a objevil se pár očí, který si kapitána Vesteyho důkladně prohlédl. Špehyrka se zavřela a dveře se okamžitě otevřely.

„Dobrý večer, pane kapitáne! To je moc milé, že jste tady,“ rozplýval se úslužný zřízenec.

Kapitán se neobtěžoval mu odpovídat. Prošel dlouhou, tunelovitou chodbou a nahoru po krátkém, kobercem pokrytém schodišti do velkého a zářivě osvětleného salonu. Tady se ozýval hlasitý hovor a občas ječivý, nezvládaný smích, který dodával místu jakéhosi spontánního veselí.

Na konci místnosti, do níž kapitán vstoupil, byl americký bar, kde se servírovaly míchané nápoje s názvy jako „Lechtač dásní“, „Otvírák na oči“ a „Oživovač mrtvol“. Kapitán však měl oči jen pro pódium na druhém konci místnosti, na kterém stál sametem zahalený trůn. Na něm seděla, obklopena přitažlivými mladými ženami, uznávaná královna londýnského nočního života – Kate Hamiltonová.

Byla to ohromná, nádherná žena, a zatímco plynová světla lustrů obklopujících Salon jiskřila na jejích klenotech, zrcadla zmnohonásobovala a umocňovala odraz jejího úchvatného těla. Kate znal celý Londýn: jezdili se na ni dívat návštěvníci až ze zámoří.

Když kapitán Gervase Vestey procházel místností, kynul řadě titulovaných přátel včetně markýze z Hartingtonu, zamával několika členům parlamentu a spatřil obvyklou sbírku důstojníků vojenské i civilní služby, kteří se bavili s výjimečně pohlednými mladými ženami, jimiž byl Salon Kate Hamiltonové vyhlášen.

Když kapitán Vestey dorazil k pódiumu, Kate, která hovořila dunivým hlasem s dost vyžilým mladým aristokratem, jenž ji zřejmě pozval na šampaňské, se ke kapitánovi obrátila s upřímnou radostí.

„Zrovna jsem říkala tady Jeho Lordstvu,“ poznamenala, „že jsem už přes týden neviděla vás ani vašeho přítele markýze. Kde se skrýváte? Je to tady bez vás docela nuda.“

„Mně se po vás také stýskalo, Kate,“ usmál se kapitán. „Vypadáte skvěle, to se pozná. Dopřejete nám dnes večer to potěšení a předvedete se v jedné z vašich póz?“ Tohle byl velmi starý vtip, který vždycky spolehlivě Kate rozesmál, až se třásla jako pudink. Původně zahájila svou bleskovou kariéru tím, že stála nahá v

poses plastiques, což byla před dvaceti lety v Londýně jedna z nejpoblárnějších podívaných.

„Ale jděte, vy jeden,“ řekla téměř upejpavě. „Víte, že jsem na něco takového už moc stará. Ale mám tady dvě děvčata, zrovna přijela z Paříže, a ta budou příští týden *dernier cri*. Uspořádám pro vás a vašeho přítele soukromé předvádění, jestli máte zájem.“

„Ovšemže máme zájem,“ zvolal kapitán Vestey, „ale zrovna teď chci s vámi, Kate, mluvit mezi čtyřma očima. Je to velice naléhavé.“

Kate Hamiltonová k němu vzhlédla. Už už se zdálo, že odmítne, pak postavila sklenici se šampaňským a obrátila se k jedné ze svých mladých dam, které stály kolem ní téměř vyčkávavě.

„Poslyš, Rosie, dohlédni tady na všechno, než se vrátím,“ řekla. „Nestrp žádné nesmysly, a kdyby byly nějaké potíže, přijď pro mě.“

„Všchno bude v pořádku, madam,“ slíbila Rosie a usadila se s výrazem rozkoše na sametový trůn, který Kate právě uprázdnila.

Proklestit si cestu přes naleštěný parket ke dveřím vedoucím do soukromého příbytku trvalo nějakou dobu. Každý chtěl s Kate prohodit pár slov, počínaje lordem Mohunem, což byl dobře známý bouřlivák a milovník soubojů, až po dobromyslného, avšak neuvěřitelně pitomého pana Bobbyho Shafta, jenž se proslavil pouze tím, že pomohl jedné noci markýzovi z Hastingsu vypustit dvě stě krys na taneční parket u Motta.

Konečně se Kate dostala ke dveřím, jež oddělovaly Salon od chodeb vedoucích k soukromým jídelnám a k jejímu vlastnímu obývacímu pokoji. Jen ti nejprivilegovanější z Katiných známých, vážení návštěvníci ze zámoří, nebo někteří mladí muži, k nimž pojala osobní náklonnost, byli zváni do přepychového budoáru, vyzdobeného sametovými závěsy a zařízeného třemi obrovskými saténovými pohovkami – jedna byla nebesky modrá, druhá uhlově černá, třetí červená.

„Posaďte se, kapitáne,“ vyzvala ho Kate. „Jako doma. Co si dáte k pití?“

„Napiju se později, děkuji,“ odvětil kapitán Vestey. „Potřebuju vaši pomoc, Kate, ale bojím se, že sem někdo vtrhne a vyruší nás.“

„Žádný strach!“ ujistila ho Kate. „Já pouštím do svého salonu jen lidi z nejvyšších kruhů. Tady to není jako v těch sprostých podnikcích, co je jich teď jako hub po dešti a co se mi snaží konkurovat. Jak říkám každému, kdo se mi o nich zmíní, budou muset zavřít krám.“

„Vy si nemusíte dělat starosti, neuspějí,“ řekl kapitán Vestey. „Existuje jen jediná Kate a jediný podnik, kam nás všechny skutečně těší chodit, pokud se zrovna nechceme zasmát nebo porvat.“

„To je pravda,“ řekla Kate téměř s úlevou. „A já v mém podniku rvačky nedovoluje, to přece víte.“

Usadila se na černou pohovku, která zasténala pod její vahou.

„Copak vás sužuje?“ zeptala se.

„Můj problém to není,“ vysvětloval kapitán Vestey. „Potíže má Chard a já jsem skutečně přesvědčen, že vy jste jediná osoba, která mu může pornoci.“

„Peníze nebo ženská?“ zeptala se Kate ostře.

„Nic z toho,“ odvětil kapitán Vestey. „Jde o jeho macechu.“

„Stará Dědička?“ Kate pozvedla obočí. „Slyšela jsem, že je nemocná.“

„Vy víte všechno, vidle?“ řekl kapitán Vestey. „Ano, Kate, je nemocná; po pravdě řečeno umírá.“

„Chudák paní,“ řekla Kate téměř soucitně. „Ale mezi ní a jejím nevlastním synem nikdy žádná velká láska nebyla, pokud jsem slyšela.“

„To máte pravdu,“ souhlasil kapitán Vestey, „a má to své důvody. Víte, starý pán – poslední markýz – odkázal všechny své peníze manželce do konce života. Neměl svého syna rád; vlastně mám-li říci pravdu, myslím, že se mu nezamlouvala představa, že by někdy někdo přišel po něm. Rozhodně, když zemřel, dostal můj přítel Drogo titul a jinak už nic.“

„No, teď je lady na odchodu, a tak by peníze měly přejít na něj,“ řekla Kate. „Neměla přece děti, ne?“

„Ne, ale jde o to, že většinu peněz může zanechat, komu chce,“ vysvětloval kapitán Vestey.

„Alfa, a staré sváry ještě nejsou pohřbeny?“

„Ne tak docela,“ řekl kapitán Vestey. „A tady, Kate, potřebujeme vaši pomoc. Dědička markýza řekla, že nechá svému nevlastnímu synovi otcovo dědictví do haléře pod podmínkou, že se ožení.“

Kate se uchechtla.

„Chce ho uvázat za nohu? No, on je z těch, co se budou cukat. Když ho nezkrátí nic jiného, manželství by to mělo dokázat.“

„To je právě ono,“ řekl kapitán Vestey. „Markýz by dal radši duši čertu, než aby se dal přinutit do manželství.“

Kate okamžik mlčela a pak s mazaným výrazem ve tváři řekla:

„Ještě truchlí po lady Alici St. Helier, vidíte?“

Kapitán Vestey se na okamžik zatvářil užasle; pak se rozesmál. „Krucinál, Kate! Široko daleko se v Anglii nenajde tajemství, které byste tak či onak nevyšmejdila.“

„Můj milý hochu,“ odvětila Kate, „muži, kteří pijí, mluví! A muži, kteří přijdou do mého salonu, buď pijí, nebo nepřicházejí. Takhle je to jednoduché!“

„Aha,“ kapitán Vestey nedokázal potlačit úsměv. „No, inu, když už toho tolik víte, můžete už vědět všechno. Markýz odpřisáhl, že když nemůže mít lady Alici St. Helier, neožení se s žádnou jinou. Ale je tu markýza na prahu smrti, aspoň podle doktorů, a odmítá podepsat závěť, dokud jí nevlastní syn nepřijde ukázat manželku. Ne snoubenku, račte vědět! Z toho by se po pohřbu moc snadno vykroutil. Ne, manželku! A dokonce i naznačuje, že jakmile se to děvče najde, měli by být oddáni v její ložnici.“

„Ta nic neriskuje, co?“ podotkla Kate. „Musí mít tušení, že její nevlastní syn je mazaný obchodník, který se dokáže vyvléct i z té nejnejpříjemnější situace.“

„V minulosti to už rozhodně dokázal,“ souhlasil kapitán Vestey. „Ale víte, že přes všechnu svou divokost je můj přítel v hloubi srdce slušný člověk. Bylo by pro něj dost snadné sehnat si s jeho zevnějškem a titulem nějaké nevinítko z okolí

Mayfairu s ambiciózní mamičkou, které by se ochotně stalo jeho chotí. Ale k takovým věcem on se nesníží. Ve skutečnosti jednu chvíli už chtěl říct Dědičce, ať si ty peníze vezme s sebou do pekla.“

„To by byla velká hloupost, řekla bych,“ podotkla Kate. „Peníze jsou peníze, ať jsou odkud chtějí!“

„To jsem mu víceméně řekl taky,“ prohlásil kapitán Vestey. „Ale myslím, že by to udělal, nebýt Chardu“

„Jeho domu?“ podivila se Kate.

„Jeho domu a velkého panství v Hertfordshire,“ řekl kapitán Vestey. „On ten dům miluje. Je to jediná stálá věc v jeho životě. Měl mizerné dětství: matka mu zemřela, otec si ho nevšímal a macecha ho neměla ráda. Ale navzdory tomu mu byl Chard otcem, matkou a rodinou. Nedokázal by se ho jen tak zbavit.“

„Co tedy může dělat?“ zeptala se Kate. „A co můžu dělat já, když už na to přijde?“

„To je právě ono,“ kapitán Vestey se předklonil. „Máme představu, a ta se dá uskutečnit jen s vaší pomocí.“ „Copak je to?“ zeptala se Kate.

„Markýz se ožení v Dědiččině ložnici, jak požaduje,“ řekl kapitán Vestey. „Ale kněz nebude skutečný a nevěstu seženete vy.“

Na okamžik se Katina velká ústa doširoka otevřela, zdůrazňující tak dvojitou bradu spočívající na velikém, vulgárním diamantovém náhrdelníku, který ovíjel její tlustý krk. Pak zaklonila hlavu a rozesmála se.

„No tohle! Jestli tenhle člověk vždycky nemá nějaké překvapení v rukávu!“ zvolala. „A přísahám, že si to Dědička zavinila sama! Ale nebude jí to podezřelé?“

„Proč by mělo být?“ řekl kapitán Vestey. „Máme pro roli kněze přesně toho pravého člověka. Byl s námi u pluku a z jeho hereckých výstupů jsme v kantýně dostávali záchvaty. Jeho otec byl čirou náhodou vikář v nějaké zapadlé vesnici v Northumberlandu, takže zná cvrkot – nebo spíš svatební obřad! Daleko těžší je to s nevěstou.“

„Ano, to je velice důležitá součást obřadu,“ souhlasila Kate.

„Musí to být děvče, které bude na tu roli vypadat; na tom markýz trvá,“ řekl kapitán Vestey. „Říká, že Dědička dozajista začne věřit, kdyby ta holka vypadala obyčejně nebo nějak jako štetka. Musí vypadat jako dáma, Kate, a taky být tak oblečená.“

„To žádáte docela hodně, víte,“ řekla Kate.

„Jestli nás zklamete, pak nevím, kam se obrátit,“ řekl kapitán Vestey. „Koneckonců, Kate, máte ve svém salonu nejhezčí ženské v Londýně. Jedna z nich musí být schopna zosobnit slečnu ze společnosti dost mazaně, aby se na to nepřišlo.“

„Tak podívejte, kapitáne,“ řekla. „Vy a váš přítel jste se mnou odjakživa jednali na rovinu a já budu jednat na rovinu s vámi. Tohle nebude snadné. Pro začátek: Rosie, Gertie, Gwen a všechny ty tam vedle - všechny je znáte - vypadají v plynovém světle přitažlivě a svůdně, ale ve dne nepůsobí zrovna jako čisté panny; a proč by taky měly? Samozřejmě, po pár sklenkách šampaňského zní jejich hlasy

melodicky, ale poslechněte si je u snídaně, až budete střízlivý, a všimnete si, že chrastí jako suché kukuřičné listí.“

„Ale, Kate, jedna z nich musí být schopna tu roli zahrát,“ ozval se kapitán Vestey skoro zoufale. „Můžete ji nastrojit, zařít, aby vypadala jaksepatří, a může držet pusu zavřenou, ne? Nemusí se pouštět do hovoru s umírající ženou.“

„Ale co potom?“ otázala se Kate. „Vybírám si svá děvčata podle zevnějšku, ne podle mozku, ale nenajde se mezi nimi ani jedna tak hloupá, aby si neuvědomila, že padla na tučné sousto. Když se po městě rozkřikne takováhle historka, mladému markýzovi to nijak neprospěje a mohlo by se stát, že by platil jak mourovatý, aby jeho nevěsta zůstala zticha!“

„Myslíte vydírání?“ zeptal se kapitán Vestey.

„Je to ošklivé slovo,“ řekla Kate, „a v mé přítomnosti se v mém salonu nikdy nesmí ozvat. Já ale vím, že jinde se takové věci stávají.“

„Tak co budeme dělat?“ ozval se kapitán Vestey. „Znělo to jako takový dobrý nápad a markýz měl pocit, že vy jste jediný člověk, který to dokáže uskutečnit. Navrhoval, ačkoli s tím samozřejmě nemusíte souhlasit, že odměna by měla činit pět set guinejí nevěstě a pět set vám, Kate. A samozřejmě by návrh k tomu zaplatil všechny šaty a veškeré ostatní náklady.“

Kate neříkala nic, přestože jí trochu zajiskřilo v očích. „Zkuste vymyslet někoho, kdo by to dokázal,“ zaprosil kapitán Vestey.

„Uvažuji,“ řekla Kate.

Přešla místnost a zatahala za sametovou, vyšívanou šňůru zvonku s mosaznou rukojetí, která visela vedle krbové římsy. Téměř ihned se objevil číšník.

„Pošlete mi paní Harcourtovou,“ přikázala Kate. „A přineste mi láhev šampaňského. Potřebuju se napít.“

„Myslíte, že paní Harcourtová by nám mohla pomoci?“ zeptal se kapitán Vestey.

Všichni u Kate znali Ellu Harcourtovou. Měla na starosti jinou část podniku, který Kate vedla - s velkým úspěchem - v tiché ulici za svým salonem a který byl propojen s domem se vchodem z Princovy ulice dlouhým podzemním tunelem. Jen ti nejvýznamnější a nejváženější z Katiných klientů měli povoleno vstoupit do „Domu“, jak se mu říkalo, ze Salonu. Pro všechny účely, pro policejní záznamy a pro náhodné návštěvníky Salonu byla ta dvě místa zcela odloučena.

Zatímco čekali na paní Harcourtovou, Kate a kapitán Vestey toho mezi sebou mnoho nenamluvili. On věděl, že Kate uvažuje, a byl si dobře vědom, jak poštilé by bylo přerušovat nit jejích myšlenek. Kapitán začal mít nepříjemný pocit, že snad ten plán není tak jednoduchý, jak se zdálo, když ho s Drogem vymýšleli v salonu na Grosvenor Square. Tehdy, když hovořili tlumenými hlasy - spíš z úcty k Dědičce umírající nahoře v patře než z obav, že by je snad někdo zaslechl - se to zdálo jako snadné řešení markýzovy situace. Teď stanuly v cestě všechny možné obtíže, bránící Dědičce podepsat ten veledůležitý dokument.

Nakonec začalo Katino mlčení jít kapitánu Vesteymu na nervy.

„Musíte něco udělat, Kate,“ řekl téměř hrubě. „Jinak nám hrozí, že Dědička nechá všechno nějakému kočičímu spolku, na kterém má zájem.“

„O kolik se jedná?“ zeptala se Kate.

„Něco kolem dvou milionů,“ odvětil kapitán Vestey.

„Kočkám!“ zvolala Kate. „Proč ne dětem? Dost se jich potlouká po ulicích, polomrtvých hlady.“

„Proč ne svému právoplatnému dědici?“ zeptal se kapitán Vestey. „Jsem přesvědčen, že až markýz přijde na Chard, bude z něj jiný člověk.“

„Byla by škoda, kdyby se usadil a začal být ctihodný,“ usmála se Kate. „V Londýně by byla daleko větší nuda. Vždyť ten divoký lord Chard je jedním z lákadel West Endu. Polovina cizinců, co sem jezdí z venkova, mi říká: „Je tady lord Chard? Chci vidět, jaký je.““

„Užili jsme si spolu spoustu zábavy,“ připustil kapitán Vestey. „Ale v budoucnu už jí moc nebude, jestli markýz zůstane bez penny v kapse.“

„Je to od té dámy chyba, to vám řeknu,“ pravila Kate. „No, už je tady Ella! Uvidíme, co nám navrhne.“

Usmála se na paní Harcourtovou, která vstoupila do místnosti vyhlížejíc neuvěřitelně usedle a vznešeně. Kate otevřela ústa, aby promluvila, pak si to rozmyslela.

„Koukejte, mladíku,“ řekla kapitánu Vesteymu, „chci si promluvit s Ellou mezi čtyřma očima. Počkejte na nás vedle v pokoji. Je prázdný.“

„Dobrá,“ kapitán Vestey vstal. „Dobrý večer, paní Harcourtová! V Domě všechno v pořádku?“

„Jedna z děvčat se po vás zrovna dneska ráno ptala,“ odvětila paní Harcourtová. „Počkejte, kterápak to byla? Aha, Lily! Ta s tmavými vlasy, asi tak před měsícem jste po ní docela bláznil.“

„Pozdravujte ji ode mě,“ řekl kapitán Vestey, „a vyříd'te jí, že se stavím, jen co skončím tu malou záležitost, co teď musím vyřídit. Kate vám o tom všechno poví.“ Usmál se na obě ženy a odešel do druhé místnosti.

„Takový milý mladík,“ řekla paní Harcourtová. „Neříkej mi, že je v nesnázích. Anebo jde o toho jeho nezbedného kamaráda – markýze? Musím říct, oba jsou tak hezcí, že se mi z nich pokaždé rozbuší srdce ještě i v mém věku.“

„Škoda, že nejsi o dvacet let mladší,“ řekla Kate skoro neomaleně, „jinak by ses pro tu roli skvěle hodila.“ „Pro jakou roli?“ zeptala se paní Harcourtová. Kate jí pověděla příběh, který před ní rozvinul kapitán Vestey, rychle a stručně.

„Tak koho tam máš?“ zeptala se nakonec. „Myslela jsem náhodou zrovna na Lily, ale té holce jsem nikdy moc nevěřila. Bude mluvit, a to by byla chyba.“

„Pak je tu Grace,“ řekla paní Harcourtová opatrně. „Na tu bych moc nesázela,“ řekla Kate rozhodně. „Ta ženská mě nejednou podvedla, o tom mám důkazy, a až to přistě udělá, půjde. Tu se nehodí zaplést s mladým Chardem a jeho přítelem.“

„Pak tu vlastně není nikdo,“ řekla paní Harcourtová. Pak se odmlčela. „Počkat! Mám nápad! Pojď se mnou. Chci ti ukázat někoho, koho jsem přivezla dneska večer.“

„Já nechci chodit až tak daleko,“ protestovala Kate. „Vím, že je to pro tebe svízlel, ale musíš jít,“ řekla paní Harcourtová naléhavě.

Kate s brbláním poslechla a kráčela dlouhou, úzkou spojovací chodbou, skrz několikery zavřené dveře a nakonec se ocitla v malé hale domu, kam před několika hodinami vstoupila Melinda.

Paní Harcourtová ji vedla nahoru po schodech. V domě bylo úpiné ticho. Všechna děvčata byla v Salonu. Nahore na odpočívadle paní Harcourtová otevřela jedny dveře. U postele svítila jediná svíčka, jinak byla v místnosti tma.

„Neprobudí se?“ zeptala se Kate úzkostlivě šeptem. Paní Harcourtová zavrtěla hlavou.

„Dali jsme jí to do mléka jako obvykle,“ řekla. „Bude spát až do rána. Kromě toho byla po cestě polomrtvá.“

Obě ženy stanuly v nohách postele. Melindiny světlé vlasy se rozprostíraly po bílém polštáři. Zdála se velmi malá, křehká a nesmírně rozkošná. Tmavé řasy jí ležely na lících a paže spočívající na prostěradle byla bílá, modře žilkovaná. Na spící dívce bylo cosi krásného současně takřka duchovního.

Na okamžik se v Katině hrubém, nepěkném pohledu objevil výraz závisti. „Kdysi,“ říkala si, „jsem vypadala mladě a nevinně. Kdysi před mnoha, mnoha lety.“ A pak, skoro jako by se zastyděla za svůj sentiment, pravila chraplavě: „Kdo je to?“

„Jmenuje se Stanyonová,“ odvětila paní Harcourtová. „Melinda Stanyonová. Je ze severu Anglie. Její rodiče jsou mrtví. Přijela do Londýna hledat zaměstnání. Zeptala se mě, jestli bych jí zítra neřekla, jak se dostane ke Kanceláři paní Brewerové. Chce místo guvernantky.“

„Jak mluví?“ zeptala se Kate.

„Jako dáma,“ odvětila paní Harcourtová. „Musí být z dobré krve, ačkoli je chudě oblečená. Řekla bych, že je to levoboček nějakého šlechtice.“

„To jistě,“ souhlasila Kate. „Bude hrát tu hru?“

„Umím si představit, jak potřebuje peníze,“ řekla paní Harcourtová. „Pět set guinejí pro takovou holku může znamenat zbavit se starostí na řadu let.“

„Starosti bude mít,“ řekla Kate, „s takovouhle tvářičkou. No, je to nejlepší možnost, jakou máme. Ráno jí o tom řekni - a ostatní drž z dohledu. Nechceme ji postrašit - aspoň pokud je tak čistá a svatá, jak vypadá.“

„Můj dojem je ten, že je úpině nevinná,“ prohlásila Ella Harcourtová.

„Tak ať tak zůstane,“ řekla Kate skoro zuřivě. „Měla bys ji vzít k Mercierce pro nějaké šaty. Ta má nejlepší a Jeho Lordstvo to zaplatí.“

„Kolik jí toho mám nakoupit?“ zeptala se paní Harcourtová.

„Ale hodně,“ řekla Kate. „Můžeme ji vybavit stejně dobře na jeho náklady jako na naše. Svatební šaty jsou důležité; ať vypadá pokud možno jako dáma.“

Obrátila se ke dveřím, natočila se bokem, aby se její veliký trup v bohatých sukních vtěsnil do úzkého otvoru mezi dveřemi. Už byla na vrcholku schodů, když za ní přispěchala Ella Harcourtová.

„Na jednu věc jsem zapomněla,“ řekla. „Lord Wrotham ji uviděl, zrovna když jsme přijely. Byl celý nadšený - znáš ho, jaký je - a řekl mi: ‚Vyřídte Kate, že je má.‘“

Kate odfrkla.

„Jestli mi z nějakého mužského běhá mráz po zádech, tak je to Wrotham,“ řekla. „No, v tomhle případě prostě bude muset počkat. To mu patří, pucejřovi.“

Sestupovala ze schodů jako loď s napjatými plachtami. Když dorazila na jejich úpatí, paní Harcourtová, která sledovala její odchod, uslyšela, jak si téměř neslyšně mumlá:

„Wrotham a to děvče! Chuděra malá!“

Kate se vrátila ke kapitánu Vesteymu. Čekal na ni v obývacím pokoji, sklenku šampaňského v ruce.

„Dobrý Bože, Kate! Už jsem myslel, že jste mě opustila,“ řekl. „Slyšel jsem vás s paní Harcourtovou jít chodbou a trvalo vám to tak dlouho, že jsem si sem zašel pro skleničku.“

„Zcela správně,“ zvolala Kate. „A já si musím dát taky jednu.“

„Tak jaký je tedy verdikt?“ otázal se kapitán Vestey, když jí nalil.

„Někoho jsme našly,“ řekla Kate.

„Našly! Kate, vy jste zázrak, skutečně jste! Já jsem Drogovi říkal, že nás zachráníte.“

„Je mladá a bude to chtít trochu vysvětlování,“ řekla Kate.

„To necháme na vás,“ prohlásil kapitán Vestey. „A teď o té svatbě. Musí se konat zítra odpoledne, uvědomujete si to?“

„Zítra odpoledne!“ vybuchla Kate. „Ale jak můžeme být tak rychle připravené?“

„Dědička umírá,“ řekl kapitán Vestey prostě. „Pořád je tu ještě možnost, že zemře dnes v noci; tohle riziko musíme podstoupit, ale nemá smysl hnát sázky moc vysoko. Drogo může ráno sehnat zvláštní povolení k sňatku. Už jsme mluvili s knězem a stačí jen, abyste dodala to děvče.“

„Nemáme ani čas nabrat dech,“ řekla Kate ostře. „Ani nevíme, jestli ta dívka bude souhlasit.“

„Jestli je to jedna z vašeho hejna, pak ji zvládnete jedna radost,“ usoudil kapitán Vestey. „A teď utíkám povědět markýzovi, že je všechno zařízeno. Když jsem v bryndě, vždycky vím, za kým mám jít, a to jste vy, Kate. Bůh vám žehnej – vy moje zlato! Vy jste eso!“

Předklonil se a políbil ji na tvář. Kate se div nepýřila.

„Ale jděte, vy jeden,“ řekla. „Všechn ten rozruch je jen proto, že musí být po vašem. No, já jen doufám, že to vyjde. Povězte mladému Chardovi, že na svatbu nepřijdu. Myslím, že bych nevypadala zrovna jako ta pravá družička. Ale musí mi to děvče poslat zpátky, jen co s ním bude hotov. Nechci, aby se tam potloukala a dostávala všelijaké nápady.“

„V tu chvíli, jak bude závět podepsaná, je vaše,“ slíbil kapitán Vestey a pak se zarazil a dodal: „Ne, to není docela správně. Bude muset počkat, až Dědička doopravdy zemře. Lady by ji mohla chtít vidět. Kdyby nebyla v domě, mohla by začít věřit nedobrotu. Uprímně řečeno, je to jen otázka dnů.“

„No, pak bude potřebovat docela hodně oblečení,“ podotkla Kate prakticky.

„Pošlete účet markýzovi. Po tomhle si to bude moci dovolit,“ zasmál se kapitán Vestey.

„Pošlu,“ slíbila Kate. „A vyřídíte mu, že pět set guinejí velice uvítám. Nerada čekám na své peníze.“

„Jo, to nebudete muset,“ slíbil kapitán Vestey. „A teď jdu zvěstovat ženichovi tu ohromnou novinu.“

Zvedl cylindr z křesla, kam jej odložil, když vstoupil do místnosti, nasadil si ho furiantsky na stranu a vstoupil zpět do Salonu. Když dorazil k americkému baru na jeho konci, pozdravil se s pár přáteli a zamával několika hezkým děvčatům, ohlédl se a spatřil, že Kate znovu zaujala své místo na pódiu. Její mohutný hlas duněl místností, volala na několik mladých mužů, aby ji pozvali na skleničku, a přikazovala děvčatům, ať vypadají čiperně. Skoro jako by se do místnosti s Katiným návratem vrátilo i nové veselí.

Kapitán Vestey se pro sebe usmál, když procházel dlouhou spojovací chodbou k domovním dveřím.

„Báječná ženská!“ říkal si v duchu. „Báječná! Jakápak asi bude Drogova nevěsta?“

Melinda procítila zvolna, s pocitem, jako by přicházela k vědomí skrz těžký, tmavý mrak. Pomalu otevřela oči a okamžik si nemohla vzpomenout, kde je. Pak se trochu pohnula a bolest ze šrámů na ramenou a na zádech jí tuze jasně připomněla surovost sira Hectora.

Zavřela oči, jako by z nich chtěla smazat svou bídu; pak je zas otevřela a s námahou se posadila na posteli a rozhlédla se kolem sebe. Sluneční světlo pronikalo závěsy na oknech a Melinda opatrně, protože rychlý pohyb ji bolel, slezla z postele na podlahu.

Na okamžik pocítila při pohybu závrat'. Položila si ruku na čelo. Měla pocit, jako by měla celou hlavu vycpanou vinou. Vzpomněla si, že už jednou takovýhle pocit měla. To potom, co měla nehodu při jízdě na koni a chuva jí dala vypít horké mléko, do kterého přidala lžičku laudana. Pamatovala si, jak tehdy říkala: „Mně je špatně, Nanno! Připadá mi, jako bych měla moc velkou a těžkou hlavu.“

„To přejde, drahoušku,“ odpovídala jí tehdy chuva vesele. „Já doopravdy věřím na dlouhé, hluboké vyspání po takové nehodě; a pan doktor řekne, že jsem dobře udělala, až přijde, uvidíte, že to řekne.“

Melinda se nikdy nedozvěděla, zda starý doktor Harrison s Nanniným počínáním souhlasil nebo zda je neschvaloval, ale navzdýcky si zapamatovala ten pocit těžkosti a jakési odloučenosti od světa.

Věděla, že jí to určitě včera večer dala paní Harcourtová – mléko se lžičkou laudana. Ale proč? Byla dost unavená, aby usnula přirozeně.

Roztáhla závěsy a slyšitelně se zajíkla. Na okně byly těžké mříže. Jen na okamžik, tmavé proti slunečnímu svitu, ji vyděsily. A pak se zasmála vlastní hlouposti. To z toho laudana má tak hloupý pocit! Samozřejmě, lidé v Londýně musí mít mříže v oknech, aby se zabránilo ve vstupu lupičům.

Melinda přistoupila k mycímu stolku a nalila si sklenici vody. Chutnala zatuchle a trochu plesnivě, ale jako by jí trochu ulevila od bolení hlavy a od těžkosti očních víček. V okamžitém popudu si nalila studenou vodu z porcelánové konvice do umyvadla a umyla si obličej. Teď končně cítila, jak ji ta těžkost opouští.

„A teď chci,“ řekla si prakticky a rozumně, „nějakou snídani. Až se najím, tak mě tenhle pocit přejde. Paní Harcourtová to určitě myslela dobře, ale bylo to dočista zbytečné!“

Rozhlédla se po místnosti a poprvé si všimla, oč jinak vypadá než včera večer. Tehdy ji ohromila měkká, zastíněná světla, růžové závěsy, přepychový koberec a ozdobné mosazné sloupky postele. Teď, ve slunečním světle, to vypadalo oplzle. Nedokázala sama sobě docela přesně vysvětlit, proč ji to uráží, ale bylo tomu tak. Na plyšových křeslech, bílém toaletním stolku podpíraném vyřezávanými holubicemi, na závěsech na okně, které byly nařasené a lemované třásněmi se stříbrnými kuličkami – na tom všem bylo cosi vulgárního.

Melinda pocítila náhlé nutkání odejít. Přistoupila ke dveřím. „Dám někomu vědět, že jsem vzhůru,“ pomyslela si a stiskla kliku. Dveře byly zamčené! Chvilku stěží dokázala uvěřit, že je to pravda. Pak se ohlédlá přes rameno k oknu. Mříže a zamčené dveře! Co to znamená?

V té chvíli se v zámku otočil klíč; dveře se otevřely a jakoby v odpověď na samu její otázku vstoupila paní Harcourtová. Na její střízlivé, rozumné tváři bylo cosi, co roztřásl Melindiny obavy a přimělo ji, ačkoli nic neřekla, připadat si pošetile.

„Dobré jitro, má milá!“ řekla paní Harcourtová svým klidným, kultivovaným hlasem. „Doufám, že jste se dobře vyspala.“

„Ano... ano, velmi dobře,“ odpověděla Melinda.

„Já... já jsem vás šla zrovna hledat, ale dveře byly zamčené.“

„Ano, to byly,“ odvětila paní Harcourtová. „Zamkla jsem je, protože v domě je momentálně docela hodně lidí a já nechtěla, aby sem někdo omylem vtrhl a vzbudil vás. Byla jste včera večer velmi unavená.“

Melinda už už otvírala rty, aby se zmínila o laudanu, ale pak usoudila, že je to zbytečné. Koneckonců už nebude příležitost, aby je dostala znovu, takže k čemu by bylo dělat kolem toho nějaké okolky?

„Byla jste moc hodná, madam,“ řekla paní Harcourtové. „Jsem vám hluboce vděčná, že jste mě nechala dnes v noci přespat ve vašem domě. Ale už musím jít a byla bych vám mimořádně zavázaná, kdybyste mi dala adresu Kanceláře paní Brewerové.“

„Už jsem vám ji vyhledala,“ odvětila paní Harcourtová. „Ale právě jsem se doslechla o něčem, co by vás asi zaujalo ještě víc.“

„O místě, kde by mě zaměstnali?“ zeptala se Melinda. „Přesně tak,“ odtušila paní Harcourtová. „Ale nejprve se musíte trochu nasnídat. Vlezte si zpátky do postele. Řekla jsem jedné ze služek, aby vám přinesla jídlo nahoru. Měla by tu být každou chvíli.“

Otevřela při řeči dveře a vyhlédla ven na odpočívadlo, ponechávajíc dveře dokořán. Protože Melinda neměla župan, nezbývalo jí než vlézt do postele, jak jí paní Harcourtová poradila. Seděla tam a plísnila se v duchu za mírný pocit nejistoty, který jí dosud přetrvával v koutku mysli.

Za okamžik služka v naškrobeném čepečku a šustivé zástěře přinesla tác se snídaní a položila ho na postel. Melinda viděla, že služebná je středního věku a ve tvářímá výraz, kterému neporozuměla. V duchu si ho označila za opovržlivý a uvažovala, proč by se na ni cizí služka v domě této dámy měla takhle dívat.

„A teď si pospěšte uklidit pokoje, Doris,“ řekla paní Harcourtová.

„Číslo sedm nemůžu udělat,“ odvětila služka nasupeně. „Zvonili asi před hodinou a prý chtějí láhev šampaňského. John jim ji donesl.“

„To stačí, Doris,“ řekla paní Harcourtová ostře a zavřela za ní dveře.

Na Melindině podnose byla sázená vejce v talíři s poklopem, toast, máslo, marmeláda a konvice kávy. Nalila si kávu s trochu trapným pocitem, protože paní Harcourtová ji pozorovala.

„Musíte sníst obě vajíčka,“ řekla paní Harcourtová, jako by jí četla myšlenky. „Jinak budete unavená. Máte toho dneska spoustu před sebou.“

„Ano?“ podivila se Melinda. „Chtěla jste mi povědět o tom zaměstnání.“

Paní Harcourtová zakvedlala prstenem na svém prstě a sklopila oči, jako by hledala slova.

„Vystupovala jste někdy na jevišti?“ zeptala se. Melinda zavrtěla hlavou.

„Ne, ovšemže ne. Ani jsem nikdy nebyla v divadle. Viděla jsem jednu Shakespearovu hru, hrály ji děti v sirotčinci, který podporoval můj otec, ale to je bohužel asi všechno.“

Měla dojem, že se paní Harcourtová tváří zklamaně, a hbitě dodala: „Samozřejmě jsme doma hrávali šarády, když jsme měli společnost mladých lidí, a jednou moje maminka uspořádala o Vánocích ve vsi na radnici živé obrazy.“

„Takže jste hrála,“ řekla paní Harcourtová hlasem téměř radostným. „Na každý pád pro vás nebude těžké to, co vám chci navrhnout.“

„Co je to?“ otázala se Melinda.

„Jeden vážený a urozený pán chce mladou dívku, která by sehrála roli nevěsty při předstíraném svatebním obřadu. Jen předstíraném, ale vyžaduje někoho, kdo by tu roli dokázal sehrát dobře. Myslela jsem, že vy budete přesně ta osoba.“

„Hrát roli nevěsty!“ vybuchla Melinda, domnívající se na okamžik, že to musí být nějaký směšný, obskurní žert. Ona tady utíká před svatbou jen proto, aby ji požádali o sňatek předstíraný!

„Ano, není to nic těžkého,“ řekla paní Harcourtová. „Nemyslím, že bych to dokázala,“ řekla Melinda rychle.

Nastala krátká odmlka.

„To je škoda,“ řekla paní Harcourtová, „protože řečený pán, o kterého se jedná, je ochoten zaplatit částku pěti set guinejí kterékoli dívce, jež tu roli sehraje k jeho spokojenosti.“

„Zaplatit za tohle pět set guinejí!“ vykřikla Melinda. „Je snad šílený?“

„No, to samozřejmě není,“ odpověděla paní Harcourtová. „Jenomže je pro něj velmi, velmi důležité, aby se tento obřad vykonal a aby osoba, která mu bude přihlížet, uvěřila, že je skutečný. Samozřejmě není na celé té věci nic špatného. Je to jen trochu hra, ale on chce někoho, kdo by to provedl dobře, a mně jste napadla vy.“

„Ale proč takovou věc chce?“ zeptala se Melinda. „A zaplatit za to tak obrovskou sumu peněz?“

Paní Harcourtová neodpověděla a Melinda řekla: „Nejspíš je to sázka.“

„Ano, myslím, že přesně tak tomu je,“ řekla paní Harcourtová. „Sázka! Znáte tyhle mladíky. Udělají cokoli, pokud jde o sázení.“

„Musí to být moc důležité, když je ochoten utratit tolik peněz,“ pokračovala Melinda.

„To vskutku je,“ souhlasila paní Harcourtová. „Po pravdě řečeno, suma, o níž jde, obnáší mnoho tisíc liber.“

„To je ale směšné!“ řekla Melinda. „Maminka vždycky říkávala, jak špatně si lidé počínají, když hazardují s penězi, které by se daly lépe utratit za pomoc chudým a potřebným.“

„Nemyslím, že je třeba dělat si v tomhle konkrétním případě starosti s tím, co je správné a co špatné,“ řekla paní Harcourtová. „Stačí, abyste podstoupila ten svatební obřad po boku onoho šarmantního a, smím-li se tak vyjádřit, velmi hezkého urozeného pána. Pak vám předá pět set guinejí; můžete se sem vrátit a pak si můžeme pohovořit o tom, co dalšího by se pro vás našlo.“

„Zní to velmi snadně,“ řekla Melinda.

V duchu hbitě uvažovala. Pět set guinejí by znamenalo, že nebude muset hledat místo okamžitě, ale mohla by se hned vydat za svou starou chůvou, která bydlí u své sestry v Sussexu.

Poté, co nešťastně ztratila oba rodiče, přilnula k Nanně, jak jí říkala, ve svém zoufalství nalézajíc útěchu jen v náruči, která ji objímala, když byla malá. Když se však na scéně objevil sir Hector, dal od samého začátku jasně najevo, že je sice ochoten z velkorysé dobroty svého srdce přijmout do rodiny osiřelou neteř, nemá však místo pro staré zaměstnance.

Nannu poslali pryč s tak maličkou penzí, že se Melinda trpce styděla - nejen za to, že tolik let oddané služby bylo odměněno tak hubeně, ale i za skutečnost, že se její strýček snížil k tak malichernému šetření. Nemohla s tím však nic dělat, leda ronit hořké slzy, když se Nanna loučila.

Často jí psala a vždycky v koutku duše snila o tom dni, kdy se k ní Nanna - jen co bude mít vlastní domácnost! - vrátí. Teď to bude možné! Budou si moci najít někde malý domeček a být spolu - aspoň dokud neutratí těch pět set liber; a do té doby si snad najde nějaký jiný způsob výdělku, aby mohly s Nannou nadále vést společnou domácnost.

Skoro jako by se bála, že to byl jen sen, Melinda se zeptala: „Říkala jste pět set liber, vidíte?“

„Přesněji řečeno pět set guinejí,“ odpověděla paní Harcourtová. „A teď, pokud s tím souhlasíte, si musíme pospíšet. Řečený obřad se má konat dnes odpoledne.“

„Ale co musíme udělat?“ otázala se Melinda.

„Musíme vám sehnat nějaké moc krásné šaty,“ řekla paní Harcourtová. „Svatební róbu a také nějaké další odění, čistě jen pro případ, že byste v tom domě musela zůstat přes noc.“

„Proč bych to měla dělat?“ otázala se Melinda.

„To je součást dohody,“ řekla paní Harcourtové s rozhodným tónem v hlase, jako by ji to vyptávání už unavovalo. „Všechno vám to vysvětlím. Ale teď se musíte obléci. Honem, a já objednáám kočár, aby tu byl za čtvrt hodiny.“

Vstala a šla ke dveřím. Právě když k nim dorazila, někdo zaklepal a Melinda uslyšela, jak se Doris ptá na něco co se dělo v pokoji číslo čtyři. „U té paní Harcourtové ale bydlí zřejmě současně spousta lidí,“ podívala se v duchu Melinda.

Vylezla z postele a přistoupila k umyvadlu. Právě v té chvíli se otevřely dveře a dovnitř nakoukla nějaká dívka. Měla na sobě tenký, skoro průhledný župánek ze

šifonu a krajek a vlasy jí spadaly na ramena. K Melindině úžasu měla tvář nalíčenou a napudrovanou a řasy nabarvené.

„Zdravím tě!“ řeklo zjevení. „Kdy jsi sem přišla?“

„Včera... včera večer,“ Melinda stále skoro zírala neomaleně na ty oči s modrými stíny, uměle růžová líčka a karminové rty.

„Kde tě chytila?“ otázala se nově příchozí. „Na nádraží.“

„Tam chodí nejradši. Vyprávěla ti tu ubrečenou slátaninu, jak ztratila svou ubohou dcerušku?“

„Já... já nevím... o čem to mluvíte,“ vykoktala Melinda.

„Brzo se to dozvíš,“ řekla dívka, „Kdyby už nebylo pozdě, řekla bych ti, abys koukala utéct. Ale takhle ti stejně můžu dát radu, aspoň nějakou. Jen se vším souhlas. Umí být opravdu hnusná, když nesouhlasíš; a budou ti dávat drogy, dokud ti nebude tak zle, že stejně na všechno kývneš.“

„O čem to mluvíte? Jak to myslíte?“ zeptala se Melinda ostře.

Venku se ozvaly hlasy a její návštěvnice už byla zpátky v chodbě.

„Počkejte!“ vykřikla Melinda. „Počkejte! Povězte mi...“

Už bylo pozdě. Slyšela hlas paní Harcourtové, nyní tvrdý a nepřívětivý, jak říká: „Co tu děláš, April? Kdo ti řekl, že smíš chodit do toho pokoje?“

„Já vás hledala, madam.“

„Teď nemám čas,“ řekla paní Harcourtová, „Cokoli, co mi chceš říct, může počkat na později.“

„Tak dobře, madam. Stejně to nebylo nic důležitého.“

April - pokud se tak jmenovala - nechala dveře dokořán. Melinda slyšela každické slovo a teď byla polekaná. Nevěděla docela přesně, co se to děje. Věděla jen, že se bojí a že chce odtud pryč.

„Čert vem těch pět set guinejí,“ říkala si v duchu. „Řeknu paní Harcourtové, že chci hned odejít.“ A pak se jí vrátila Aprilina slova. „*Jen se vším souhlas. Doveďe být opravdu hnusná, když ne...*“

Za pět set guinejí by mohla získat nezávislost. Ať se stane cokoli, nejdřív musí ty peníze dostat a pak se musí dostat pryč; ačkoli proč nebo od čeho, tím si nebyla jistá...

O tři hodiny později stála Melinda v obchodě na Bond Street s pocitem, že se pod ní co chvíli podlomí nohy. Nekladla žádné otázky, nevyptávala se, proč by měla mít tolik šatů, ba ani si nedělala starosti, kdo za ně zaplatí.

Paní Harcourtová ji do toho obchodu odvedla a madam Mercierová, které patřil, aspoň Melindě to tak připadalo, pochopila situaci na první pohled.

„Mam'selle toho bude potřebovat hodně. To vidím,“ řekla paní Harcourtové významně.

„Ale ta svatební róba, madam, musí být velmi diskrétní,“ naléhala paní Harcourtová. „Přesně to, co by si vzala skutečná dáma, rozumíte?“

„Přesně!“ řekla madam Mercierová, kývající hlavou. „A také róby na následujících několik dní. Vhodné pro dámu: hezké, samozřejmě, jinak by potom nebyly k užítu - ale rozhodně vhodné pro dámu.“

„Nechte to na mně, paní Harcourtové,“ pravila madam Mercierová.

„Přišla jsem za vámi, madam,“ pokračovala paní Harcourtová, „protože oblékáte tolik příslušnic élite. Doslechla jsem se, že vévodkyně z Melchesteru si u vás pořizuje všechny své róby.“

„To vskutku ano,“ odpověděla madam Mercierová. „A stejně tak lady Carringtonová a lady Alice St. Helier. To je tedy kráska, jaká se hned tak nevidí.“

„Ovšem, uvědomuji si, že na vás zoufale spěchám - s ohledem na vaše běžné zakázky,“ pokračovala paní Harcourtová. „Ta svatební róba a šaty, které se budou nosit v příštích osmačtyřiceti hodinách, musí být hotové okamžitě.“

„To je nemožné!“ vykřikla madam Mercierová a zděšeně rozhodila rukama.

„To vím, a proto cena nehraje roli,“ řekla paní Harcourtové.

Obě ženy se na sebe podívaly.

„V tom případě,“ usoudila madam Mercierová, „tu mám svatební róbu, která byla objednána pro dceru hraběnky z Lansdownu, rozkošné, hezké děvčátko, které se má vdávat za tři týdny. Příští pátek přijdou na poslední zkoušku. Soudím, že do té doby bychom mohly stihnout udělat jiné šaty.“

„Pak si je vyzkoušejme,“ navrhla paní Harcourtová.

Madam zatleskala rukama a za pár minut už na sebe Melinda nevěřičně hleděla do zrcadla. Nikdy si nepředstavovala, že šaty dokážou tolik změnit anebo že by dokázala vypadat tak elegantně a současně étericky. Velmi bohatá krajková sukně, protkaná smyčkami stuhy a kytičkami pomerančových květů, zdůrazňovala útlost jejího pasu a hluboký výstřih těsného živůtku a malých, nabíraných rukávků zdobily krajky a pomerančové květy.

„Hezká jako obrázek!“ zvolala madam Mercierová. „Řeknu vám, slečno, že skutečná nevěsta, která si tohle měla obléci, není ani z poloviny tak pohledná jako vy.“

„Děkuji,“ řekla Melinda.

Stále ještě si připadala trapně, protože když si svlékala vlastní šaty, vykřikla madam Mercierová hrůzou při spatření jejích zad.

„Co se vám to stalo, mé ubohé dítě...“ začala a pak se zarazila v půli věty.

Obrátila se k paní Harcourtové a řekla něco takovým hlasem, znechuceným, ale tak tlumeným, že Melinda neslyšela, co říká. Paní Harcourtová zavrtěla hlavou.

„Ne, ne, nic takového,“ řekla. „Tahle mladá dáma přijela do Londýna teprve včera večer. Našla jsem ji, ztracenou a vyděšenou, na nádraží, kde hledala nějaké levné, slušné ubytování. Byla jsem ochotna pozvat ji k sobě.“

Madam Mercierová sevřela rty v ironickém úsměvu.

„To vám věřím, madam,“ řekla hlasem, v němž se jaksi tajil spodní sarkastický tón. „No, rozhodně budeme muset róbu vzadu povytáhnout. Ty jizvy nesmí být vidět.“

„Většinu z nich jistě zakryje závoj,“ nadhodila paní Harcourtová.

„Ach ano, ovšem, zapomínám na závoj,“ souhlasila madam. „Ale u večerních šatů se musí vzadu zmenšit výstřih.“

„Podlitiny vyblednou jako vždycky,“ řekla paní Harcourtová. Pak se obrátila k Melindě a zeptala se: „Co jste provedla, dítě, že vás takhle potrestali?“

„Můj strýc se na mě rozzlobil, protože jsem ho neposlechla,“ odvětila Melinda s uzarděním.

Paní Harcourtová se dál nevyptávala a Melindě se ulevilo. Neměla v úmyslu prozradit nikomu cizímu, proč měla pocit, že musí utéci z domova. Uvědomovala si však, že paní Harcourtovou její vysvětlení ve skutečnosti ani nezajímá.

Melinda měla po pravdě řečeno zanedlouho pocit, že je jen krejčovská panna, na které madam Mercierová předvádí své zboží. Obchodnice měla zřejmě jeden jediný cíl – prodat co nejvíc šatstva; a paní Harcourtová ho zas obdobně chtěla co nejvíc nakoupit. Melinda to nechápala a po nějaké chvíli už si s tím přestala lámat hlavu. Trvala na jednom jediném, aby šaty neměly příliš hluboké výstřihy.

„Ale inaiiii’selle, to není moderní!“ protestovala madam Mercierová.

„Mně je jedno, jestli je to moderní nebo ne,“ řekla Melinda. „A skutečně nemám důvod věřit, že bych unosila i jen polovinu těch šatů. Ale v případě, že budu muset, nechci je mít tak hluboko vystřižené jako tyhle.“

Při těch slovech se obrátila k šatům, které měla na sobě, a povytáhla si je výš na svých malých, oblých nadrech.

„Trochu víc tylu a pár stuh to zvýší o dva nebo tři palce pokud si to přejete,“ madam Mercierová pohlédla na paní Harcourtovou, jako by to chtěla potvrdit.

„Mládí a nevinnost jsou vždy okouzující a velmi žádoucí,“ řekla paní Harcourtová a na rtech madam Mercierové se opět objevil ten ironický úsměv, když dávala švadleně příkaz, aby zmenšila výstřih róby podle Melindiných požadavků.

Nakonec k Melindině úlevě už nebyl čas zkoušet něco dalšího.

„Tohle všechno se musí dnes odpoledne dopravit na Grosvenor Square,“ řekla paní Harcourtová.

„Grosvenor Square!“

Zvědavost v hlase madam Mercierové byla nyní nepřehlédnutelná.

„Mohu věřit ve vaši diskrétnost, to vím,“ řekla paní Harcourtová. „O tomhle se nikdo nesmí dozvědět ani slovo.“

„Vybudovala jsem si svou současnou klientelu na tom, že vím, kdy držet jazyk za zuby,“ ujistila ji madam Mercierová.

„Pak pochopíte, že jde o nanejvýš tajnou záležitost,“ odvětila paní Harcourtová. „A účty by měly být odeslány spolu se šaty a vystaveny na markýze z Chardu.“ Madam Mercierové zajiskřily oči.

„Markýz, no tohle! Velmi fešný mladík, podle toho, co jsem slyšela.“

„Velmi fešný,“ souhlasila paní Harcourtová. „A nemusíte si dělat starosti stran zaplacení všeho, co jsme vybraly. Nechávám na vás, madam, i dodávku spodniček a ostatního spodního prádla, náležejícího ke každé z těch rób.“

„A střevíce?“ zeptala se madam Mercierová.

„Střevíce, ovšem; rukavice, kabelky, a rozhodně se domnívám, že každá mladá dáma na úrovni by měla mít šály a pláště.“

„Všechno bude včas hotovo,“ slíbila madam Mercierová.

„Svatební róbu si vezmeme s sebou,“ řekla paní Harcourtová, „budete-li tak laskava a zabalíte nám ji. A slečna Stanyonová si vezme na sebe ten světle modrý

úbor – ten, co jsme vybraly jako první. Ten je mimořádně slušivý, a ačkoli je to váš nejdražší, mám dojem, že markýz nebude proti ceně nic namítat.“

„Ale neměly bychom se ho nejdřív zeptat?“ otázala se Melinda.

Obě ženy se na ni ohlédly v úžasu. Skoro jako by, protože tak dlouho nepromluvila, zapomněly na samu její přítomnost.

„Možná mi nechce kupovat tak drahé věci,“ dodala Melinda.

„Ujišťuji vás, že bude potěšen,“ řekla paní Harcourtová s tónem hlubokého uspokojení v hlase.

Melinda se však pochybností nezbavila, ani když v modrém úboru a čepci lemovaném malými modrym pavími pírkami nastupovala do kočáru.

„Jste unavená?“ zeptala se paní Harcourtová.

„Vůbec mě nenapadlo, že vybírat šaty může být tak vyčerpávající,“ odpověděla Melinda. „Ale myslím, že je to hlavně tím, že mám hlad.“

„Ano, to jistě máte,“ řekla paní Harcourtová. „Ale bohužel budete muset požádat lorda Charda, aby vám dal něco k jídlu, až přijedeme. Nechci, abyste se vracela v téhle chvíli ke mně do domu, protože tam na mě čeká několik hostů, takže hodlám navrhnout, že vás odvezu rovnou na Grosvenor Square. Je trochu brzo, ale troufám si říct, že to nikomu nebude vadit.“

„Ach, ale nebude to trapné?“ zeptala se Melinda. „Na kolik hodin mě pozvali?“

„Nebojte se,“ paní Harcourtová ji poplácala po ruce. „Všechno krásně vyjde. Stačí, když jen budete nosit tyhle krásné šaty a požádáte služku, aby vám pomohla převléci se do svatební róby, až dorazíte. Pak vám lord Chard nebo jeho přítel, kapitán Vestey, vysvětlí, za jak dlouho se můžete vrátit ke mně.“

„Je od vás moc laskavé...“ začala Melinda.

„Ještě jednu věc vám chci říci,“ přerušila ji paní Harcourtová. „Až vám nabídnou těch pět set guinejí, navrhnete kapitánu Vesteymu – myslím, že finanční stránku té smlouvy bude obstarávat on – aby mi je dal, že vám je schovám; co tomu říkáte? Nebylo by vůbec moudré, aby mladá dívka vašeho věku, neznalá Londýna a jeho nebezpečí, chodila po ulici s velkou částkou peněz při sobě. Jen řekněte kapitánu Vesteymu, aby dal renumeraci za vaše služby paní Elle Harcourtové. Budete si to pamatovat? Nerada bych, aby došlo k nějakému omylu.“

„Ano, zapamatuje si to,“ řekla Melinda.

„Teď buďte rozumná,“ pokračovala paní Harcourtová, „a udělejte přesně to, co se od vás žádá. Nezapomeňte, že váš výkon musí být dokonale přesvědčivý pro všechny přihlížející; jinak ovšem lord Chard prohraje sázku a vy přijdete o těch pět set guinejí, a to by byla velká škoda, vidíte?“

„Budu tak přesvědčivá, jak jen mohu být,“ slíbila Melinda.

„Budete prostě muset absolvovat normální svatební obřad, ale nezapomínejte, že to bude jen divadlo. Duchovní nebude skutečný, i když bude vypadat dost reálně.“

Melinda zadržela dech. Na okamžik pocítila paniku. Proč tohle dělá? Je to správné? Je to bezpečné? Vnímala pocit nebezpečí od té chvíle, co se ráno probudila, a teď jí připadalo, že se řítí do nebezpečí ještě větších. Znělo to dost

jednoduše, a přece měla pocit, že jsou tu hluboké spodní proudy, věci, jež nedokáže pochopit. Něco nebylo v pořádku.

Chtělo se jí vykřiknout, že dál už nepůjde, a přece věděla, že se neodvolatelně upsal. Cítila pod dlaněmi měkké hedvábí svých nových šatů. Věděla, že naproti nim na sedadle kočáru leží svatební róba, již si má obléci. Všechno, co dnes ráno objednaly, musí stát mnoho set liber. Nemohla už couvnout, a přece se bála, strašně bála!

Kočár zastavil. Uviděla velký portál domovních dveří a ohlédla se na paní Harcourtovou téměř prosebně.

„Nebojte se, má milá,“ řekla paní Harcourtová. „Budu na vás čekat. Až tohle skončí, vrátíte se rovnou zpátky ke mně. Ano, rovnou zpátky; všechno je to zařízeno. Jen dělejte všechno, co se po vás bude momentálně chtít.“

Poplácala Melindu po ruce a mezitím otevřel dveře kočáru lokaj se stříbrnými knoflíky na uniformě, které se třpytily v odpoledním slunci. Melinda vystoupila ven. Napříč chodníkem byl natažen červený koberec, na kterém spočinuly její nohy v nových modrých saténových střevíčkách.

Uvnitř za dveřmi stáli další dva lokajové. Komorník, šedovlasý a vyhlížející spíš jako arcibiskup, jí vykročil vstříc.

„Jste očekávána, slečno,“ řekl dřív, než Melinda stihla promluvit. „Račte tudy, prosím.“

Vedl ji dlouhou mramorovou chodbou. Letmo vnímala elegantní kusy nábytku; zrcadla ve vyřezávaných zlacených rámech; křišťálové lustry visící od stropu. Pak otevřel dokořán dveře na konci chodby.

„Mladá dáma, mylord,“ oznámil slavnostním tónem.

Místnost byla dlouhá a stěny pokryty knihami. Na protějším konci uviděla Melinda u krbu stát dva muže.

Jeden jí vykročil vstříc – elegantní, přepychově oblečený mladík s knírem a světlými vinitými vlasy. Vztáhl ruku a uchopil do ní Melindinu dlaň.

„To je náramné, že jste přijela,“ řekl. „Mé jméno je Vestey, Gervase Vestey, a toto je můj přítel, lord Chard, kterému jste přislíbila pomoc.“

Melinda pohlédla na druhého pána, který dosud stál u krbu a nepohnul se. Okamžik měla dojem, že je to nejhezčí muž, jakého kdy v životě viděla, a pak ji napadlo, že vypadá vyžile a dost cynicky. Byl hladce oholený a tmavé vlasy měl sčesaný dozadu z hranatého čela, stejně hranatého, jako byla jeho brada. Zkoumal ji pohledem jako koně, dopodrobna, od hlavy k patě, až pocítila rozpaky a její první dojem se změnil v nelibost.

Skoro instinktivně zvedla bradu, a místo aby se odvrátila před těma drzýma očima, čelila mu skoro vzdorovitě.

„Jmenuji se Melinda Stanyonová,“ řekla.

Jako by si náhle vzpomněl na své vychování, podal jí lord Chard ruku.

„Děkuji vám, slečno Stanyonová, že jste mě přišla zachránit,“ řekl. „Jsem přesvědčen, že okolnosti, které si to vyžádaly, vám byly vysvětleny.“

Melinda jen kývla hlavou.

„Ted' není mnoho času na vysvětlování,“ řekl kapitán Vestey rychle. „Mám za to, že slečna Stanyonová by se ráda převlékla. Nějakou dobu jí to potrvá a ty se taky budeš muset převléci do svatebního, Drogo.“

„Myslím, že by bylo zdvořilejší, kdybychom nabídli slečně Stanyonové něco k pití,“ řekl lord Chard. „Není důvod, proč bychom měli podstupovat tento radostný obřad ve chmurném stavu myslí, vid'?“

„Ne, ne, ovšemže ne,“ řekl kapitán Vestey. „Co si dáte, slečno Stanyonová? Šampaňské?“

„Ne, děkju,“ řekla Melinda. „Já... nemohla bych dostat něco k jídlu? Jen sendvič nebo tak.“

„Dobré nebe! Vy jste neobědvala?“ řekl kapitán Vestey. „Ale ovšem, hned vám objednáme pár sendvičů.“

„Radši bych nejedla tady,“ řekla Melinda s pocitem, že by se nedokázala najíst před očima obou těch mužů. „Ale kdyby mi je mohli donést do ložnice, kde se budu převlékat...“

Melinda měla nepříjemný pocit, že ji lord Chard kriticky pozoruje. Na rtech měl jakýsi pokřivený úsměv, který ji dopaloval. Protože měla dojem, že by na něj měla promluvit, řekla: „Doufám, že udělám vše k vaší spokojenosti, mylord.“

„Vy to skutečně dokážete,“ řekl. „Stačí jen se na vás podívat a je jasné, že budete v té roli dokonalá.“

Kapitán Vestey přešel místnost, aby promluvil s jedním ze sloužících, který se dostavil na zazvonění.

„Zdáte se na takovouhle věc dost mladá,“ řekl lord Chard Melindě.

„Doufám, že nevypadám příliš mladě,“ odvětila. „Ale koneckonců, člověk může být nevěstou i v šestnácti.“

„Ano?“ zeptal se neurčitě. „Soudím, že jste nikdy nebyla vdaná?“

„Ne, nikdy,“ odvětila Melinda.

„A nikdy vás nenapadlo, že by to bylo lepší než to, co děláte teď?“ zeptal se lord Chard.

„Cokoli je lepší než některá manželství,“ odpověděla Melinda s myšlenkou na plukovníka Gillinghama.

Důrazný tón jejího hlasu ho určitě překvapil, protože po chvilce řekl: „Mluvíte, jako byste se manželství bála.“

„Bojím, velmi se bojím,“ řekla Melinda.

Hlasitě se rozesmál. „Tak to jsme dva,“ řekl. „Pojďte, napijme se na to. Kde je to šampaňské, Gervasi?“

„Už se nese,“ hlásil kapitán Vestey.

Přešel místnost k servírovacímu stolku s karafami a velkým stříbrným kbelíkem na chlazení vína, v němž spočívala otevřená láhev šampaňského. Vyndal ji a nalil do tří sklenic jiskrné víno.

„Pojďte,“ řekl. „Připijme si na úspěch manželství, které nikdy nebude existovat doopravdy.“

Podal při těch slovech jednu sklenku Melindě a ona, ačkoli neměla ráda šampaňské, jež ochutnala jednou nebo dvakrát s otcem a prohlásila, že limonáda je jí daleko milejší, považovala za neomalenost odmítnout.

Lord Chard pozvedl svou sklenku.

„Na mou nevěstu!“ řekl. „Na koho jiného bych měl v téhle chvíli připít?“

„Na vás oba!“ opáčil kapitán Vestey. „A kéž nejste nikdy odhaleni.“

Podívali se na Melindu a vyčkávali.

„Na štěstí!“ řekla a v jejím hlase zazněla nečekaná vážnost a opravdovost.

Usrkla si maličko šampaňského a pak sklenku postavila.

„Asi bych se měla jít najíst a obléci,“ řekla směrem ke kapitánu Vesteymu. „Nějakou dobu mi to potrvá.“

„Zařídil jsem, aby vám pomohla služka,“ řekl kapitán Vestey. „A nezapomínejte, že momentálně nikdo v domácnosti nic neví.“ Na okamžik se odmlčel a pohlédl na svého přítele.

„Abych řekl pravdu, mluvili jsme o tom, co budeme říkat, když jste přijela. Zrovna jsme sdělili komorníkovi, že očekáváme jednu mladou dámu. Myslím, že teď by se hodilo, Drogo, kdybys oznámil personálu, že se hodláš oženit. Stejně se to dozvědí, jen co vybalí svatební róbu slečny Stanyonové.“

„Nechám to na tobě,“ opáčil lord Chard.

„Tak dobře,“ odvětil kapitán Vestey. „Plán je takovýhle, slečno Stanyonová. Řekneme všem, že vzhledem k markýzině nemoci se svatba musí udržet v naprosté tajnosti. Personál to pochopí. Tahle společenská třída se vždycky zabývá víc smrtí než životem. Zavážeme je jejich ctí a řekneme, že je naprosto nezbytné, aby se o tom tisk nedozvěděl. Potom, jakmile Dědička zemře, vy příhodně zmizíte a my budeme muset ohlásit, že jste se zabila při nehodě kočáru nebo něco takového.“

„A kdo je ta Dědička?“ zeptala se Melinda. „A co s tím má její smrt společného?“

„Já myslel, že vám to všechno vysvětlily,“ řekl lord Chard podrážděně.

„Řeklo se mi jen, že to děláte kvůli sázce,“ odvětila Melinda, „a že musím přesvědčit lidi, kteří budou přihlížet.“

Kapitán Vestey pohlédl na markýze.

„No, víceméně je to tak. Je to svým způsobem sázka. Jde v ní o spoustu peněz a vy skutečně musíte přimět ty, kdo budou dnes odpoledne obřad sledovat, aby uvěřili, že jde o skutečnost. Na ničem jiném nezáleží.“

Melindina tvář, na níž se prve usídlil úzkostlivý výraz, se rozjasnila.

„Tak mi to řekla paní Harcourtová,“ řekla. „Nerozuměla jsem tomu, co jste říkal zrovna teď.“

„Nemyslete na to,“ chlácholil ji kapitán Vestey. „Vždycky mám moc řečí. Jen se soustředte na to, co musíte udělat, a zbytek nechte na lordu Chardovi a na mně.“

„To udělám docela s radostí,“ řekla Melinda.

Obrátila se ke dveřím. Než k nim došla, náhle se zastavila.

„Ještě o jednu věc jsem vás chtěla požádat,“ řekla. „Až mi dáte ty peníze... těch pět set guinejí, co jste mi za tohle slíbil... dal byste je prosím mně a nikomu jinému?“

„Ale ovšem,“ řekl kapitán Vestey.

Melinda opět zaváhala. „A když o tom tak uvažuji, bylo by možné dát je do banky na moje jméno?“

„Nic není snazšího,“ prohlásil kapitán Vestey. „Máte nějakou banku?“

„Ne, ne!“ zvolala Melinda. „Ale můj otec používal služební banky v Coutts. Mohly by se nechat na moje jméno v Coutts?“

„Ano, ovšemže mohly,“ řekl kapitán Vestey. „Nemůžete nosit tolik peněz u sebe, vidíte?“

„Skutečně vám mnohokrát děkuju,“ řekla Melinda a náhle jí ozářil tvář úsměv.

Ohlédla se při řeči na lorda Charda, jako by ho chtěla zahrnout do svých díků. Pozvedl k ní svou sklenku.

„Jste hezoučká,“ řekl, „a jaksepatří prodejná. Budeme spolu dobře vycházet. Aspoň víme, na čem jsme.“

Jeho slova jako by jí smetla úsměv ze rtů. Okamžik na něj pohlížela a pak se rychle odvrátila. Politovala v duchu každé děvče, které by si měl skutečně vzít. Byl nepříjemný a bylo na něm cosi, co v ní budilo dojem, že je krutý, že se snaží ubližovat a ničit.

Znovu pocítila náhlou touhu všeho nechat, zapomenout na těch pět set guinejí, opustit tenhle velkolepý dům a jít si hledat skromnější, a ne tak dobře placené zaměstnání. A pak si vzpomněla na Nannu. Jaká to bude krása, přijet do domku, který sdílí se svou sestrou v Sussexu, se zprávou, že jejich odloučení skončilo – že mohou být spolu!

„Připravím se co nejrychleji,“ řekla kapitánu Vesteymu a její hlas byl tvrdý a rezolutní.

„Ach slečno, vámto sluší!“

Služtíčka v naškrobeném čepečku a zástěře s kanýrky spráskla ruce obdivem.

„Tak dost, Gladys,“ řekla její nadřícená ostře, ale dodala: „Má úplně pravdu. Vypadáte jako nevěsta ze sna, slečno, to se nedá popřít!“

Melinda na sebe hleděla do zrcadla. Stěží dokázala uvěřit, že je to doopravdy její odraz. Dlouhý závoj z bruselské krajky spadl přes širokou sukni toalety, rámoval jí obličej a dodával jí jaksi éterického vzezření. Byla tak malá a křehká, až se zdálo, jako by se mohla vznést a odplout, anebo být prostě jen klamem čísi představivosti.

Uvažovala, co by asi pochovala v této chvíli, kdyby se měla skutečně provdat za někoho, koho miluje a kdo miluje ji. V hloubi duše odjakživa chovala tajnou touhu zamilovat se; pocítit radostné chvění při dotyku muže; vědět, že mu náleží a že on jí dá své jméno.

To, co právě dělá, uvědomila si náhle, je výsměch všemu, co je posvátné, všemu svatému. Zatoužila být natolik nezávislá, aby dokázala říci, že s touhle maškarádou končí. Pak si vzpomněla na Nannu, jak se souží někde v Sussexu u sestry, kterou nikdy neměla ráda. Budou mít spolu ten malý domeček, a jestli opravdu přijde ta chvíle, kdy se provdá, musí jít Nanna s ní. Už nikdy si nebude připadat tak ztracená a osamělá jako u strýčka.

„Sdělila byste laskavě Jeho Lordstvu, že jsem připravená?“ zeptala se, vědouc, že se jí trochu zamžívají oči při pomýšlení na všechno, co vytrpěla od smrti svých rodičů.

„Hned to Jeho Lordstvu řeknu, slečno,“ řekla vrchní služebná. „Gladys, začni uklízet pokoj.“

S tímto rozloučením vyrazila postarší žena, jež byla očividně poněkud puntičkářská, najít lokaje, který pak najde komorníka, a ten předá Melindin vzkaz lordu Chardovi.

Když teď autorita zmizela, Gladys se o překot pustila do řeči.

„Je to opravdu hanba, slečno, že nemůžete mít velkou svatbu u Sv. Jiří na Hanover Square. Často jsem tam už stála před kostelem a koukala, jak chodí dovnitř nevěsty, a žádná z nich vám nesahala ani po kotníky.“

„Děkuju, Gladys,“ pousmála se Melinda. „Ale mně by nic nebylo nepřijemnější, než mít na svatbě pino cizích lidí, co by na mě civěli. Kdybych si mohla vybrat, ráda bych se vdávala docela potichu někde na venkově, v malém kostele, kde by byli jen ti lidé, které mám ze všech nejraději.“

„To zní pěkně, slečno,“ řekla Gladys toužebně. „Vdávat se v ložnici, to nebude ono, vidíte?“

„Vdávat se v ložnici?“ otázala se Melinda překvapeně.

„Ano, slečno, vy to nevíte? Mají vás oddat v pokoji paní. A ta má k smrti tak blízko, že slečna Matthewsová – to je panina komorná – říká, že si neumí představit, že by vydržela do rána.“

Melinda ucítila, jak jí přeběhl mráz po zádech; a pak se přiměla uvažovat rozumně a řekla si, že jí do toho nic není. Ona prostě má v té věci sehrát svou roli. Ale dozajista to musí být mimořádně nevkusná sázka, pokud je do ní zapletena umírající žena.

Ucítila, jak se její první dojmy z lorda Charda koncentrují ještě víc do aktivní nelibosti. Bude ráda, až od něj dostane peníze a opustí tenhle dům. Bylo cosi na tom, jak se na ni díval. Nedokázala to sama sobě vysvětlit, ale připadala si z toho laciná a bezvýznamná.

„Nenechám se od něj rozčilovat,“ řekla si polohlasem.

„Co jste říkala, slečno?“ zeptala se Gladys.

„Nic,“ odvětila Melinda. „Ale budu ráda, až to budu mít za sebou.“

„Nejspíš se ostejcháte, slečno,“ řekla Gladys soucitně. „Ale Jeho Lordstvo není tak zlý, jak ho malujou. To vám můžu zaručit. K personálu je pořád hodnej a na venkově ho mají všichni rádi. Já to vím, páč jsem se narodila na panství.“

Melinda neřekla nic. Stěží naslouchala vzpomínkám mladé služky.

„Samozřejmě říkají, jaké je divokej. Rošťák Drogo, tak se mu říká, pokud vím. Ach slečno! Já bych neměla o Jeho Lordstvu takhle mluvit. Neřeknete to slečně Jonesové, že ne? Vypakovala by mě zpátky na venkov, kdybyste jí to pověděla.“

„Ne, Gladys, nebudu opakovat, co jste mi řekla,“ slíbila Melinda. „Stejně to má velmi malý význam.“

„Ale když ho milujete, tak bude všecko v pořádku, ne?“ zeptala se Gladys.

„Ovšem,“ souhlasila Melinda, netoužíc odporovat důvěře a oddanosti v dívčíných zářících očích.

„Já to věděla!“ prohlásila Gladys triumfálně. „Je to, jak moje máma dycky říká: ‚Počkej, až se Jeho Lordstvo vožení!‘ říká. ‚Vona tady brzo umlčí všechny drbny. Von se usadí. Von je takovej, páč měl takový nešťastný dětství!‘“

Melindu to nezajímalo. Čekání, až ji markýz povolá, shledávala protivnýmá jaksi rozčilujícím. Co když ho zklame? Co když vyzradí, že tohle vlastně není skutečný sňatek? Odmítne jí pak zaplatit – a co se stane se všemi těmi šaty, které objednala paní Harcourtová? Co když odmítne zaplatit i za ně?

Sepjala ruce v náhlé obavě, když vtom se otevřely dveře a znovu se objevila vrchní služebná.

„Jeho Lordstvo vás očekává, slečno, v Modrém salonku. Jeden z lokajů vás tam dovede.“

„Děkuji,“ řekla Melinda. „A děkuji, že jste mi pomohly s oblékáním.“

„To nám bylo skutečně potěšením, slečno, a radostí. Všichni doufáme, že budete velmi šťastná.“

„Budete! Já vím, že budete!“ prohlásila Gladys impulzivně. „Jste tak krásná!“

„Tak dost Gladys,“ řekla vrchní služebná ostře. Melinda zvolna opustila pokoj. Lokaj na ni čekal na vrcholku schodiště. Byl velmi vysoký. Melinda si vzpomněla, jak maminka říkávala, že ve velkých domech musí mít všichni lokajové přes metr osmdesát. Byl mladý, ale zřejmě velice noblesní.

„Tudy, račte, slečno,“ řekla zvolna ji vedl po tlustém koberci, pokrývajícím schodiště.

Když došli ke dveřím Modrého salonku, Melinda náhle pocítila ostych a věděla, že jí srdce hlasitě bije o těsný krajkový živůtek róby.

„To proto, že se bojím, abych ze sebe neudělala hlupáka,“ říkala si, ale věděla, že je to ve skutečnosti obavou z dalšího střetnutí s markýzem.

Stál hned za dveřmi místnosti, nesmírně elegantní ve fraku, vysokém nákrčníku a s bílou květinou v knoflíkové dírce. Zadíval se na ni, když vstoupila, a ona sklopila oči, tmavé řasy se dotklybledých líček. Okamžik bylo ticho způsobené, i když to netušila, jejím vzezřením. Neměla však zdání o komplimentu, jehož se jí tím dostalo; čekala, trochu se třásla a uvědomovala si jen tlukot svého srdce.

„Nádherné! Úchvámé!“ zvolal markýz a jeho hlas zněl chraplavě a skoro nepřirozeně silně.

„Nemohla byste se pro tu roli hodit dokonaleji. Gratuluji vám, má milá.“

„Přinesu vám sklenku šampaňského,“ řekl kapitán Vestey.

Melinda zavrtěla hlavou. „Radši ne,“ řekla. „Já... já na ně nejsem... zvyklá.“

Markýz zaklonil hlavu a zasmál se. „Není na ně zvyklá!“ opakoval. „To je dokonale! Vy jste skvělá herečka. Kdybych měl trochu rozumu, pronajal bych pro vás divadlo a vydělal jmění!“

Melinda na něj pohlédla zpod řas. Možná je hezký, říkala si, ale ve všech ostatních ohledech je výjimečně nepříjemný. Nedokázala si představit, proč pochybuje o jejím tvrzení, že není zvyklá na šampaňské, ale předpokládala, že v tom typu společnosti, kde on se pohybuje, teče šampaňské proudem jako voda v potoce.

„Jestli jste tedy připravena,“ řekl Gervase Vestey, „měli bychom asi vykročit. Ten... kněz už tady je.“

„Je? Pak bychom ho neměli nechat s paní dlouho o samotě. Mohla by pojmout podezření,“ řekl lord Chard. „Jakpak vstoupíme? Melinda zavěšená do mě?“

„Řekl bych, že to tak bude nejlepší,“ souhlasil kapitán Vestey. „Doktor říkal, že paní má mluvit co nejméně. Dal jí něco pro povzbuzení a nejlepší by bylo před obřadem ji neunavovat.“

„Než podepíše, hm?“ podotkl markýz.

Odložil sklenku, ale vtom na něj Melinda pohlédla a uvědomila si, že toho musel hodně vypít. Nebyl opilý, ale měl to, čemu její otec žertem říkával „lehká opička“.

„To jsem ráda, že nejsem jeho skutečná žena,“ říkala si v duchu, když přijala jeho rámě a spolu vykročili přes místnost. Kapitán Vestey otevřel dveře. Přesli široké odpočívadlo k dvojítm velkým mahagonovým dveřím na druhé straně.

„Jste připraveni?“ zeptal se kapitán Vestey šeptem. „Melindo, vypadáte kouzelně. Nebojte se; jen opakujte slova svatebního obřadu. Nic jiného dělat nemusíte.“

Melinda neodpověděla, ale jen kývla hlavou. Spočívala na paži lorda Charda jen špičkami prstů, ale byla dost blízko u něj, aby si uvědomovala, že celé jeho tělo je napjaté. „Tohle pro něj hodně znamená,“ pomyslela si a napadlo ji, jak asi velká je ta sázka, že dokáže na muže jeho vlastností takhle zapůsobit.

Dveře byly otevřeny. Místnost byla ve stínu; přes okna byly staženy žaluzie. Po několika krocích vpřed však Melinda viděla docela jasně. Na levé straně pokoje byla obrovská postel s nebesy. V posteli, podeprná nesčetnými polštáři, spočívala velmi stará žena. Vedle ní stáli dva muži; Melinda uhádla, že jeden z nich je lékař. U nohou postele je očekával kněz; jeho kolárek bíle zářil do šera místnosti.

Při jejich příchodu nikdo nepromluvil, blížili se krok za krokem, až stanuli přímo před knězem, zatímco stará žena je pozorovala z postele. Kněz zahájil tlumeným hlasem obřad. Melinda měla pocit, že i on je napjatý a vyděšený, ale pomyslela si, že hraje-li svou roli, hraje ji dobře.

Modlitby zahajující svatební obřad byly značně zkráceny, teď však přišel klíčový okamžik.

„Bereš si, Alexandře Drogo Fredericku Johne, tuto ženu za svou právoplatnou manželku? A budeš s ní stále a věrně, v bohatství i v chudobě, v nemoci i ve zdraví, dokud vás smrt nerozdělí?“

Markýz opakoval ta slova zvolna, jasně a naprosto bezvýrazně. Melinda cítila, jak se začíná třást. Bylo to příliš skutečné, příliš děsivé. Nedívala se na ni, ale byla si po celou dobu vědoma, že ji stařena z postele pozoruje, soudě dle mlčení a napětí obou mužů. Cítila, jak se jí třesou kolena; cítila, že ta slova nedokáže vyslovit – ta posvátná slova, jež odjakživa toužila říkat někomu, koho bude milovat.

Skoro jako by vycítil, co se v ní děje, uchopil ji markýz náhle za ruku a ona ucítila sílu jeho prstů skrz jemné krajkové rukavičky, jež pokrývaly její ruce. Jeho stisk byl hřejivý, pevný a jaksi konejšivý.

„On si myslí, že ho chce zradit, všechno říct,“ pomyslela si Melinda a hrdost jí přispěla na pomoc, jako už, tolikrát dříve.

„... v bohatství i v chudobě, v nemoci i ve zdraví, dokud nás smrt nerozdělí... Zaslíbují se a přísahám...“

Hlas měla tlumený, ale zcela jasný. Zavřela oči, když to pronášela, aby neviděla ložnici, a představila si na okamžik samu sebe doma v kostelíčku, kde kdysi vyslechla svatební obřad své sestřenice, sama jako družička. Kněz požehnal prsten a ona pak ucítila, jak jí ho markýz navléká na prst. Poklekli a on jim požehnal.

„Ach Bože, odpusť mi tenhle klam,“ říkala si Melinda. „Určitě je to špatnost, ale mně to připadalo jako taková maličkost za tolik peněz. Odpusť mi!“

Stále ještě se modlila, když ucítila, jak jí markýz pomáhá vstát.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Ano, ovšem,“ odvětila.

Odvrátil se od ní k posteli.

„Drogo, zapomněl jsi?“ zeptal se ze stínu ostrý stařecký hlas.

„Zapomněl na co, prosím?“ otázal se markýz. „Políbit nevěstu. Jistě víš, že je to zvykem.“

„Ovšem. Já zapomněl“

Markýz se obrátil zpět k Melindě. Ucítla, jak ji k sobě přitahuje. Pokud měl v úmyslu políbit ji na ústa, vyhnula se tomu, odvrátila hlavu tak, že jí jeho rty spočinuly na jemné líci.

„Tomu ty říkáš polibek?“ uchechtla se stařena z postele. „Za mých časů nebyli muži takoví slaboši.“

„Dostala jsi svou libru masa,“ řekl markýz. „Nebudeš přece uvádět mou nevěstu v takové chvíli do rozpaků?“

„Ne, ovšemže ne,“ opáčila stařena. „Pojd sem, děvče, a ukaž se mi.“

„Tohle je určitě na tebe moc,“ řekl markýz a pohlédl na lékaře.

„Nic na tebe není moc, když umíráš,“ odpověděla jeho macecha. „Pojď sem, Melindo, pokud se tak jmenuješ.“ Melinda ji poslechla, přistoupila k pelesti lůžka a uviděla bledou tvář, zbrázděnou věkem a nemocí, stále však nesoucí stopy někdejší krásy. Stařena k ní vzhledla a její hubená, kostnatá ruka se vztáhla a uchopila Melindinu dlaň.

„Tak ty sis vzala mého nevlastního syna,“ řekla. „Jsi statečné děvče.“

Melinda neodpověděla, uvědomovala si, jak stařeniny oči pátrají v její tváři, jako by hledaly cosi zvláštního.

Náhle se muž, který čekal na druhé straně postele, předklonil, položil před stařenu nějaký velký dokument a podal jí pero.

„Nejlépe abyste podepsala, mylady,“ řekl, „než budete příliš unavena.“

Stařena se uchechtla. „Tvá libra masa, co, Drogo? No, dodržely svou část dohody a já musím dodržet tu svou.“

Napsala na pergamen své jméno. Melinda uslyšela, jak markýz, stojící vedle ní, slyšitelně vydechl úlevou. Podpis byl naškrábaný a dost slabý, ale čitelný. Když skončila, stařena podala pero muži, který byl, jak už Melinda uhádla, zřejmě právník.

„Odneste to,“ řekla. „Skončila jsem s dobrým i zlým světa. Doufejme, že v tom příštím světě se neocitnu bez jediné penny!“

„Přání Vaší Urozenosti budou spiněna v každém směru,“ řekl právník. „Snad se již smím vzdálit?“

„Ano, jděte, jděte!“ řekla stařena. „Tohle je chvilka pro rodinu, ne snad?“ Znovu pohlédla na Melindu. „Jsi velmi mladá. Myslíš, že dokážeš zvládnout mého nevlastního syna? Je divoký a ještě nesnese uzdu.“

„Přivádíte nás do rozpaků, madam,“ řekl markýz kvapně. „Melinda je stydlivá, a kdo by jí to mohl zazlívát?“

„Dlouho stydlivá nebude, když si vzala tebe,“ odsekla stařena s náznakem sarkasmu v hlase. Pak náhle jako by jí tvář změkla. „Pojil blíž, dítě,“ řekla. „Něco bych ti chtěla říct... jen tobě, mezi čtyřma očima.“

Melinda se nad ní sklonila, krajkový závoj se jí svezl dopředu na prostěradla, jako by zaclonil umírající ženu i ji samu před pohledem ostatních. UVědomila si přítom, že povzbuzující prostředek, který udržoval až do této chvíle stařenu v chodu, vyprchává. Slábla, sesouvala se hlouběji do polštářů, ale chtěla něco říci a síla její vůle, ještě ne docela ztracená, ji poháněla, aby to také vyslovila.

„Bud' na něj... hodná,“ zašeptala hlasem, který slyšela jen Melinda. „Já... s ním zacházela... celý jeho život... špatně... Možná protože... jsem žárlila... že nemám... vlastního... syna. Měl málo... příležitosti... být... šťastný. Nesmíš... ho... zklamat.“

„Ne, madam,“ odvětila Melinda.

Už neměla co říci.

„Slib... mi... že to... zkusíš.“

Hlas už byl velmi slabý a Melinda ho stěží slyšela. „Slib... mi... to.“

„Slibuju.“

Slovo jí splynulo ze rtů skoro bez vědomé vůle vyslovit je, ale věděla, že stařena slyšela. Na bledých rtech se jí objevil náhlý úsměv a pak zavřela oči.

Melinda odstoupila od postele a její místo zaujal lékař.

„Její Urozenost spí,“ řekl. „Svatební obřad byl pro ni velké utrpení, ale byla odhodlána jej přestát.“

„Dáte mi okamžitě vědět, kdyby nastala nějaká změna?“ zeptal se markýz.

„Ovšem, mylord,“ odvětil lékař.

Markýz nastavil Melindě rámě. Ohlédl se na okamžik ke křehké, bílé tváři na poduškách, tak malé, tak staré, tak zpustošené, a přece stále si uchovávající nepochybnou osobitost. Měla pocit, že by byla ráda poznala Dědičku předtím, než tak onemocněla.

Markýz ji vyvedl z místnosti. Mlčky sestoupili po schodech dolů, Gervase Vestoy za nimi, a vstoupili do knihovny na konci chodby. Slunce svítilo do oken a Melinda viděla, že venku je malá dlážděná zahrádka s fontánou. Zářilo to tu květinami a ona pocítila, že ten náhlý kontrast oproti tmě v ložnici nahoře má jakýsi skrytý význam, na který by neměla nikdy zapomenout. Nedokázala to vyjádřit slovy, věděla však, že to existuje.

„Pro spásu boží, dej mi napít!“ obrátil se markýz na kapitána Vesteyho.

Vzdálil se od ní na konec místnosti a ona stála zády k oběma a dívala se ven do zahrady.

„Napijete se, Melindo?“ oslovil ji kapitán Vestey. „Ted' už neodmítnete?“

„Ráda bych sklenici vody,“ řekla Melinda.

„Ach, ted' už nemusíte hrát, když jsme sami,“ řekl markýz hrubě. „Bylo to skvělé! Nádherné! Ale opona už spadla! Co vám, mimochodem, moje macecha říkala tak tajného, že jsem to nesměl slyšet?“

Melinda na něj pohlédla a opovržlivě odpověděla: „Bylo to něco, co by vás nezajímalo. Jen poslední přání ženy, která umírá.“

Markýz mlčel a jejich oči se setkaly. Věděli, že se oba ocitli v souboji vůle a existoval tu jakýsi spodní proud emocí, jehož si byli oba dobře vědomi. Byl to markýz, kdo první odvrátil pohled.

„Vy jste hodně nafoukaná, vidíte?“ zeptal se hlasem, který se ze všech sil snažil o nadlehčenost. „Není třeba, abyste strkala nos do mých soukromých záležitostí jen proto, že jste se ujala jisté práce — a odvedla ji výjimečně dobře.“

„Já rozhodně nikam nos nestrkám,“ řekla Melinda hrdě.

„Ale, Drogo!“ vmísil se do hovoru kapitán Vestey. „Oba jste vyvedeni z míry, a kdo by vám to mohl zazlívát? Bylo to hodně nepříjemné představení, ale už je po

všem a já bych měl jít zachránit Freddieho a dostat ho ven z domu. Nepřivedu ho sem. Jeden nikdy neví, co by se mohlo proslechnout.“

„Ne, to jsi moudrý,“ řekl markýz. „Nezapomeň mu zaplatit.“

„To už jsem udělal,“ řekl kapitán Vestey na cestě ke dveřím.

„Převléknu se,“ ozvala se hbitě Melinda, netoužíc nijak zůstat s markýzem o samotě. „Pak budu moci odejít?“

„Kdepak, ještě ne!“ odvětil kapitán Vestey. „Copak vám paní Harcourtová nevysvětlila, že bude nejlepší, abyste tady zůstala, dokud Dědička doopravdy nezemře? Mohla by vás chtít vidět nebo tak a bylo by velmi divné, kdybyste nebyla v domě.“

„Ano, ovšem,“ řekla Melinda. „Ale je to dost hrozné, vidíte, jen tak čekat?“

„Pro vás to hrozné být nemusí,“ řekl markýz. „Koneckonců je to jen cizí ženská.“

„Stejně je to člověk,“ odvětila Melinda, „lidská bytost, která bývala mladá, milovala život, ale teď se ocitla na jeho konci. Ať umírá kdokoli, pokaždé je to smutné, a snad i trochu děsivé.“

Mluvila velmi tiše, a přece jaksi ani v té veliké místnosti nebylo před jejími slovy úniku. Žádný z obou mužů nic neřekl a pak náhle Gervase Vestey otevřel dveře, vyšel ven a zavřel za sebou.

Markýz usedl do křesla u krbu.

„Vy jste velmi zvláštní děvče,“ řekl a Melinda teď věděla, že se neposmívá. „Pojďte sem, chci si s vámi promluvit.“

„Myslím, že bych se měla jít převléci,“ řekla kvapně.

„Není žádný spěch,“ odpověděl. „Vypadáte v té róbě velmi přitažlivě. Nejspíš jste si toho dobře vědoma.“

Melinda shlédla na svou obrovskou krajkovou sukni s kytíčkami pomerančových květů, zachycenými saténovými stužkami.

„Jsou to velmi krásné šaty,“ řekla. „Vlastně nejkrásnější šaty, jaké jsem kdy viděla.“

„Jste velmi mladá,“ řekl markýz skoro překvapeně. „Proč děláte takovouhle věc?“

Melinda se domnívala, že je řeč o jejím předstírání, že je jeho nevěstou.

„Potřebuju peníze,“ řekla prostě.

„Ale ovšem!“ Jeho tón se změnil. „Peníze! Peníze! Na ničem jiném nezáleží, že? Pro hezké děvče, jako jste vy, je to to nejdůležitější.“

Melinda neřekla nic a on po chvílce dodal: „Ale proč bych si měl naříkat? Jsem vám velmi vděčný. Ella Harcourtová nemohla vybrat nikoho, kdo by tu roli sehrál lépe.“

„Děkuju,“ řekla Melinda. „A teď, pokud vám to nevadí, bych se ráda šla převléci.“

„Dala jste velice jasně najevo, že vás má společnost nijak zvlášť nezajímá,“ řekl markýz.

„Nerada bych působila neomaleně,“ odpověděla Melinda. „Ale protože už se po tomhle pravděpodobně nikdy neuvidíme, mám pocit, že by bylo nejlépe, abychom oba zapomněli. Já se budu snažit, ačkoli to možná nebude lehké.“

„Zapomněli nač?“ otázal se markýz.

„Na to, co se stalo,“ řekla Melinda. „Víte, myslím, že skutečně nebylo správné udělat to, co jsme udělali; oklamat umírající ženu. Když jsem sem přišla, řekli mi, že si přejete, abych se vydávala za nevěstu, protože je to sázka. Nedokážu pochopit, jak ta sázka mohla souviset s vaší nevlastní matkou. Mám pocit, že jsem se možná zmýlila; že jde o něco úplně jiného.“

„Když, už jste toho řekla tolik,“ ozval se markýz ostře, „Mohla byste mi taky říct, z čeho mě podezíráte.“

„Myslím si,“ pokračovala Melinda zvolna, „že ten pán, co vypadal jako právník, měl závět' vaší nevlastní matky a že poté, co uvěřila, že jste se oženil, ji podepsala – a předpokládám, že vám tak upsala spoustu peněz.“

„To je od vás velmi prozíravé,“ řekl markýz nepěkným tónem. „A copak teď máte v úmyslu? Vydírat mě?“

„Nevím, co máte na mysli,“ odpověděla Melinda.

„Ale samozřejmě že víte,“ řekl hrubě. „Chcete říct, že pokud nezvýším částku, která už vám byla slíbena, půjdete nahoru a povíte mé maceše, že ten sňatek byla jen napodobenina, takže bude mít možnost svou závět' odvolat. Mám pravdu?“

Při řeči vstal a zůstal stát, zdál se vysoký a velmi pohledný; slova, jež pronášel, skoro jako by plival ze rtů a oči měl potemnělé hněvem. Melinda stála zcela nehybně.

„Neměl byste soudit každého podle sebe, lordě Charde,“ řekla ledově. „Myslím, že jste naprosto a úplně odporný, a mohu jen doufat, že budu smět opustit tento dům co nejrychleji a už vás nikdy nespatřím.“

Při řeči hleděla přímo na něj a pak se otočila, zavířila sukněmi a rázně vykročila ke dveřím.

„Co k čertu...?“ začal markýz, ale jedinou odpovědí mu bylo zvučné prásknutí dveří a ozvěna Melindiných kroků, vzdalujících se mramorovou chodbou.

Stál tam dlouhou chvíli, hleděl na dveře a pak šel k servírovacímu stolku a nalil si velkou brandy. Když se o několik minut později vrátil kapitán Vestey, našel ho, jak se mračí do sklenice, jako by v ní měl jed.

„Melinda se šla převléct?“ řekl konverzačním tónem.

„Kde jsi sakra tu holku sebral?“ otázal se markýz.

„U Kate, vždyť jsem ti to říkal,“ odvětil kapitán Vestey. „Musím říct, že je fantastická! Vypadá jako skutečná aristokratka. Přísahám, že ten rozdíl nikdo nemohl poznat. Vlastně jsem si sám říkal, že to musí být nějaké dítě lásky. Někde v sobě má modrou krev.“

„Já to prostě nechápu,“ řekl markýz. „Začala mě poučovat o tom, co se sluší a patří. Myslel jsem, že mě chce vydírat, ale zřejmě jsem byl docela vedle, i když jsem na něco takového vůbec jen pomyslel.“

„No, musím říci,“ pravil kapitán Vestey, „že jsi hodně nepříjemný už od té chvíle, co přijela. Víím, že máš nervy nadranc, ale takovéhle ženské potřebují trochu lichotek a trochu toho rukulíbání; to by nikdo neměl vědět líp než ty.“

„Nějak mi nepřipadalo, že je ten typ,“ odvětil markýz.

„Ach, jen se neboj,“ řekl kapitán Vestey. „Je miloučká. Kdyby ale zkoušela nějaké triky, Kate se s ní vypořádá.“

„Ano, to nejspíš ano,“ souhlasil markýz, ale jeho tón byl nejistý.

„Netvař se tak zoufale,“ vybídl ho kapitán Vestey. „Zvesela! Všechno je hotovo a ty jsi znovu dokázal nemožné. Ty jsi v tomhle geniální, Drogo!“

Okamžik bylo ticho a pak markýz řekl: „Nemusíš tomu věřit, ale já mám z té holky zatraceně nepříjemný pocit. Krucinál! Připadám si jako lump. Něco takového se mi stalo naposled v Etonu, když mě nachytali při podvádění.“

Kapitán Vestey se na něj zahleděl. „To se ti nepodobá, Drogo. Jestli dostáváš záchvat svědomí z toho, že podvádíš Dědičku, jen si vzpomeň, jak nad tebou celý tvůj život praskala bičem. Zarazila ti apanáž; přiměla tě prodat koně, abys zaplatil dluhy; očernila tě před starým pánem. Nevěřil bych polovině z toho, cos mi o ní povídal, kdybych to na vlastní oči neviděl. Kdysi jsem nenáviděl všechna tvá pozvání na Chard. Měl jsem z ní tak nepříjemný pocit; pokaždé tě ťala do živého.“

„Já víím,“ řekl markýz. „Ale teď umírá a já ji nejspíš neměl oklamat.“

„Jenom tím, že lidé umřou, se z nich nestávají světci,“ namítl kapitán Vestey. „Je to stejná mrcha jako vždycky byla. Vsadím se, že kdyby se zotavila, zítra by tu zůvřel odvolala a držela tě v šachu dalších dvacet let.“

Markýz neřekl nic, seděla dál se mračil na sklenku brandy, které se nedotkl.

„No tak, rozvesel se!“ nabádal ho kapitán Vestey. „Neumím si představit, co ta ženička mohla říct, že tě to takhle rozrušilo. Nezapomínej, že tvá macecha udělala přesně totéž, když umíral tvůj otec; přiměla ho na poslední chvíli podepsat závěť, v níž všechny peníze odkázal jí. Už byl v limbu anebo moc slabý, aby řekl ne. Je to spravedlivá odplata! A kdybys to neudělal, Chard by šel do dražby, což by byla pěkná pomoc pro všechny staré nájemce, služebnictvo a ostatní lidi, co tam pracují po celé generace.“

„Znamenalo by to, že by Chard musel pryč,“ řekl markýz tiše.

„Tak co ti dělá starosti?“ zeptal se kapitán Vestey. „Metoda je možná trochu pochybná, ale motiv správný. Na ničem jiném nezáleží. Teď doufejme, že tady nebudeme muset sedět moc dlouho. Pak můžeme vypakovat holubičku zpátky do holubníku a vyjet na pár měsíců do zahraničí. Paříž by mohla být docela zábavná! Co říkáš? Pamatuješ na Désirée? Bože, to byla oslava!“

„Čím dřív bude z domu, tím líp,“ řekl markýz. „O kom to mluvíš?“ otázal se kapitán Vestey.

„O té dívce,“ odvětil markýz. „Patří Kate, té malé potvůrce! A přece nechce už žádné peníze. Já to nechápu!“

Večeře byla nepříjemná. Melinda si po celou dobu uvědomovala přítomnost Dědičky nahoře. V myšlenkách se vracela k umírající ženě a bylo jí zatěžko sledovat hovor.

Markýz byl očividně ve špatné náladě a gestem odmítal většinu sytých, exotických pokrmů, servírovaných na ozdobných stříbrných mísách. Jeho křišťálovou broušenou číši, ozdobenou erbem Chardů, však často naléval a doléval jeden z livrejovaných sloužících.

Kapitán Vestey se ze všech sil snažil navodit ovzduší veselí. Mluvil na markýze, ale chtěl zapojit do hovoru i Melindu, dokonce jí i vysvětloval, kdo jsou ti lidé, o kterých se mluví, a popisoval jí místa, která navštívili. Jednou nebo dvakrát ji rozesmál, po celou dobu si však byla vědoma cynického výrazu na tváři svého hostitele a skutečnosti, že zůstal zasmušilý a nebvil se.

Po nějaké době umlkl také kapitán Vestey a sloužící přinesli mísy ze svěreského porcelánu navršené obrovskými broskvemi, purpurovými muškátovými hrozny a zelenými fíky.

„Ty jsou ze zahrad na Chardu?“ zeptal se nakonec, aby přerušil trapné ticho.

„Ovšem,“ odvětil markýz ostře. „Přece nepředpokládáš, že bych jedl ten šmejď, co je na prodej v obchodech, že ne?“

Na to se zřejmě nedalo odpovědět a znovu zavládlo ticho. Pak kapitán Vestey řekl: „Podívej, Drogo, nemůžeme tady sedět takhle pohroužení v chmurách. Co kdybychom zašli na večírek k Sebastianovi? Není to žádná velká událost a lidé tam nejspíš nebudou vědět, jestli se tvá macecha těší dobrému zdraví nebo ne.“

„To se nesluší,“ protestoval markýz.

„Nejspíš ne,“ souhlasil kapitán Vestey. „Ale kdo se to dozví? Kromě toho to Melindu pobaví. Musí se k nepříčetnosti nudit posloucháním, jak do sebe rejeme.“

Markýz zvedl obočí.

„Ty bys vzal s sebou Melindu?“ promluvil, skoro jako by nebyla přítomna.

„Proč ne?“ zeptal se kapitán Vestey. „Troufám si říct, tam potká některé své přátele.“

„Já nemám v Londýně žádné přátele,“ vmísila se rychle Melinda do hovoru.

„Pak je na čase, abyste si nějaké udělala,“ odvětil kapitán Vestey, odhodlán nedat se odbýt.

„Tak dobrá,“ markýz vstal. ze židle. „Pojedeme hned.“

Melinda se zvolna zvedla. Přitom uslyšela, jak komorník říká téměř šokovaným tónem: „Portské, mylordé! Nedáte si portské?“

„Ne, už nic nechci,“ řekl markýz, jako by činil důležité rozhodnutí.

Melinda se nedokázala ubránit úsměvu nad komorníkovým výrazem, když odcházela z místnosti následována oběma pány. Protokol byl rozhořčen. Neodebrala se, jak bylo zvykem, do salonu, aby si pánové mohli v jídelně v klidu vypít své portské.

Když se ocitli v hale, řekl jí kapitán Vestey: „Budete potřebovat nějaký přehoz.“

„Ovšem,“ řekla Melinda. „Dojdu si nahoru.“

Vyběhla vzhůru do své ložnice s myšlenkou na to, jak zvláštní je najednou její život. Původně čekala, že dnešní noc stráví v nějakém laciném ubytovacím hostinci, hubeně povečeří s ostatními nocležníky a bude uvažovat, jak dlouho jí vydrží ty vzácné sovereigny, které vzala tetě ze sekretáře. Místo toho povečeřela ve stylu, vedle nějž i nejformálnější večírky sira Hectora vypadaly druhořadě a bezvýznamně. Jídlo bylo prvotřídní.

„Markýz musí být velmi bohatý,“ pomyslela si Melinda a poslední vtíravý pocit viny z toho, že ho stála tolik peněz, jako by se vytratil.

Uvažovala, je-li to jeho svědomí anebo jen celková protivnost, co ho nutí uhýbat před ní pohledem a mluvit, jako by tam nebyla, a vypadat zcela zbytečně zdráhavě vůči tomu, aby je doprovodila na večírek. Možná, říkala si, myslí na její pověst, ale o tom pochybovala. A koneckonců, v tomhle divném cizím městě, kde nikoho nezná, není důvod, aby si ona nebo kdokoli jiný dělal starosti, zda to, co Melinda udělá, se nepříčí konvencím.

Udělala na sebe do zrcadla drobnou grimasu.

„Ptáka poznáš po peří,“ řekla nahlas. „A současně, jak Nanna vždycky říkala – každý líc má svůj rub. Nic není dokonalé.“

Tím rubem, jak věděla, bylo markýzovo chování. Sama sobě je nedokázala docela vysvětlit. Bylo to cosi, nač nikdy dřív nenarazila u žádného muže, s nímž se setkala. Bylo to, jako by jí opovrhoval a současně téměř nesnášel. Nedokázala pochopit důvod takového postoje.

A vůbec, zeptala se prudce v duchu sama sebe, co na tom záleží? Má těch pět set liber. Nejméně rok nebo dva mohou s Nannou společně bezstarostně žít. Věděla, že je to hříšná myšlenka, přát si, aby ta ubohá paní, kvůli níž podstoupila předstíraný sňatek s markýzem, už dlouho nevydržela. A současně toužila osvobodit se od tohoto domu; zmizet venku ve tmě a vědět, že už nikdy nemusí lorda Charda vidět.

S leknutím si uvědomila, že na sebe zírá do zrcadla už docela dlouho. Nevnímala půvab a krásu své nové toalety, jež zdůrazňovala obrysy její mladé postavy, ani elegantní styl, v němž jí jedna ze služek upravila vlasy, ale jen obavu v očích, které se v té chvíli podobaly dvěma temným jezírkům rozporů, v nichž jeden výraz pronásledoval druhý.

„Volná! Musím být volná!“ zašeptala nahlas a pak se podivila volbě těch slov.

Uprchla od strýce; ten by ji rozhodně nehlídal na Grosvenor Square. Uprchla před odporným sňatkem s plukovníkem Gillinghamem. Teď si čistou šťastnou náhodou vydělala velkou sumu peněz. Za pár hodin už bude na cestě do Sussexu, k útěše a jistotě Nanniny náruče.

Když na to pomyslela, objevil se jí na rtech úsměv. Vzala ze skříně přehoz a rozběhla se dolů po schodech tak vesele jako všechna ostatní děvčata, když jdou na svůj první večírek. Teprve když se ocitla v hale, uvědomila si, že přehoz ze světle

modrého sametu je podšit hermelínem. Usoudila, že to byla jedna z nejbouřlivějších extravagancí paní Harcourtové.

Kapitán Vestey od ní přehozl vzal a položil jí ho kolem ramen.

„Velice vám to sluší!“ řekl.

„Vážně?“ Melindino překvapení bylo zcela upřímné a trochu se zarděla, když kapitán Vestey odvětil:

„Určitě jste se viděla v zrcadle. Jsem si jist, že zrcadlo v tomto domě nikdy nerámovalo skvělejší podobu.“

„Děkuju,“ řekla Melinda mile. Sklopila oči a její tmavé řasy se dotkly lící.

Bylo to rozkošné, přijímat poprvé v životě komplimenty. A současně měla pocit, že jsou to komplimenty trochu příliš obšírné, trochu příliš familiární. Nedokázala se zbavit neklidu.

„Kočár je u vchodu, mylord!“

Komorníkův nosový hlas ji zbavil nutnosti ještě něco říkat, a tak se vydala po červeném koberci, který byl rozprostřen napříč přes chodník, do měkkého, vypoštářovaného vnitřku velmi elegantního uzavřeného kočáru. Viděla, že je tažen dvěma šedými koňmi s černými chocholy, pokyvujícími se jim vysoko nad čely. Jen je zahlédla, jak si markýz sedal vedle ní a kapitán Vestey naproti, ale impulzivně zvolala: „Vy ale máte krásné koně! Mohla bych zítra navštívit vaše stáje? Totiž pokud ještě neodejdu!“

„Ano, ovšem,“ odvětil markýz. „Umíte jezdit?“

„Jezdím od tří let,“ odpověděla Melinda.

„Pak vás budeme muset vzít do Row,“ řekl markýz. „Všechny hezké malé kobylky se scházejí u Achillovy sochy, jak nejspíš dobře víte.“

Melinda se zatvářila zmateně. Nevěděla, co míní tím „kobyly“. Usoudila, že to musí být slangový výraz pro někoho, kdo dobře jezdí.

„Nejraději ze všeho bych si zajezdila na jednom z vašich koní,“ řekla.

„Pak je to domluveno,“ vmísil se kapitán Vestey. „Vezmeme vás na projíždku, Melindo, a jestli vypadáte na koni tak pěkně jako v těch večerních šatech, smetete je všechny jako kuželky.“

Vrhl při těch slovech postranní pohled na markýze. „To není nic k smíchu, Gervasi,“ pravilo Jeho Lordstvo drtivým tónem.

„Mně to připadalo docela hezké,“ namítl kapitán Vestey. Obrátil se k Melindě. „Nejspíš už jste slyšela o slavné Kuželce?“

„Myslíte tu hru?“ zeptala se Melinda.

Kapitán Vestey se zasmál. „Ne, myslím jednu dámu. Říká se jí ‚Kuželka‘, protože jednou řekla několika gardovým důstojníkům, že je všechny smete jako ehm... kuželky, jestli neudělají, co ona chce.“

Melinda se snažila vypadat zaujatě.

„A jak se ta dáma jmenuje ve skutečnosti?“ zeptala se.

„No tohle!“ vmísil se do řeči markýz. „Nemůžete po nás žádat, abychom uvěřili, že jste nikdy neslyšela o Caroline Waltersové nebo o tom, že se jí říká, Kuželka.“

„Ne, nikdy jsem o ní neslyšela,“ odpověděla Melinda.

Ve světle, jež probleskovalo okny za jízdy, spatřila na markýzově tváři nevěřící výraz.

„Víte,“ řekl nepřívětivě, „dospěl jsem k závěru, že jste skutečně nanejvýš zdatná lhářka!“

Spíš jeho tón než slova přiměl Melindu ztuhnout a zvednout bradu.

„Nedokážu pochopit, mylord,“ řekla škrobeně, „proč se mnou takhle mluvíte. Ale ujišťuji vás, že mluvím pravdu. Nikdy jsem o té slečně Caroline Waltersové neslyšela, ani pod jejím pravým jménem, ani pod tím, kterým se jí zřejmě obvykle říká.“

Při řeči se na markýze zamračila. Zřejmě ho to vůbec nezarazilo, opřel se do podušek v rohu kočáru s tím opovrhlivým úsměvem na rtech.

„Jáčku! Tak dost, Drogo!“ vmísil se do řeči kapitán Vestey. „Jsi kapku nevyčválaný, vid’? Jestliže Melinda říká, že Kuželku nezná, proč by propána měla lhát?“

„To všechno patří ke hře,“ prohlásil markýz. „Já prostě nemám rád, když ze mě dělá někdo zelenáče. Nemůže se ode mě čekat, že spolknu kdeco, jakkoli geniálně se mi to naservíruje.“

„Nedokážu si představit, proč si myslíte, že bych se snížila ke lži,“ řekla Melinda, „a velice se mi nelíbí, když mě nazýváte lhářkou.“

„To je samozřejmé,“ prohlásil kapitán Vestey konejšivě. „No tak, Drogo! Omluv se! Nejsi v právu a víš to.“

„Jestliže Melinda skutečně říká pravdu,“ pravil markýz, „pak mohu říct jen tolik, že musí být fenomenální. Protože jak propána může být tady, ve svém momentálním postavení, a nikdy neslyšet o , Kuželce?“

„Ach, buď zticha, Drogo,“ prosil kapitán Vestey. „Co na tom záleží, jestli je to tak nebo onak? Melinda říká, že o Kuželce nikdy neslyšela, ale teď už na ni nejspíš nezapomene. Abychom věc urovnali, můžeme dámy představit.“

„A pak možná,“ řekl markýz, „zjistíme, jestli ,Kuželka, už někdy slyšela o Melindě!“

„Samozřejmě že o mně jakživa neslyšela,“ prohlásila Melinda. „Proč by měla? Kéž bych věděla, oč tady vůbec jde. Myslím, že by asi bylo lepší, kdybych na ten večírek vůbec nejela. Prosím, ať mě kočár odveze zpátky do vašeho domu.“

„Ne! Ne!“ zvolal markýz. „Teď mám podezření, že se bojíte střetnutí s dámou, o níž popíráte, že byste něco věděla. To by pro vás bylo tuze nepříjemné, kdyby vás uvítala s otevřenou náručí!“

„Tak vy myslíte, že utíkám?“ zeptala se Melinda. „A ne snad?“ otázal se. Zavrtěla hlavou.

„Samozřejmě vám věříme,“ vložil se do věci konejšivě kapitán Vestey.

„Nechápu, oč tady vůbec jde,“ opakovala Melinda. „Já taky ne,“ prohlásil markýz hlasem až přespříliš silným.

Melinda povzddechla. Mohla jen doufat, že nebude muset být v markýzové společnosti dlouho. Začínal jí připadat mimořádně přemrštěný.

Naštěstí jízda k místu, kde se konal večírek, nebyla dlouhá. Nad jasně osvětleným vchodem byl plátěný přístřešek a pak se Melinda ocitla v hale očividně

bohatého a přepychového sídla. Pocítila úlevu. Jaksi se bála, že ji markýz a kapitán Vestey vezmou do nějakého nočního podniku, o nichž slyšela velmi odpudivé zprávy. Nepřicházelo ovšem v úvahu, že by je něco takového vůbec napadlo. Přesto však došla k závěru, že jsou to velmi zvláštní mladíci, vůbec ne jako ti, které znala, ať už doma u rodičů nebo ve strýcově domě, a začínala mít podezření, že to, co ji rozhořčuje, oni považují za docela běžné chování.

Dům, kde se nyní ocitli, byl očividně panské sídlo a Melindu vedli přes mramorovou halu osvětlenou stříbrnými nástěnnými svícny — v každém hořelo tučet voskovic. Komorník otevřel dvojité mahagonové dveře a ona jako první vstoupila do místnosti, v níž okamžitě poznala jídelnu.

Byla to obrovská, dlouhá místnost rozprostírající se po celé délce zadní části domu a kolem stolu muselo sedět nejméně třicet hostů. Jídelna byla zářivě osvětlena stříbrnými stojacími svícny na stole a obrovskými lustry, zavěšenými u stropu. Viděla, že hosté už dojedli večeři a na stole zbyly jen dezertní misky.

„Charde, to je dobře, že jsi tady!“ ozvalo se mohutné zahulákání od čela stolu. S rozpraženými rukama k nim přibíhal rudolící mladík, kterému se v horku už trochu zmačkal límec.

„To je pěkné, že jste přišli. Nejspíš už jste jedli? Tak si dejte trochu portského. Slečna by si dala nejspíš trochu šampaňského.“

Aniž by čekal na představení, což Melindě připadalo trochu divné, uchopil její ruku a vedl ji k čelu stolu.

„Pošoupni se, Arthure,“ řekl jednomu z hostů a pokynul sloužícím, aby přinesli tři židle.

Byla to dost velká mačkanice, ale jaksi se ke stolu vešli. Přinesli před ně sklenice a nalili víno.

Melinda se zvědavě rozhlížela. První, co si uvědomila, byl ohromný hluk - vlastně ještě nikdy nezažila tak hlučný večírek. Hlasy téměř úplně přehlušovaly hudbu, jež vycházela od skupiny hudebníků, vyhrávajících ve výklenku na protějším konci místnosti.

Pak se Melinda podívala po ženách a utrpěla šok. Věděla, že přichází z venkova, kde žila od narození, a tudíž nutně nemůže mít potuchy o poslední módě ani o elegantní společnosti. Nečekala však, k dámy budou vyhlížet tak outré anebo tak okatě používat kosmetiku. Jejich zářivě růžová líčka, nabarvené řasy, karmínová ústa, to vše působilo takřka groteskně a ji také trochu rozpačitým pocitem napadlo, že ještě nikdy neviděla tak hluboké výstříhy.

Ozýval se ječivý smích a pak náhle za jásotu malé panské společnosti vstali ze sedadel jedna dáma a jeden pán. Ostatní hosté uzavírali sázky na to, co budou dělat. Pán vzal ze stolu svůj dezertní talířek a vybalancoval si ho na hlavě. Pak se náhle ozval šum, pak si ta dáma zvedla sukně a vykopla nohu. Minula talířek a ozval se řev smíchu a povzbuzování.

„Znovu! Zkus to znova! Tři ku jedné, že mine!“ Ale napodruhé byla úspěšná. Špičkou střevíčku srazila porcelánový talíř až na druhý konec místnosti, kde udeřil do zdi a rozbil se.

„Hurá! Zopakuj to, Doro! Vsadím dvacet guinejí, že na první pokus mine.“

Melinda cítila, jak se červená. Ani ve svých nejdivočejších snech si nemyslela, že někdy uvidí dámu, jak se takhle předvádí - při slavnostní večeři. Pánové křičeli a vstávali, aby lépe viděli. Dora byla celá zardělá a už tak hluboká dekoltaž krajkou lemovaného živůtku se jí svezla ještě níž. Když vykopla, odhalila nejen nohy, ale i kanýrkové spodní prádlo, které měla pod spodničkami. Melinda zavřela oči. Měla pocit, že to ponižuje nejen tu ženu samotnou, ale i všechny ostatní ženy u stolu. A pak Dora znovu minula a zhroutila se na židli, doprovázena zklamány výkřiky.

„Nemůžu... chytit... dech,“ zajíkala se. „Tak... mi... někdo... dejte... napít.“

O ordinérnosti jejího hlasu nebylo pochyb; a teď si konečně Melinda s pocitem nevole uvědomila, že tohle není ten typ večírku, jehož by se měla zúčastnit.

Uvažovala, co by se s tím dalo dělat, když jejich hostitel, který jásal spolu s ostatními, vykřikl: „No tak, pojďme tančit! Dora to může zkusit zase později.“

Nesčetní sloužící se spěšně pustili do odklizení stolu. Židle se odsunuly dozadu, a protože vstávali všichni, vstala i Melinda. Tehdy uslyšela markýze říkat: „Kuželko, myslím, že neznáš Melindu Stanyonovou! Nováček, pokud vím, ve vašem sesterstvu.“

Melinda se obrátila. Proti sobě měla velmi krásnou mladou ženu. Byla oděna s mimořádnou elegancí a na jejím zevnějšku nebylo nic drzé ani vulgárního. Plavé vlasy měla rozděleny pěšinkou uprostřed a uspořádány v kučerách po obou stranách téměř klasicky krásné tváře. Melinda vztáhla ruku, ale Kuželka, aniž by se na ni vůbec podívala, se usmála na markýze.

„Kde jsi sakra Byl, ty můj mladý býčku?“ zeptala se. „Je to zatraceně moc dlouho, co jsem tě neviděla.“ Melinda ucítila, jak se odtahuje, jako by se jí u nohou náhle objevil had. Jakživa nečekala, že by od nějaké dámy uslyšela takováhle slova. Ale Kuželka ještě neskončila. Klevetila dál, použila v každé větě neslušné slovo, a nebylo pochyb o tom, že je odhodlána markýze uchvátit. Jedna z jejích rukou dlouhými bílými prsty třímala saténovou klopku jeho kabátu; zakloněná hlava odhalovala dlouhý, bílý sloup jejího hrdla a modré oči, svůdné a výmluvné, vzhlížely do jeho.

Melinda na ně upřeně hleděla a pak, protože její přítomnost ignorovali, se odvrátila a podařilo se jí vyklouznout dveřmi do haly. Kolem nikdo nebyl. Všichni sloužící měli napilno, stěhovali stůl z jídelny. Otevřela dveře a ocítila se v půvabném malém salonku s bledě modrými brokátovými závěsy, aubussonským kobercem a několika kusy jemného francouzského nábytku. Celá místnost vyzařovala přívětivý jas a klid.

Melinda usedla do křesla a snažila se přijít na to, co se vůbec děje. Už si uvědomovala, že tohle není večírek toho druhu, kam se zvou dámy. Nedokázala si představit, jak by se maminka zděsila při pohledu na ženu, která předvádí nohy, a nad hrubostí Kuželčiných výrazů.

Tohle byl pánský večírek! Proč tedy, ach proč, ji sem markýz s kapitánem Vesteyem zavedli? S povzdechem si pomyslela, že je to určitě proto, že je tak bezvýznamná. Už strýc Hector s ní zacházel jako s chudou příbuznou, jako s někým, komu lze rozkazovat, kdo nesmí mít vlastní názor; a tak proto, že si ji najali, o ní markýz a kapitán Vestey smýšlejí stejně.

To dokázala pochopit. A současně si připadala naprosto ponížená. Neměla souhlasit s tím, že bude hrát takovou roli, říkala si. Musela zavřít oči před skutečností, že žádná slušná dáma by nepřijala od muže oblečení. Jenže taky žádnou slušnou dámu zpravidla nezbičovali jako psa a nepřinutili utéct, aby si sama hledala živobytí, přičemž ji od žebroty dělilo jen pár ukradených guinejí.

Viděla samu sebe nadmíru jasně – tak zanedbatelnou, tak bezvýznamnou, že pro lidi není ničím než služkou, nucenou poslouchat.

Dveře se otevřely a ona se vymrštila. Vstoupil nějaký pán. Měl v ruce doutník. Když uviděl Melindu, zatvářil se překvapeně.

„Ach, doufám, že vás neruším,“ řekl. „Přišel jsem si zapálit.“

Neodpověděla a on pokračoval: „Čekáte na někoho, nebo vás jen nudí večírek?“

„Já... mě... bolí hlava,“ řekla Melinda rychle.

„Strašně protivná věc,“ souhlasil muž. „Mě to často taky trápí. Vždycky to přijde v tu nejnevhodnější chvíli. Jak mi říkala minulý týden Kuželka: jo tvoje bolení hlavy je zatracená otrava! Čím dřív se ho zbavíš, tím líp! Hned mám pocit, jako bych byl zase ve škole a školní ošetřovatelka mi nadávala, že mám teplotu.“

„Ano, je to otrava,“ souhlasila Melinda.

„Koukejte, nechci vás rušit,“ pokračoval ten pán. „Posad'te se. Já vám něco řeknu. Nezapálím si doutník – mohl by vám udělat ještě hůř.“

„Nerada bych vás nějak obtěžovala,“ řekla Melinda.

„To mě vůbec neobtěžuje,“ zněla odpověď. „Heleďte, měl bych se představit. Jmenuju se Hartington.“

„Markýz z Hartingtonu?“ zeptala se Melinda. „Mám dojem, že jsem o vás slyšela.“

Zazubil se na ni. „To skoro každý! Ale jen proto, že o mně v novinách pořád píšou, jak rád hraju kuželky!“ Zaklonil hlavu a rozesmál se.

„Chápete ten vtip? A vychází jim to. Je to urážka na cti, ale žalovat je nemůžu.“

„Slečnu Kuželku naleznete v jídelně,“ řekla Melinda upjatě.

„Ach, ona už je tady, vážně?“ zeptal se lord Hartington. „A že prý nepřijde před jedenáctou. Kdo je s ní?“

„Neviděla jsem ji s nikým, ledaže mluvila s lordem Chardem, když jsem odcházela,“ odpověděla Melinda. Dobromyslná tvář lorda Hartingtona jako by potměněla.

„Chard! Dokonale zatracená otrava, ten chlap! Začínám mít dojem, že je do něj Kuželka celá blázen. Myslíte, že po ní jede?“

„Já... já nevím,“ odvětila Melinda.

„No, jestli ano, podříznu mu krk,“ prohlásil lord Hartington rozverným tónem, který jako by popíral jeho krvežíznivá slova. Pak vzdychl. „Byla jste někdy zamilovaná?“

Melinda zavrtěla hlavou.

„Tak nebuďte,“ doporučil jí. „Rozhodně je to nepříjemné. Já vám to můžu potvrdit. Líbí se vám to a nesnášíte to současně, jestli víte, co myslím. Jste šťastná a zároveň zoufalá. Já vám radím, nechte toho; totiž pokud můžete.“

„Rozhodně se o to pokusím,“ slíbila Melinda.

„Nemáte příležitost,“ opáčil lord Hartington, pohlížeje na ni, jako by ji viděl poprvé. „Na to jste moc hezká. Muži se do vás zamilují a vy se dřív nebo později zamilujete do jednoho z nich. Je mi vás líto, ale nevyhnete se tomu.“

„Budu se ze všech sil snažit nezamilovat se,“ prohlásila Melinda.

„A já se budu ze všech sil snažit se té zamilovanosti zbavit,“ zasmál se lord Hartington. „Ukažte, dejte mi ruku. Tak dohodnuto! Souhlasíte?“

„Dohodnuto,“ usmála se Melinda.

Uchopil ji za ruku a pozvedl ji ke rtům. Byl neobratný – téměř nešikovný – a přece z něj vyzařovala vážnost, která se jí musela zamlouvat, ať chtěla nebo ne.

Když jí líbal ruku, vstoupil do místnosti lord Chard.

„Tak tady se schováváte!“ Jeho hlas byl nepříjemný. „Je mi líto, že večírek nebyl podle vašeho vkusu.“

Melinda odtáhla ruku od lorda Hartingtona, pocitujíc z jakési neznámé příčiny téměř provinilost.

„Bolela mě hlava,“ řekla.

„To vidím,“ odpověděl lord Chard. „Dobrý večer, Hartingtone! Kuželka na vás čeká uvnitř; aspoň jsem to tak pochopil.“

„Čeká na mě!“ Tvář lorda Hartingtona jako by se rozjasnila. „Musím jít hned za ní.“

Obrátil se k Melindě. „Sbohem, má milá! Nezapomeňte na naši dohodu.“

„Budu si ji pamatovat,“ slíbila Melinda.

Vyšel z místnosti. Dveře se za ním zavřely s tichým bouchnutím. Melinda pohlédla na lorda Charda. Připadalo jí, že se úmyslně vyhýbá jejímu pohledu. Přešel místnost ke krbu, zastavil se a hleděl do ohně.

„Přemýšlel jsem, proč jste odešla z jídelny,“ řekl. Uvažovala, má-li mu říci pravdu, pak si to ale rozmyslela.

„Bylo tam dost horko a dusno,“ řekla místo toho.

„A měla jste tolik štěstí, že jste našla lorda Hartingtona,“ řekl lord Chard nepřívětivým tónem. „Byla ta schůzka domluvena předem?“

„Ne, ovšemže ne,“ odpověděla Melinda. „Do dnešního večera jsem se s ním nikdy nesešla. Přišel si sem do pokoje zapálit doutník a našel mě tu sedět.“

„A tehdy,“ řekl markýz obzvlášť nepříjemným hlasem, „jste uzavřeli tu svou dohodičku, že? Bylo by ode mě indiskrétní zeptat se na podrobnosti vaší dohody anebo čeho se vlastně týká?“

Melinda pocítila, jak v ní roste hněv. Jak se opovažuje mluvit s ní takovýmhle tónem? A z čeho ji to podezírá? Domluvená schůzka, no tohle! Možná si koupil její služby, ale rozhodně si nekoupil její tělo a duši!

„Myslím, mylordě,“ pokusila se, aby její hlas zněl stejně studeně a nepříjemně jako jeho, „že do mé dohody, jak tomu říkáte, s lordem Hartingtonem, vám vůbec nic není.“

„To rád slyším,“ odpověděl markýz dost nepřívětivě. „Byla by smůla, mírně řečeno, kdybyste neukončila své závazky vůči mně dřív, než vstoupíte do jiného smluvního stavu s někým jiným.“

„Doufám, mylord, že se dovedu chovat řádně a slušně,“ řekla Melinda. „A nemám ve zvyku porušit slovo komukoli, ať je to kdo chce.“

V jejím hlase teď zazníval nepřehlédnutelný hněv a upírala na markýze vzdorovitý pohled. Jejich oči se setkaly, jako když proti sobě stanou duelanti; oba napjatí, čekající na úder. Okamžik mlčky zápolili a pak nečekaně kapituloval markýz.

„Co na tom sejde?“ zeptal se. „Zítra bude tahle směšná šaráda za námi a vy budete volná.“

„Jen doufám, že to bude zítra,“ řekla Melinda stejně rozhodně, a znovu ji napadlo, není-li špatnost přát si něčí smrt.

„A teď, než ten okamžik rozkošné svobody nastane, jak jen vás pobavím?“ zeptal se markýz. „Mám vás vzít do Cremorne nebo do Motts? Nebo byste dala přednost jinému doprovodu? Troufám si říct, že by se to dalo zařídit bez velkých nesnází.“

„Pokud vám to nevadí, mylord, velmi ráda bych šla spát,“ odpověděla Melinda. „Bohužel nemám tu správnou náladu na večírky nebo místa radovánek.“

„Víte, že je to nanejvýš mimořádné,“ řekl markýz docela jiným hlasem, „ale když jsme byli v té jídelně a ta ženská vyhazovala nohama, měl jsem dojem, že vás to šokovalo. Byl to jen další skvělý herecký výkon?“

„Vás to vážně zajímá?“ zeptala se Melinda. „Zaplatil jste mi za určitou práci. Jaké mám v téhle záležitosti pocity - nebo i v jiných ohledech - to nemá žádný význam.“

„Jenom to chci vědět,“ naléhal markýz. „Šokovalo vás to?“

„Ano, šokovalo,“ odvětila Melinda rozhodně.

„Ale proč...?“ začal, ale přerušil ho kapitán Vestey, který vstoupil do místnosti.

„Ach tady jsi, Drogo!“ řekl. „Říkal jsem si, co se propána s vámi dvěma stalo. Začíná tam být hodně hlučno. Na mou duši myslím, že by to byla chyba, aby tě zrovna v tuhle chvíli viděli v takové společnosti.“

„Abych řekl pravdu,“ odvětil markýz, „ani tak jsem neuvažoval o sobě jako o Melindě.“

„Ano, ovšem,“ řekl kapitán Vestey rychle hlasem, který tuze jasně dokazoval, že on na Melindu až do této chvíle nepomyslel vůbec. „Pak pojedete všichni domů, nebo chcete ještě někam jet? Já myslím, Drogo...“

„Dobře! Dobře! Ušetři mě kázání!“ přerušil ho markýz. „Souhlasím, vůbec jsme sem neměli jezdit. Vrátime se a uvidíme, jaká je situace.“

Zpátky jeli mlčky. Ve skutečnosti to bylo mlčení tak tísnivé, až Melindu napadlo, zda je to její chyba, že se vzrušení a zajímavost večera tak rychle rozphtly. Když ale dorazili na Grosvenor Square, měla vlastně pocit, že to byla jen předtucha toho, co je očekává.

„Doktor se ptal po Vašem Lordstvu,“ řekl komorník. „Její Urozenost zesnula před nějakými dvaceti minutami. Poslal jsem pro pana Smitherse; myslel jsem, že si to Vaše Lordstvo bude přát.“

„Ano, ovšem,“ řekl markýz.

Aniž by pohlédl na kapitána Vesteyho nebo na Melindu, vyšel nahoru po schodech, zvolna a cílevědomě.

„Dal jsem nějaké pití a sendviče, mylady, do malého salonu,“ řekl komorník.

Melinda sebou trhla, když uslyšela to oslovení. Pak se jí bez námahy podařilo říci: „Děkuji“, a následovat komorníka, který otevřel dveře do místnosti.

V krbu hořel oheň a Melinda k němu instinktivně přistoupila. Pocítila náhlý chlad, a ačkoli to nedokázala sama sobě vysvětlit, i trochu strachu. Ta chvíle už přišla! Stále ještě to bylo ohromující a děsivé, ačkoli očekávané. Smrt je tak definitivní, říkala si, a uvažovala, je-li markýz skutečně v tak povznesené náladě, jak očekával.

„Dám vám něco k pití,“ řekl kapitán Vestey.

Melinda zavrtěla hlavou. „Ne, děkuju.“

„Trochu šampaňského?“ naléhal. „Zdáte se bledá. Po sendviči s paštikou by vám bylo líp.“

„Nechci nic jíst, děkuji,“ trvala na svém Melinda. „Sklenku limonády bych si dala.“

„Bohužel to bylo dneska večer trochu drsné,“ řekl kapitán Vestey, nalévaje limonádu. „Já vždycky nesnáším, když lidé něco rozbíjejí, vy ne? Nejspíš je to má skotská krev. Maminka pocházela ze skotské rodiny a já strašně nerad vidím, když se třískají hezké věci. Ty porcelánové talíře měly ohromnou cenu!“

Melinda si uvědomila, že po jejím odchodu z jídelny se musela stát spousta věcí. Místo odpovědi řekla: „Proč ten Sebastian, nebo jak se ten náš hostitel jmenoval, pořádá takovéhle večírky?“

„Nejspíš jste se s ním ještě nikdy nesešla?“ řekl kapitán Vestey. „Sebastian Hedley je na tom špatně. Manželku má v blázinci. Nemůže se jí zbavit a nemá dědice ani možnost si nějakého opatřit. Takže jediné, co ho baví, je pořádání hrubých a dost hlučných večírků.“

„To zní dost smutně,“ řekla Melinda.

„Nejspíš to svým způsobem smutné je,“ souhlasil kapitán Vestey. „Ale někdy jsou ty večírky zábavné. Dneska večer zašlo všechno moc daleko; aspoň mi to připadalo.“

Uslyšeli v hale kroky. Kapitán Vestey otevřel dveře na štěrbinku a vykoukl ven.

„Přijel starý Smithers,“ řekl.

„Kdo to je?“ otázala se Melinda.

„Právník,“ odvětil kapitán Vestey. „Nevšímla jste si ho při obřadu?“

„Ach ano, ovšem! Ten muž, který dával markýze podepsat poslední vůli.“

„To je on,“ řekl kapitán Vestey. „No, doufám, že závěť přivezl s sebou. Jakmile se Drogo dozví, že je všechno v pořádku, můžeme se všichni uklidnit.“

Melindu náhle něco napadlo. „Bude chtít, abych odjela ještě dnes v noci?“

Kapitán Vestey se na ni usmál. „Ne, samozřejmě že ne! Drogo není nelida. Viděla jste z něj jen to nejhorší; byl úpině vyvedený z míry. Všechno tohle mu hrozně vadilo, víte. To totiž nejsou věci, které slušný člověk dělá. Ale museli jsme

nějak zachránit rodinné jmění. Nevěřila byste, že by ta ženská byla takový blázen, aby je chtěla odkázat nějakému domovu pro kočky.“

„Já... já nevěděla, že existují domovy pro kočky,“ řekla Melinda.

„Já taky ne,“ souhlasil kapitán Vestey, „ale ona by nejspíš nějaký založila nebo tak. Krucinál sakra! Za dva nebo tři miliony liber by se jich dala založit celá osada.“

„No, už je to v pořádku,“ řekla Melinda s úlevou.

„Díky vám,“ odpověděl kapitán Vestey. „Byla jste absolutně skvělá. Neumím si představit, žeby to nějaká jiná žena dokázala provést tak dobře.“

„Děkuji,“ odvětila Melinda. „Ale nebylo to nic těžkého. Jen jsem se bála, že vás oba nechám na holičkách.“

„No, nenechala jste,“ prohlásil kapitán Vestey. „A myslím, že Drogo by vám měl být náramně vděčný. Vlastně věřte, že je, i když to neřekne.“

„Já o jeho vděk nestojím,“ řekla Melinda. „Jen chci odtud pryč. Zůstanu přes noc a odejdu velmi brzy ráno. Zařídíte to?“

„Ano, ovšem,“ řekl kapitán Vestey. „Nebojte se! Vracíte se ovšem ke Kate?“

Melinda se ho zrovna chtěla zeptat, kdo je to ta Kate, když se dveře otevřely. Stál tam markýz. Když pohlédla do jeho tváře, téměř instinktivně vstala. Něco nebylo v pořádku! Vůbec, vůbec to nebylo v pořádku!

Markýz za sebou zavřel dveře, nepřírozeně tiše. Pak postoupil doprostřed místnosti.

„Drogo! Co se stalo?“

Otázka kapitána Vesteyho jako by se ozvěnou odrazila od okolních stěn. Markýz chvíli neodpovídal a pak řekl:

„Ještě se mnou neskončila! Ještě z hrobu se po mně natahuje, aby mě zardousila; aby si udržela mou podřízenost; stejně jako mě držela po všechna ta léta!“

„Proč? Co udělala?“ zeptal se kapitán Vestey. „Peníze jsi určitě dostal?“

„Ano, dostal jsem peníze,“ odvětil markýz. „Ale má to jednu podmínku!“

„Podmínku! Jak to myslíš?“ otázal se jeho přítel. „Přece jsi je měl určitě dostat, když se oženíš!“

„Když se ožením,“ opakoval markýz jako ozvěna. „A když se mnou má žena bude ještě žít šest měsíců ode dne sňatku!“

Na okamžik zavládlo otupělé ticho. Pak kapitán Vestey zvolal: „To je nespravedlivost! To je bezpráví! Člověk si nedokáže představit, že je někdo takové věci schopen.“

„Jde o to, co s tím můžu dělat?“ zeptal se markýz trpce.

„To je jasné, mohlo mě to napadnout,“ odpověděl kapitán Vestey. „Musíš pokračovat v tom, co je. Koneckonců šest měsíců není zase až tak dlouhá doba.“

„A ty si představuješ, že bychom mohli udržet historii mého sňatku v tajnosti?“ zeptal se markýz.

„Kdo o tom v téhle chvíli ví?“ otázal se kapitán Vestey. „Jen sloužící, a ti budou příliš loajální, než aby mluvili. Pak Smithers, ovšem! Ale ten si určitě uvědomí, že by ti nijak neprospělo, kdyby se prozradilo, že ses uzavřel tajný sňatek v den Dědičiny smrti. Pochopí, anebo se dá přesvědčit, aby pochopil, že nejlepší pro rodinnou čest bude, abys ohlásil, že se tvůj sňatek konal v tichosti - až ti skončí smutek.“

„Za šest měsíců,“ řekl markýz.

„Přesně tak!“

„To je nápad,“ souhlasil markýz, „ačkoli tuším, že se leccos může povídat.“

„Skutečně nechápu, proč by sis měl dělat starosti,“ ujišťoval ho kapitán Vestey. „Nikdo nebude očekávat, že by ses objevil ve společnosti nejméně po šest měsíců. Můžeš jet na Chard. Sloužící se tam dají buď zapřisahat, aby věc udrželi v tajnosti, anebo ještě lépe, Melinda tam může jet sama za sebe. Bude-li s tebou v domě dáma, nebude to, myslím, nijak nevšední situace!“

„Na jednu věc jste zapomněl,“ přerušila ho tichým hlasem Melinda.

Protože až do této chvíle nepromluvila, oba muži se po ní překvapeně ohlédli.

„Zapomněl?“ otázal se markýz.

„Ano,“ odvětila Melinda. „Nejsem ochotna pokračovat v téhle maškarádě.“

„Nejste ochotna!“ Markýz téměř vyprskl. Pak se na ni zadíval, oči potměněle hněvem. „Aha!“ řekl zvolna po krátké odmlce. „Delikátnost situace vám neunikla, slečno Stanyonová. Uvědomila jste si, že jste v klíčovém postavení a že se bez vás zcela očividně neobejdou. Výborně! Jaká je vaše cena?“

„Má... cena?“ zeptala se Melinda.

„Ano, ano, nic si nepředstírejme,“ odvětil markýz ostře. „Máte velké štěstí, slečno, vidíte? Máte mě v hrsti a nehodláte mi dovolit, abych na to pozapomněl. Nechme všeho předstírání, upejpání a holčičího hihňání a pojďte rovnou k věci. Co chcete?“

„Já... já ne... nechci... nic,“ vykoktala Melinda. „Já jen... chci... odtud odejít.“

„To vám mám věřit, slečno?“ otázal se markýz, mhouře oči.

„Snažím se vyjadřovat velmi jasně,“ odvětila Melinda. „Udělala jsem, co jste ode mě žádal. Slíbil jste mi pět set guinejí. Jestli vám to nevadí, ráda bych ty peníze zítra ráno dostala a pak mohu odejít.“

„A pak můžete odejít!“ opakoval markýz. „Existovala kdy horší past, než muž, který narazí na nečekané? Máte mě úplně ve své moci, vidíte? No, jak už jsem řekl, uveďte svou cenu. Co očekáváte? Tisíc? Dva tisíce? Pět tisíc? Vlastně na tom nesejde. Víte stejně dobře jako já, že to musím zaplatit.“

Melinda vstala, široká sukně se kolem ní vzedmula. Ve tváři byla velmi bledá a prstíky proplekla do sebe.

„Musím být velmi... hloupá,“ řekla, „protože nedokážu... porozumět. Nemá to co dělat s penězi. Jen chci odejít – přijmout peníze, které už jsem si vydělala, a jít pryč.“

„Slyšel jsem vás,“ řekl markýz. „Ale jistě, i když hloupá možná jste, musíte si uvědomovat, že to je ta jediná věc, kterou udělat nemůžete; neboť na konci těch šesti měsíců vás musím prezentovat jako svou choť.“

„Možná,“ navrhla Melinda, „bych se na konci těch šesti měsíců mohla vrátit.“

„Předpokládáte, že by o tom v mezičase nikdo nepodal informaci?“ zeptal se markýz. Hlas měl chraplavý a bylo zřejmé, že se strašlivě snaží držet svůj vztek na uzdě.

„Je mi líto,“ řekla Melinda, „ale nemohu zůstat.“ vyděšeně se rozhlédla po místnosti. Měla pocit, že se stěny kolem ní svírají a drží ji ve vězení. Náhle před sebou uviděla večírek, ze kterého právě odešla. Pokud bude muset po těch šesti měsících snášet takovouhle společnost, pak to nedokáže. Netušila; že urozenci mají tak divné přátele. Stále zcela nechápala to, co viděla nebo co se kolem ní dělo, věděla však, že to bylo špatné a nesprávné; a vyčerpána vším, čím za poslední dva dny prošla, měla pocit, že déle už to snášet nemůže.

„Je mi... líto,“ opakovala, „ale já... musím jít.“

„Poslouchejte, Melindo,“ vmísil se do hovoru kapitán Vestey. „Tohle přece chudákovi Drogovi nemůžete udělat! Copak nechápete, že ho to bude stát nejméně dva miliony liber? Zní to neuvěřitelně, ale je to pravda.“

„Proč jste se nemohl řádně oženit s nějakou dívkou, kterou jste znal a miloval?“ zeptala se Melinda zpříma.

„Chcete znát pravdu?“ zeptal se markýz ostře. „To proto, že opovrhují všemi ženami a nesnáším je. Netoužím být ženat.“

„To svým způsobem dokážu pochopit,“ vzpomněla si Melinda na plukovníka Gillinghama. „Ale nemohu u vás zůstat šest měsíců, to musíte pochopit.“

„A proč ne?“ zeptal se markýz. „Jaké jiné závazky máte?“

„Já... já měla v plánu...“ začala Melinda s myšlenkou na Nannu.

„Jde o Hartingtona, že?“ přerušil ji markýz. „No, kolik vám nabídl? Ať to bylo cokoli, zdvojnásobím, ztrojnásobím tu částku, jestli chcete. Dům? Kočár? Klenoty? Koně? No, budete se muset po šest měsíců spokojit s mými koňmi, ale potom dostanete ten nejlepší pár, který může Tattersalls Jeho Lordstvu poskytnout.“

„S lordem Hartingtonem to nemá nic společného,“ zaprotestovala Melinda unaveně. „On je zamilovaný do té, dámy, které říkáte Kuželka. Radil mi, abych se nezamilovala, a já ho ujistila, že nic takového nemám v úmyslu.“

„To je zřejmé,“ řekl markýz, „protože nemáte srdce. Kdybyste v sobě měla sebemenší stopu soucitu, pochopila byste mou bídu a litovala mě.“

Melinda se nedokázala ubránit úsměvu. Bylo cosi absurdního na představě Melindy Stanyonové, bezvýznamné a bez haléře, jak lituje mocného lorda Charda. Pak si vzpomněla, jak je mocný, a pocítila strach.

„Prosím, prosím, pusťte mě,“ žadonila.

„Ale to nejde,“ zvolal kapitán Vestey. „To musíte pochopit, Melindo. Drogo udělá všechno, co budete chtít – dá vám cokoli, oč ho požádáte. Budete bohatá. To přece určitě i pro vás něco znamená.“

„Chtěla jsem jen těch pět set guinejí, co jste mi slíbil,“ řekla Melinda. „To stačilo.“

Markýz udělal zlostné gesto.

„Nemůžete čekat, že tomu budu věřit,“ odsekl. „Co je pro ženskou jako vy pět set guinejí? Vždyť byste je do měsíce utratila za šaty, jestli ne dřív! Jak můžete vůbec dávat přednost tomu životu, který vedete teď, před tím, který vám nabízím já? Budete svou vlastní paní; můžete rozdílet svou přízeň podle vlastního přání; nikdo vám nebude nic nařizovat. Můžete mít pohodlí, přepych, dokonce i význam ve svém vlastním světě. A můžete se bavit. Copak vás to všechno nepřitahuje?“

Melinda zavrtěla hlavou. Myslela na ten malý domek, který si naplánovala mít na venkově s Nannou. Večírek, ze kterého právě odešla, jí znovu běžel před očima s čímsi na způsob hrůzy. Takoví lidé by se v jejím domě nikdy bavit neměli.

„Bože můj! Co mám dělat?“ zeptal se markýz Gervase Vesteyho v zoufalství. „Být to jiná ženská než tahle, tak po tom skočí. Rosie, Laura, Iolanthe nebo i Kuželka. Co má za lubem? Je pod ochranou někoho jiného?“

„O ničem takovém nevím,“ řekl kapitán Vestey. „Musíš připustit, že to všechno proběhlo dost ve spěchu.“

Pohlédl při těch slovech na Melindu a spatřil, že navzdory dramatickosti situace jí padají víčka a že napůl spí. Okamžik na ni hleděla pak řekl: „Radši půjdu, Drogo. Můžeš mě doprovodit ke dveřím. Dobrou noc, Melindo.“

„Dobrou noc,“ odpověděla.

„Ráno se vrátím,“ řekl jí kapitán Vestey, „a odvezu vás, kam budete chtít, pokud si to do té doby nerozmyslíte.“

„To neudělám,“ slíbila Melinda. Kapitán Vestey se vydal ke dveřím a mírným škubnutím hlavy naznačil markýzovi, aby ho následoval. Na chodbě řekl tlumeně: „Pokoušel ses ji zastrašit a nezabralo to. Co takhle vyzkoušet svůj šarm? V minulosti jsi od nich vždycky bez výjimky dostal, cos chtěl. Jsi pohledný chlapík, Drogo.“

„Já mám spíš chuť té malé idiotce nafackovat,“ pravil temně markýz.

„Je docela hezká,“ řekl kapitán Vestey. „A odkáživa víme, že jsi pro něžné pohlíbí neodolatelný.“

„Ale buď zticha!“ řekl markýz dopáleně. „Ale možná máš pravdu. Pokusím se zapůsobit na její lepší přirozenost. Jenomže to nechápu! Proč by měla jedna z Katiných pošpiněných holubic odmítat takové jmění?“

„Zdá se to k neuvěření,“ souhlasil kapitán Vestey.

„Já to nechápu,“ opakoval markýz. „Ale hlavní je, že se jí nemůžeme vyptávat. Jestli s tím bude souhlasit, musíme ji přimět zůstat zticha.“

„Podle mého by nejlepší bylo odjet dolů na Chard,“ řekl kapitán Vestey. „Koneckonců je tam v létě příjemně. Nepotrvá dlouho a začne střelecká sezona, a to ukrátí čas. Kromě toho můžeš pořádat domácí večírky.“

„Já skutečně nestojím na Chardu o ten druh domácích večírků, o kterém mluvíš,“ prohlásil markýz trochu škrobeně. „Ale to je nejspíš vedlejší; udělám cokoli, abych si zajistil, že se tam budu moci odstěhovat na zbytek svého života.“

Kapitán Vestey ho plácl po rameni.

„Jdi ji přesvědčit,“ pobízěl ho. „Když se ti to nepovede, už nikdy neuvěřím tvé pověsti lamače dámských srdcí.“

Vzal si cylindr, který mu lokaj podával, nasadil si ho šikmo na hlavu a vyšel na ulici.

Markýz si povzdechla vrátil se do salonu. Melinda spala. Hlava jí klesla dozadu do saténových podušek a jedna ruka visela ochable přes postranní opěradlo pohovky. Zůstal stát a díval se na ni. Vypadala velmi mladě a velmi zranitelně. Bylo cosi zvláště nedotčeného a nevinného na té srdcovité tvářičce se špičatou bradou, dlouhými tmavými řasami a bledými líčky. Malá ústa jí v koutcích trochu poklesla, jako by byla nešťastná.

Pak si z ničeho nic markýz uvědomil, že dnes v noci už s ní nemůže dál bojovat. Věděl, že ve vlastním zájmu by ji měl probudit a přimět k souhlasu se svými plány, ale jaksi to nedokázal. Místo toho ji zvedl do náručí. Zavrtěla se, ale nevzbudilo ji to ani trochu, a jako by instinktivně hledala útočiště, přitulila se tváří k jeho rameni.

Markýz ji opatrně vynesl po širokém, kobercem pokrytém schodišti do její ložnice. Služka, která čekala přede dveřmi, mu je otevřela, a on vstoupil a položil Melindu na postel. Opět se zavrtěla, ale neprocitla. Markýz velmi opatrně odtáhl paže a beze slova vyšel z místnosti.

Když se příštího dne zrána Melinda probudila a přišla k sobě, divila se, kde to je. Měkkost postele jí zvěstovala, že není v té strohé ložnici, již obývala ve strýcově domě téměř rok. Pak se jí rychle vrátila vzpomínka na to, jak jí bylo mizerně včera ráno, a ona otevřela oči, zděšená představou, že opět uvidí tu nemravnou, zamčenou ložnici, v níž spala v domě paní Harcourtové a která jí teď jaksi znovu navozovala živý dojem čehosi zlého.

Slunce pronikalo ze stran podél těžkých brokátových závěsů. Viděla obrys velké místnosti a dolní konec postele s nebesy, v níž ležela. Teď se na všechno rozpomínala. Je na Grosvenor Square a kdesi v tom obrovském domě leží mrtvá Dědička a čeká markýz, aby s ní diskutoval a přemlouval ji.

Skrčila se pod příkrývkami, znovu zavřela oči, jako by se chtěla zbavit světa a všech jeho starostí.

„Musím jít,“ řikala si a současně si uvědomovala příjemný dotek lněných prostěradel, navoněných levandulí, a vůni květin uspořádaných ve skleněné míse na prádelníku.

Nikdy jí ještě nebylo tak příjemně; ještě nikdy na ni nečekala služka, aby jí připravila lázeň, pomohla s oblékáním, upravila vlasy, navlékla na nožky saténové střevíčky.

„Nesmím myslet na takové věci,“ varovala Melinda sama sebe; a přece, protože ji tak dlouho zastrašovali a zanedbávali jako chudou příbuznou, bylo samo o sobě radostí už dát se obsluhovat. Představila si elegantní róby čekající v šatníku. Může je mít – a ještě mnoho dalších, když si bude přát. Stačí jen souhlasit s tím, co po ní markýz žádá.

Posadila se na posteli. Vzpomněla si teď mlhavě, že se probudila, když ji služka svlékala. Nedokázala se rozpomenout, jak šla nahoru; jen vzpomínala, že byla nepředstavitelně ospalá, když osaměla v salonku.

„Ne, musím odejít,“ řekla nahlas.

Nevěděla proč, ale připadala si jako lovná zvěř, jako

liška štvaná přes pole smečkou ohařů s vědomím, že musí utéct na druhý konec světa, aby se dostala do bezpečí.

U Nanny bude v bezpečí. „A až se utratí těch pět set guinejí?“ zeptal se jí studený hlas v mozku. „Ale ty se neutratíš ještě věky věků,“ říkala si. „Jenomže žádné peníze nevydrží věčně a Nanna je stará a mohla by onemocnět. Proč si neobstarat jistotu, že jsi nadosmrti zajištěná? Nabídl ti tisíce liber. Proč by ses měla bát je přijmout? Ale není to správné, určitě to není správné,“ hádala se Melinda sama se sebou. „Je obtížnější hrát roli manželky, než být guvernantkou nebo společnicí? Napadlo tě, co to obnáší, za plat možná nějakých třicet liber ročně?“

„Třicet liber ročně,“ zašeptala Melinda. „A stačí jen říct a dostanu tři tisíce!“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále,“ řekla skoro úzkostlivě, načež spatřila Gladys, tu malou služtičku, která jí pomáhala oblékat se na svatbu.

„Nevím, v kolik hodin jste chtěla vzbudit, mylady,“ řekla Gladys, „tak sem vás nechala spát. Ale teďkon už je deset hodin.“

„Tak pozdě!“ zvolala Melinda. „Musím hned vstát.“ Gladys rozhrnula závěsy.

„Jeho Lordstvo říkalo, že mu bude potěšením sejít se s Vaší Urozeností hnedkonc, jak přijdete dolů.“

„Určitě byste mi neměla říkat Vaše Urozenosti,“ namítla Melinda. „Zapomněla jste, že ten sňatek byl tajný?“

„Ne, kdepak, mylady! Jako by někdo z nás moh zapomenout, když jste byla taková rozkošná nevěsta. Ale ptali jsme se pana Newmana – to je komorník – jak máme správně Vaši Urozenost oslovnout a von říkal, že dyž ste sama, měli bysme říkat Vaše Urozenosti, a když je společnost, tak Slečno Stanyonová.“

„Pan Newman určitě ví, co je správné,“ řekla Melinda, „ale já bych radši, kdybyste mi říkali slečno Stanyonová.“

„Dobře, slečno, když si to přejete. Ale je to škoda. Mně ta ‚Vaše Urozenost‘ odjakživa připadá jako takovej hezkej titul.“

Melinda s ní potají souhlasila.

Když snědla snídani, kterou jí přinesli na podnose, vykoupala se. Pak zůstala stát a zahleděla se na řadu toalet ve svém šatníku.

„Co si můžu vzít na sebe?“ zeptala se služky. „Vždyť já nemám nic černého.“

„Snad, Vaše Urozenosti... totiž... slečno, když nemáte držet smutek, bylo by nejlepší, abyste nenosila černý šaty,“ ozval se v Gladys zdravý selský rozum.

„To mě vůbec nenapadlo,“ usmála se Melinda. „Ale jaksi nemám náladu na barevné. Co ty sedíš v rohu?“

Madam Mercierová je označila za „cestovní úbor“. Byly to šaty barvy velmi světlé holubičí šedi s bílým mušelínovým límcem. Když je měla na sobě, vypadala Melinda jako velmi mladá školačka. Vlasy jí upravili do dlouhých lokýnek spadajících v týle - všimla si, že tento účes mělo včera večer několik žen - ale velice doufala, že v něm nevypadá jako ony.

„Chcete ještě něco, slečno?“ zeptala se Gladys cestou ke dveřím.

Melinda zaváhala. Chtělo se jí říci: „Ano, zabalit všechno, co mi patří!“ Ale připadlo jí hrubé vůči lordu Chardovi činit přípravy na odjezd dřív, než si on připraví pro svou domácnost nějaké rozumné vysvětlení. Určitě něco vymyslí, řekla si v duchu s lehce zviněnými rty, když, sestupovala po schodech.

„Jeho Lordstvo je v knihovně,“ pravil komorník před ní. „Doufám, mylady, že jste měla dobrou noc?“

„Ano, velmi dobrou, děkuji,“ odpověděla Melinda.

Otevřeli jí dveře, ale jaksi ji stálo námahu vstoupit dovnitř. Pociťovala nervozitu, trochu obav, ale nedávala nic z toho najevo, když se vydala přes místnost k markýzovi, který seděl u stolu a psal. Slunce z okna ho ozařovalo a při pohledu na jeho profil proti tmnému pozadí knihovny si uvědomila, že když se na ni neškaradí, je velice hezký.

„Dobré jitro!“ Hlas měla trochu nejistý, markýz vykřikl a vyskočil.

„Promiňte, neslyšel jsem vás vstupovat,“ řekl. „Dobré jitro, Melindo! Doufám, že jste spala dobře?“

„Já... jsem bohužel určitě vypadala včera večer nevychovaně,“ odpověděla Melinda. „Byla jsem tak unavená, ani si nevzpomínám, jak jsem se dostala nahoru do své ložnice.“

„Odnesl jsem vás tam,“ vysvětloval markýz.

„Vy... jste mě odnesl?“ Ucítila, jak se červená.

„Ano, skutečně! Byl to velmi příjemný zážitek. Jste tak lehoučká, že to bylo jako nést dítě - nebo snad nymfu, která sem omylem zabloudila z lesů.“

Jeho hlas byl tak přívětivý, že na něj Melinda hleděla v úžasu.

„Mrzí mě, jestli jsem se chovala neomaleně,“ řekla.

„Ale kdepak,“ odpověděl. „A teď - co byste si přála dělat dneska? Jsem vám k službám, protože už jsem zařídil u svého advokáta, aby obstaral pohřeb. Bude se konat zítra a potom navrhuji, abychom odjeli na Chard.“ Melinda z něj nespouštěla oči.

„Včera večer jsem nebyla tak ospalá,“ řekla, „abych zapomněla na náš rozhovor. Vzpomeňte si laskavě, co jsem říkala - že chci odejít.“

„A já řekl, že nemůžete,“ odpověděl markýz. Spatřil náhlý výraz Melindiny tváře a rychle dodal: „Ne, ne, nemyslím to tak, že bych se pokoušel zadržet vás

násilím nebo něco tak teatrálního. Jen vás chci prosit, abyste mi pomohla, prostě proto, že to pro mě tolik znamená.“

„Zcela chápu vaše obtíže,“ řekla Melinda. „Je to spousta peněz. Ale určitě bude v pořádku, vrátím-li se na pár dní, snad i na týden, na konci těch šesti měsíců.“

„A pokud nebude, přijdu o peníze,“ řekl markýz. „Nevzpomínáte si, co jsem vám nabídl?“

„Ano, zapamatovala jsem si to,“ odvětila Melinda.

„Všechno na světě, co si žena vůbec může přát,“ opakoval markýz. „A kdybyste byla tak bohatá, nechápete, že byste se mohla provdat, za koho byste chtěla?“

„Nechtěla bych muže, který by si mě vzal pro peníze,“ prohlásila Melinda. „Pokud se vdám, bude to proto, že budu někoho milovat a on bude milovat mě.“

„Vy ještě máte tyhle ideály,“ zvolal markýz, „po všem, čím jste prošla! Myslím, že právě to je na vás tak kouzelné.“

„Čím jsem prošla,“ Melinda měla na mysli plukovníka Gillinghama, „to mě přimělo uvědomit si, že manželství se dá budovat jediné na lásce. V tom jste měl pravdu, když jste se neoženil jen proto, abyste získal ty peníze. Myslím, že od vás nebylo pěkné podvést takhle svou macechu, ani ode mě, že jsem v tom sehrála svou roli, ale svým způsobem by bylo od vás ještě nepěknější, kdybyste se s některou oženil jen proto, že se to hodí.“

„Jsem rád, že to berete takhle,“ markýz se ironicky usmál. „Myslel jsem, že mnou opovrhujete.“

„Je to všechno takový spletenec,“ vysvětlovala Melinda. „Když jsem sem přišla, vlastně jsem nevěděla, o co vůbec jde. Připadalo mi to jako úpiná maličkost, za pět set guinejí, a nečekala jsem, že budete takový, jaký jste, natožpak, že mi vaše macecha poví to, co mi pověděla.“

„Co vám řekla?“ zeptal se markýz.

„Řekla mi, že potřebujete lásku,“ odvětila Melinda prostě.

„To vám řekla!“ vybuchl markýz. „To je to poslední, co bych čekal, že někomu řekne.“

„Myslím, že litovala všeho, co udělala,“ řekla Melinda.

„To bylo trochu pozdě, ne?“ nadhodil markýz s náhlou trpkostí v hlase. „Zvlášť když na poslední chvíli musela vsunout tu klauzuli o tom, že mám zůstat ženatý šest měsíců.“

„Myslíte, že jsem jí byla podezřelá?“ zeptala se Melinda.

„Ne, samozřejmě že ne,“ odvětil markýz, „ale já. Odjakživa mě plísnila, že jsem nestálý a přelétám z květin ky na květinu, jak ona tomu říkala.“

„Nejspíš si myslela, že vsune-li tu klauzuli, budete se snažit, aby vaše manželství bylo úspěšné,“ řekla Melinda.

„Mně je jedno, co si myslela,“ odsekl markýz hněvivě. „Zničila mi život, když jsem byl dítě. Podněcovala otce proti mně, a teď, ještě po smrti, se snaží mi diktovat, co mám a co nemám dělat. Můj názor je ten, že se odhodlala mi ty peníze nedat. Ale vy mi pomůžete, viďte, Melindo, dokázat, že se mýlila?“

V jeho hlase zazněla náhlá prosba, jíž, Melindě přišlo zatěžko odolat. Odvrátila od něj pohled k oknům vedoucím na zahrádku pinou květin. Uvažovala, co by řekli její rodiče. Bylo to nesprávné a přičilo se to konvencím, ale celý její život byl zoufalý a nesprávný už od chvíle, kdy jí zemřeli rodiče. Chtěli by snad, aby dál snášela surovosti sira Hectora nebo se provdala za muže, jehož nesnášela, aby získala pouhé zdání účtyhodnosti? Nebylo by jim milejší, aby udělala tuhle divnou, nekonvenční věc a aspoň dosáhla uspokojení z vědomí, že už v budoucnosti nebude muset žebrať o živobytí?

Markýz pozoroval její tvář, všiml si rovného, aristokratického nosu, dokonale modelovaných rysů. Někde v tom dítěti musí být dobrá krev, říkal si v duchu.

„Pojďte, chci vám něco ukázat,“ řekl.

Vztlhl ruku a uchopil její. Ucítil ve svém sevření její prsty, studené a dost ustrašené. Táhl ji přes pokoj do dveří na druhém konci, jež vedly do kanceláře, kde byly do vysoka navršené krabice na dokumenty. Uprostřed místnosti byl velký psací stůl a na stěně proti vchodu visel obraz. Melinda na něj pohlédla a zajíkla se.

„Tohle je můj dům,“ uslyšela markýze. „Teď snad pochopíte, proč pro mě tolik znamená.“

Byl to velký obraz přes celou stěnu a na něm bylo velkolepé alžbětinské sídlo postavené ve tvaru E, s úzkou červenou střechou a siluetou pokroucených komínů proti obloze. Namaloval je nějaký velký umělec, který dokázal jaksi vdechnout přívětivost a útulnost do lesklých tabulkových oken, do otevřených domovních dveří a dlouhého kamenného venkovního schodiště.

Melinda se zajíkla, protože – ačkoli nezměřitelně větší, působivější a významnější – byl Chard svým způsobem protipólem jejího vlastního domova. Stanyon Manor, kde se narodila a kde prožila celý svůj život až do smrti rodičů, byl rovněž alžbětinský. Byl to jen malý zámeček, ale protože pocházel ze stejného období, měl všechny charakteristické rysy Chardu, a ona věděla, téměř aniž by tam vstoupila, jak vypadá Chard uvnitř. Dokázala si představit pokoje s okny z olovnatého skla, nezakryté trámy, dubové schodiště s elegantními sloupky a atmosféru stárí, pohodlí, soucitu a pochopení. Alžbětinské domy mají lidskou přívětivost, kterou nikdy žádné jiné období do svých staveb nevdechlo.

„Je to krásá, vidíte?“ zeptal se markýz skoro dychtivě, jako by skutečně chtěl, aby to obdivovala.

„Je, to jako můj domov,“ řekla Melinda téměř nehlas-ně, takže ji neslyšel.

„Nikdo se toho domu nedotkl od té doby, co ho první lord Chard postavil,“ říkal. „Pokladníku dvora královny Alžběty. Začal ten dům stavět, ještě když byl mladík, a odebral se tam na odpočinek, když byl ještě dost mladý na to, aby ho těšil život na venkově. O dvůr nikdy nestál. Jeho obraz visí v hale; rád bych vám ho ukázal.“

„Nečekala jsem, že váš dům bude vypadat takhle,“ řekla Melinda.

„Co jste tedy čekala?“ zeptal se markýz.

„Něco velkého a impozantního, s ohromnými pilíři a obrovskými okny. Nevím proč, ale tak jsem si to představovala, když jste o tom začal mluvit.“

„A když teď ten dům vidíte?“ zeptal se.

„Je krásný,“ řekla, „moc krásný. A je to dům, kde by člověk mohl být doma. Proč tam nežijete?“

„Sám?“ zeptal se. „Myslím, že domov potřebuje ženu a děti, ne?“

„Ale milujete ho?“ otázala se.

„Protože je to to jediné, co jsem kdy mohl milovat,“ odpověděl téměř hrubě.

Tehdy poprvé si ho představila jako malého chlapce bez matky, kterému nepřináší útěchu nic než ten dům; a impulzivně, aniž by si vlastně byla docela vědoma, proč kapituluje, Melinda řekla:

„Zůstanu těch šest měsíců!“

Díval se na obraz, ale teď se k ní otočil.

„Zůstanete?“ zeptal se dychtivě. „Proč?“

„Protože milujete Chard,“ odpověděla, „a protože musíte mít peníze, abyste se o něj mohl starat.“

„Děkuju, Melindo.“

Mluvil velmi tiše. Vzhlédla mu do tváře, usmála se na něj a ucítila, jak se jí upřeně zadíval do očí. Okamžik stáli oba zcela nehybně pod obrazem a jen se na sebe dívali. Pak Melinda zamrkala a odvrátila se jakoby v rozpacích.

„Budeme muset být velmi opatrní, aby lidé nezjistili pravdu,“ řekla tlumeně a hlas se jí jaksi zadrhl v hrdle.

„Ano, ano, ovšemže,“ řekl markýz trochu nepřítomně.

Melinda vykročila zpátky do knihovny. Obraz Chardu jako by ji očarovala napětí z ní jaksi vyprchalo. Uklidnila se a pocítila klid a mír. Přešla místnost a sedla si na pohovku zády k oknu. Slunce jí orámovalo vlasy svatozáří a markýz okamžik stál a hleděl na ni, než řekl:

„Nikdy nedovolím, abyste litovala, že jste pro mě tohle udělala, Melindo. Cokoli chcete, je vaše.“

Melinda neřekla nic a on za okamžik pokračoval:

„Možná bychom těch šest měsíců mohli být šťastni na Chardu. Je mnoho věcí, které bych vám tam rád ukázal, ale bojím se, že byste se tam mohla nudit. Přece jen tam nebude moc veselo.“

„Odkakživa jsem bydlela na venkově,“ odvětila Melinda.

„Rád bych vám ukázal jezero a rybník se zlatými rybčkami, které jsem jako dítě chytil,“ pokračoval markýz. „V lese je kaplička, kde jezuitští kněží sloužili mši, s hlídkami všude kolem pro případ, že by je tam objevili a poslali do Toweru. A je tam strašidlo – hodné, milé strašidlo – které chodí za noci po galerii, a když ho uvidí někdo z rodiny, přináší štěstí, a ne smůlu.“

„Viděl jste je někdy?“ zeptala se Melinda.

Zavrtěl hlavou. „Já měl až do nynějška pořád, jen smůlu. Možná jste to změnila vy.“

„Ach, to doufám,“ odvětila.

Usmála se na něj a on impulzivně usedl vedle ní a uchopil ji za ruku.

„Myslím, Melindo,“ řekl, „že bychom spolu mohli dobře vycházet, vy a já. Velice vám chci dát nějaký dárek. Nemá to nic společného s naší obchodní

dohodou, je to něco úplně jiného. Tohle je dárek ode mě vám za to, že jste byla hodná na Chard; a laskavost je v mém životě dost vzácná věc.“

Melinda nechala okamžik spočívat svou ruku v jeho a pak ji odtáhla.

„To je od vás moc hezké,“ řekla, „ale já jsem sice ochotna přijmout to, čemu říkáte naše ‚obchodní dohoda‘, jenže asi bych neměla přijímat dárky. Už jste mi toho tolik dal. Paní Harcourtová byla velmi výstřední, když mi objednávala šatstvo; není třeba, abyste mi dával ještě něco.“

Markýz na ni pohlédl a rozesmál se.

„Melindo, vy jste samé překvapení!“ řekl. „Nikdy v životě jsem nepoznal nikoho, kdo by odmítl dárek. Vy mě určitě škádlíte! Jaké kameny máte nejraději? Diamanty?“

„Včera večer jste řekl, že jsem hloupá,“ protestovala Melinda, „ale jestli je někdo hloupý, pak jste to asi určitě vy. Zrovna jsem řekla, že nechci dárky. Myslím, že by nebylo správné, abych je od vás brala.“

„Vy mě lekáte,“ řekl markýz a pak se jeho výraz změnil. „Ale asi začínám chápat, jak to myslíte,“ řekl jiným tónem. „Máte pocit, že by nebylo správné vzít dárek, pokud nedáváte něco na oplátku. Je to tak?“

„Ne docela...“ začala Melinda, ale markýz ji přerušil.

„Ale, má milá, to je tuze jednoduché. Jsem nadmíru ochoten přijmout vaši přízeň a na oplátku vám pak mohu dávat všechny dárky, po nichž zatoužíte, a které si zasloužíte. Bude to naše další dohoda?“

„Já asi nevím, jak to myslíte,“ řekla Melinda. Uchopil její ruku do své.

„Myslím, že víte,“ naléhal.

Už už chtěla protestovat, když ji výraz jeho tváře uhranul. Ještě nikdy se na ni žádný muž takhle nedíval. Ještě nikdy nebyla žádnému muži tak nablízku a pocítila jakousi zvláštní reakci, skoro jako by ji to rozechvělo.

„Melindo,“ řekl velmi tiše a jeho rty se ocitly velmi blízko u jejích.

Nečekaně se otevřely dveře a do místnosti vstoupil komorník Newman.

„Co je?“ zeptal se markýz ostře.

„Mrzí mě, že Vaše Lordstvo ruším,“ odvětil komorník, „ale je tady lady Alice St. Helier. Trvá na tom, že se musí s Vaším Lordstvem sejít, a já mohl říci jen tolik, že vás budu o jejím příchodu informovat.“

„Čert to vem!“ řekl markýz téměř neslyšně. „Kde je?“

„Její Urozenost trvala na tom, že počká v hale, mylord. Pokusil jsem se ji uvést do malého salonku, ale odmítla.“

Markýz pohlédl na Melindu.

„Počkala byste v kanceláři?“ zeptal se. „Je mi líto, Melindo, ale lady Alice vás tady nesmí uvidět“

„Ne, ne, ovšemže ne,“ odpověděla Melinda.

Rychle přešla místnost a právě byla u dveří do kanceláře, když se dveře za komorníkem rozlétly a veselý hlas pravil: „Drogo! Tys mě sem vážně nechtěl pustit?“

Melinda letmo zahlédla elegantní postavu v růžovém, načež vklouzla do kanceláře a víc už neviděla. Dveře byly dokořán a ona se neodvažovala je zavřít z

obavy, že by to natropilo hluk, takže nemohla neslyšet, jak lady Alice říká: „Drogo! Drahý Drogo! To jsem ráda, že ses zbavil té příšery. Když teď máš peníze, všechno bude jiné.“

„V jakém směru?“ zeptal se markýz.

„Drogo, nebuď tak nechápavý.“ Její hlas byl velmi podmanivý. „Bylo to hrozně těžké, když jsi byl chudý a zakletý tou strašnou ženskou. Teď můžeš žít na Chardu i tady, jak odpovídá tvému postavení. Nejdražší Drogo, vím, že jsi velmi, velmi bohatý.“

„Stejně nechápu, jak to ovlivňuje tvůj vztah, Alice,“ řekl markýz škrobeně. „Ledaže by ovšem St. Helier přes noc umřel nebo spáchal sebevraždu.“

„St. Helier je tuze živý,“ odvětila lady Alice. „Ale zajímá se, jak dobře víš, o jednu jedinou věc – o své dostihové koně! Týden co týden je v Newmarketu – a ty a já, Drogo, my dva se o dostihové koně nezajímáme, vid' že ne?“

Nikdo nemohl být na pochybách, pokud šlo o ten tichý, ale vášnivý tón, jenž byl téměř laskáním. Melinda vztáhla ruku a zavřela dveře, až to tiše cvaklo. Takže tohle je další ukázka toho, jak se chová londýnská společnost! Byla znechucena; byla šokována. Víc než to, náhle měla pocit, jako by něco ranilo ji osobně, ačkoli nevěděla proč.

Melinda vyběhla nahoru do své ložnice, hnána touhou uniknout před něčím, čemu nerozuměla, mlhavě však tušila, že je to nesprávné a jaksi neslušné. Stěží dokázala uvěřit, že vdaná žena v postavení lady Alice St. Helier může říkat takové věci, a přece je slyšela na vlastní uši a věděla, že ji současně šokovaly a urážely. Nic jí do toho nebylo, a přece do toho byla proti své vůli zatažena.

Šla do své ložnice a zavřela za sebou dveře. Všechno, říkala si, jako by bylo zmatené a zlověstné. Od chvíle, kdy se probudila v té nemravné ložnici u paní Harcourtové, si uvědomovala, jak ji ohrožuje atmosféra, již nedokázala pojmenovat. Bylo to zlo! Nebo si jen něco namlouvá?

Nebylo zapotřebí velké představivosti, aby si uvědomila, že nebylo správné přijmout návrh paní Harcourtové, aby šla do tohoto domu a zúčastnila se té parodie na svatební obřad. A pak tu byl ten večírek včera večer – ten ostudný, neslušný večírek, kde se nějaká žena chovala nemravně a ve společnosti byly ženské, které, jak Melinda věděla, by pro její matku byly nesnesitelnou urážkou.

Připadalo jí, že zabředá hloub a hlouběji do pohyblivých písků. Dole dělá lady Alice St. Helier, žena vznešeného původu, markýzovi návrhy, jaké by žádná žena s trochou sebeúcty nikdy nepronesla. Melinda si zoufalým gestem přiložila dlaně k obličejí. Dělá chybu ona, nebo celý svět kolem ní náhle zešlel?

Přistoupila k oknu, vyhlédla na stromy na Grosvenor Square a modrou oblohu nad nimi. To v ní probudilo myšlenku na venkov a zatoužila být zpátky doma, v jistotě a bezpečí, obklopena láskou a nevědomostí o surovosti vnějšího světa.

Pak se podívala dolů a uviděla před domovními dveřmi čekat velmi elegantní, otevřený kočár. Melindin pohled ihned přitáhli koně – pár velmi krásných šedáků, pohazujících chocholy na hlavách a cinkající stříbrnými postroji. Zatímco je obdivovala, povšimla si, že z domu vyšel lokaj, otevřel dveře kočáru a pak uviděla lady Alici – neboť věděla, že to musí být ona – jak kráčí přes chodník a nastupuje dovnitř.

Měla na sobě jahodově růžovou toaletu a na čepci měla růžová pštrosí pera i stuhý, jež se uvazovaly pod bradou. Když se lady Alice usadila, otočila se ke dveřím a zamávala rukou v rukavičce někomu, kdo tam stál. Melinda věděla, že to musí být markýz. Kočí práskl do koní a už odjížděl. Lady Alice, skoro jako by věděla o Melindiných zvědavých očích, vzhlédla. Melinda jen letmo zahlédla její zvednutou tvář, pochopila však, že je krásná. S velkýma, vlhkýma očima, malým rovným nosíkem a našpulenými ústy podobnými růžovému poupěti to byla tvář krásavice a Melinda dokázala pochopit markýzovo okouzlení. Ale současně, říkala si, krásná nekrásná, lady Alice je vdaná.

„On je naprosto odporný,“ řekla nahlas a skoro uvítala skutečnost, že mu to dokáže říci.

Pocítila náhlé nadšení při myšlence, že našla odvahu bojovat s ním. Už se nebála, neboť mu prokazuje laskavost a zůstane dál, aby zachránila jmění, které on tolik potřebuje. Bylo zcela v její moci mu ty peníze odepřít a ona se přistihla při

úsměvu nad myšlenkou, že nemusí být vždycky po jeho během těch šesti měsíců, kdy mají být spolu. Až si touží po lady Alici; ať se chce bavit se svými neblahými kumpány a ženštinami, s nimiž se družil včera večer, stejně však musí žít ve stejném domě jako ona, stejně musí být spolu u jídla a stejně musí dál předstírat, že je jeho ženou.

„Nebudu se ho bát. Ani se ho nebudu snažit napravovat,“ slíbila si Melinda a pak pochopila, že to je vlastně jen fantazie její přebujelé představivosti. Až se ocitne tvář v tvář markýzovi s jeho cynismem a nepřívětivostí, stejně zas bude mít svázaný jazyk, i když možná bude dost statečná, aby mu vzdorovala v jeho nejhrubějších chvilkách.

Seděla ve své ložnici a čekala, zavolá-li ji zpátky do knihovny, ale rozzuřilo ji, když jí po dvouhodinovém čekání Gladys přinesla vzkaz, že přijeli příbuzní a byla-li by tak laskava a navečeřela se v budoáru přilehlém k její ložnici.

Byl to antiklima a Melindě připadalo jídlo, jakkoli výtečné, tísnivé. Byly tu všechny možné lákové pokrmy, většinu z nich však vrátila, odmítla víno a přistihla se při úvahách, co přesně se asi děje dole.

Gladys byla tuze dychtivá jí to povědět, když přišla rozestlat lůžko.

„Tam v jídelně se dneska večír dějou věci, mylady! Tam padaj slova!“

„Od koho?“ zeptala se Melinda. Věděla, že se nesluší diskutovat o takových věcech se služebnou, a přece tomu nedokázala odolat.

„Pan Newman říká, že strejček Jeho Lordstva, lord FitzBolton, chtěl vidět poslední vůli a Jeho Lordstvo odmítlo. Lord FitzBolton se taky moc zlobil, že se pohřeb bude konat už zejtra ráno. Chtěl mít čas, aby mohli z venkova přijet všechny bratrance a další příbuzný, ale Jeho Lordstvo trvá na tom, aby to bylo soukromý; nemá tam bejt ani personál z domu.“

„Kdo ještě byl u večeře?“ otázala se Melinda.

„Dvů synové lorda FitzBoltona,“ odvětila Gladys. „Někdy už tady byli a mezi sluhama nejsou voblíbený.“

„Proč ne?“ otázala se Melinda.

„Dávaj jim akorát pár šilinků,“ vysvětlovala Gladys a pak si přiložila ruku na rty. „Ach mylady, takovýdle věci jsem vám neměla říkat, ale samozřejmě, dole v síni pro služebnictvo se vo tom mluví.“

„To věřim,“ usmála se Melinda. „Takže synové lorda FitzBoltona jsou pověstní svou lakotou, vidíte?“

„To si vo nich teda myslíme,“ odpověděla Gladys, „a věčně jen zvoní na zvonek. Dyt' James – to je jeden lokaj – říkal, že šel k nim nahoru víc jak tucetkrát za dopoledne, když tu byli posledně.“

„Existuje nějaká lady FitzBoltonová?“ zeptala se Melinda.

„Já myslím, že Její Milost je po smrti,“ odvětila Gladys, „páč když jsem šla dneska večír kolem dveří do jídelny, slyšela jsem, jak Jeho Lordstvo říká: Má ubohá nebožka žena by byla zděšená takovým chováním.“

„Gladys, vy jste poslouchala u klíčové dírky!“

„To vopravdu ne, mylady,“ bránila se Gladys. „Pan Newman by nic takovýho netrpěl; já jsem jen šla náhodou kolem.“

Melinda se zasmála.

„Jestli si nedáte pozor, pošlou vás zpátky na venkov.“ Její slova způsobila, že se na tváři Gladys objevil výraz čiré hrůzy.

„Ach Ach mylady, vy to na mě neřeknete, že ne? Jenomže vy vypadáte tak mladě a chápavě a voni sou tady všichni takoví strnulí a škrobení. Já si nikdy nemůžu s nikým přirozeně popovídat. Kdybych řekla slovo před tou slečnou Jonesovou, ukousla by mi hlavu.“

„To je v pořádku, já to na vás neřeknu,“ usmála se Melinda. „Vlastně jsem sama ráda, že si mám s kým popovídat.“

„Mně se nezdá správný, aby Vaše Milost musela držet tu svatbu v takové tajnosti,“ pokračovala Gladys. „Vy byste měla bejt dole a seznamovat se s příbuznejma Jeho Lordstva. Von by měl bejt hrdej, že vás může představit. V tomhle domě nikdy nebyl nikdo tak hezkej a milej jako vy.“

„Ach Gladys, vy mi lichotíte!“ protestovala Melinda. „A nezapomínejte, že můj sňatek je tajný. Ani slovem se o tom nesmíte nikomu zmínit; to si jistě uvědomujete?“

„Ano, mylady, všiti sme dostali své instrukce. Pan Newman říkal, že první, kdo se vo tom zmíní jinde než mezi čtyřma stěnama tohodle domu, skončí rovnou ve škarpe. Byl stran toho tuze přísněj!“

„To ráda slyším,“ řekla Melinda. „A teď, Gladys, asi půjdu spát.“

Ještě bylo brzy a ona nemohla usnout. Ležela, bděla a snažila se rozluštit něco z těch fantastických věcí, které ji potkaly od té doby, co utekla ze strýcova domu. Shledala, že se v myšlenkách neustále vrací k markýzovi. Proč je vůči ní tak nesnášenlivý? uvažovala. Proč se na ni dívá s tím divným výrazem v očích, který je jaksi opovrhlivý? Co mu kdy udělala kromě toho, že je poslušná a dělá přesně to, co od ní chce?

Ráno vstoupila Gladys do pokoje se smutným výrazem ve tváři a stopami slz kolem očí.

„Už nesou rakev dolů, mylady,“ řekla Melindě a polkla. „Na smrti je něco, co mě dycky rozruší. Chudák stará paní! Byla na nás svým způsobem hodná, a i když sem s ní nikdá nemluvila, dycky sem se dívala, jak chodí dolů ze schodů, pomalu, to jo, ale důstojně.“

„Ráda bych ji byla poznala,“ řekla Melinda spíš sama sobě než Gladys.

„Ona byla vzteklá,“ pravila Gladys upřímně. „Slyšela jsem ji kolikrát rvát na Jeho Lordstvo. Von pak vyrazil z domu a tvářil se jako bubák, jen za sebou prásknul dveřma. Dycky jsem si říkala, proč jeden druhýho tolik nenávidí.“

Melindu napadlo, jak je nemožné udržet cokoliv tajnosti před domácím personálem. Toužila zeptat se na řadu dalších věcí, třeba proč a kvůli čemu se markýz tak často hádal se svou macechou, ale během noci v ní procitl stud, že dovolila Gladys mluvit s ní tak kamarádsky. Nyní se tedy zabývala snídání a nijak nepobízela děvče k dalšímu povídání jako předchozího večera.

Žaluzie v jejím pokoji musely zůstat stažené, dokud pohřební průvod neopustí dům, a pak vstoupila vrchní komorná, aby je o pár centimetrů povytáhla a vpustila dovnitř denní světlo.

„Mrzí mě, jestli je vám ta tma nepříjemná, mylady,“ řekla, „ale Jeho Lordstvo rozkázalo, aby všechny žaluzie zůstaly stažené.“

„Ano, ovšem, musí to tak být,“ řekla Melinda. „Nevytahujte je moc vysoko.“

„Pár centimetrů si nikdo nevšimne,“ řekla slečna Jonesová, „a na Vaši Milost to působí tísnivě. Nebude vám vadit, když Gladys a já začneme balit vaše věci?“

„Balit?“ zeptala se Melinda překvapeně.

„Vaše Milost o tom neví?“ podivila se slečna Jonesová zvědavě. „Já myslela, že se o tom Jeho Lordstvo zmínilo. Odjíždí hned po návratu z pohřbu na Chard a Vaše Milost má jet s ním. Zavazadla vás ovšem budou následovat v uzavřeném voze.“

Melinda pocítila, jak se jí zvedá nálada.

„Jak pocestujeme?“ zeptala se.

„Ve faetonu Jeho Lordstva,“ odvětila slečna Jonesová. „Vaše Milost bude určitě překvapena takovým výběrem dopravního prostředku, ale koneckonců, Jeho Lordstvo si nikdy nepotrpělo na konvence.“

„Ne, ovšemže ne,“ zamumlala Melinda. Rychle se oblékla. Vybrala si cestovní róbu z mořsky modrého sarsenetu s malým, přiléhavým kabátkem pro zahřátí. Čepce, který k ní patřil, byl poměrně malý. Doufala, že stuhy zavázané pod bradou postačí, aby ji ho vítr neodfoukl.

Už uplynul rok od té doby, co naposled cestovala ve faetonu. Tatínkův faeton nebyl nejmodernější ani zvláště rychlý, ale přece jen to bylo napínavější než drkotat se v uzavřených kočárech, jimž dávali přednost teta a strýc.

Když byla hotova, podívala se Melinda na sebe do zrcadla. Nebylo pochyb, že mořská modř cestovního úboru se mimořádně hodí k jejím plavým vlasům a bílé pleti, avšak vzrušení v očích jí dodávalo výrazu veselosti zcela nevhodné pro tu, která by měla držet hluboký smutek – pokud by ovšem skutečně byla markýzovou ženou. Napadlo ji, jestli snad od ní neočekává, že bude chodit v černém; ale v její garderobě nic té barvy nebylo, a ji napadlo, že sloužící budou považovat její pestrý oděv za součást utajování sňatku.

Vrchní komorná a Gladys naplnily několik velkých truhlic jejím oblečením. Když vyndávaly šaty ze skříní a klečely na podlaze, zdálo se, že je pro Melindu v pokoji málo místa; a tak po nějaké době vyšla z ložnice na odpočívadlo, aby si poslechla, nevrací-li se markýz. Neodvažovala se sejít dolů pro případ, že by tam narazila na někoho z jeho příbuzných, a napůl se bála, aby některé z nich nepřivedl zpátky s sebou, až se vrátí; ke své úlevě však spatřila, že vstupuje zpátky do haly sám.

„Hned se převléknu, Newmane,“ řekl komorníkovi.

Obrátil se ke schodům. Melinda jen tak tak stihla vklouznout zpět do budoáru souseďského s její ložnicí. Letmo zahlédla jeho tvář, když vstupoval do haly, a vidouc, že se mračí, nijak netoužila na něj narazit v takové náladě.

Kdyby se rozzlobil, možná by ji s sebou odmítl vzít na venkov. Možná by dokonce i musela cestovat se zavazadly a personálem v uzavřeném voze. Úzkostlivě čekala a nakonec se ozvalo zaklepání na dveře. Otevřela je a našla za nimi jednoho z lokajů.

„Jeho Lordstvo se nechá poroučet, a je Vaše Milost připravena k odjezdu?“

„Ano, jsem připravena,“ odvětila Melinda dychtivě.

Následovala lokaje dolů po schodech. Markýz stál v hale, už byl převlečen z tmavého pohřebního oděvu do dlouhých kalhot ze sukna barvy holubí šedi s elegantně střiženým kabátem tmavšího odstínu.

„Dobré jitro, Melindo!“ řekl. „Doufám, že jste se dobře vyspala?“

Jeho slova byla dost konvenční, měla však pocit, že ho chmurná nálada opustila. Aniž by ještě něco řekl, zamířil k domovním dveřím. Melinda ho následovala. Venku byl ten nejhezčí faeton, jaký kdy viděla, se žluto-černými koly, tažený párem kaštanových koní. Lokaj jí pomohl nahoru na vysoké sedátko a markýz se vymrštil vedle ní. Chopil se otěží, štolbové uskočili od hlav koní, a vyrazili.

Za nimi seděl malý štolba s cylindrem. Melinda slýchala, že tatínek říká chlapci, zaujímajícímu obvykle toto místo, „tygr“. Litovala, že nemůže ukázat tatínkovi ty koně, které měla před sebou: ocenil by způsob, jímž markýz ovládal otěže.

Koně byli svěží a potřebovali v hustém provozu na ulicích přitáhnout, ale zanedlouho už byli z města venku a markýz je nechal jet, jak se jim líbilo. Už byli několik mil za Londýnem, když se k ní otočila řekl:

„Jste velmi zamlklá.“

„Vždycky mě učili, abych nerušila pána, když musí ovládat pár čerstvých koní,“ odvětila Melinda.

Markýz se zasmál.

„Vidíte, že jste měla dobrého učitele. Snad neumíte sama řídit koně?“

„Ano, umím,“ odpověděla Melinda. „Ale nikdy jsem neměla příležitost řídit takové koně, jako jsou ty vaše.“

„Je to dobrý pár, vidle?“ usmál se markýz. „Před třemi měsíci mě stáli u Tattersalla dva tisíce guinejí – takže musí být dobří!“

„To se vždycky nerozumí samo sebou,“ řekla Melinda. „Výkon nemusí odpovídat vzhledu, ale na to nemusíte pokaždé přijít, dokud si svůj kup nepřivezete domů.“

„Vidím, že jste hotová odbornice přes koně,“ řekl markýz přívětivě a bez pošklebek v hlase.

„Miluju je,“ řekla Melinda tiše.

„Co ještě milujete?“ zeptal se markýz. „Nebo bych se měl zeptat koho?“

„Miluju venkov,“ řekla Melinda, ignorujíc druhou část otázky. „Myslím, že bych ani nechtěla žít dlouho ve městě.“

„Na vás je spousta velice nečekaných věcí,“ konstatoval markýz.

Melinda neodpověděla. Dorazili na rovný úsek silnice a bylo těžké vést rozhovor s větrem, který jim bral slova od úst. Zapomněla na markýze a uvelebila se pohodlně, aby vychutnávala jízdu; dotek letního vzduchu na lících; sluneční světlo třpytící se na postrojích koní; bílou, prašnou cestu, které rychle ubývalo, zelená pole, jež mýjeli, tmavé lesy, řeky a potoky s břehy pinými žlutých kosatců a zlatých blatouchů.

Museli už jet skoro půl hodiny, než markýz zastavil u starého černobílého zájezdního hostince.

„Tady se naobědváme,“ řekl. „Pokud vy nemáte hlad, pak já hlady div neumírám.“

Podomci vyběhli podržet koně. Markýz seskočil dolů na zem a nastavil Melindě náruč. Na vteřinku zaváhala a pak mu dovolila, aby ji snesl dolů. Okamžik mu byla nablízku. Shledala, že si živě uvědomuje sílu jeho paží a blízkost jeho tváře. Pak byla volná. Ale bylo jí, skoro jako by se stalo něco zvláštního tím, že se jí dotkl.

Hostinská ji doprovodila do nejlepší ložnice v hostinci, kde si umyla obličej a ruce. Vlasy měla rozfoukané větrem kolem čela; sejmula tedy čepec, upravila si prstýnky vlasů, jak nejlépe to šlo, a držíc čepec v ruce, sešla dolů do soukromého salonku, kam markýz objednal oběd.

Byla to malá místnost obložená dubovým ostěním s nízkými stropními trámy, takže markýz tu musel shýbat hlavu. Z klenutého okna byl výhled do zahrádky a kulatý stůl prostřený k obědu už se prohýbal pod výběrem studených pokrmů – kančí hlava, doma uzená šunka, nadívaný krocan, pečení holubi a velká skopová kýta.

„Nač byste měla chut?“ zeptal se markýz. „Hostinský říká, že má v troubě horkou skřivani a ústřicovou paštiku.“

Melinda zavrtěla hlavou.

„Nesnesu pomyšlení, že se ze skřivánek dělá paštika,“ řekla.

Objednala si studeného krocana s plátkem šunky, zatímco markýz si pochutnával na čerstvém lososu, dvou buclatých holoubatech, velkých plátcích krvavého rostbífů a několika porcích vepřové huspeniny.

„Potřeboval jsem se najíst,“ řekl, pohlížeje na ni s úsměvem přes stůl. „Dneska ráno jsem se nedokázal pořádně nasnídat, když do mě strýc ryl a ti dva jeho únavní synové se hádali o to, jaký tvar nákrčníku se má správně nosit na pohřeb.“

„Obávám se, že nemáte své příbuzné právě v lásce,“ řekla Melinda.

„Nesnáším je,“ odvětil markýz pevně. „Vy máte ty svoje ráda?“

„Ne, stejně jako vy je shledávám výjimečně nepříjemnými,“ řekla Melinda s pomyšlením na sira Hectora.

Oba se rozesmáli. Kdovíproč se zdálo velmi zábavné, že mají společné zrovna tohle, když už nic jiného.

„Gervase říká, že jsem k vám nepříjemný,“ řekl markýz nečekaně. „Odpustíte mi?“

„Ano, ovšem,“ odpověděla Melinda. „Chápu, že žijete ve značném napětí.“

„Jen mě neomlouvejte,“ řekl. „Nikdo by neměl být nepřívětivý k někomu tak hezkému, jako jste vy.“ Na té pokloně bylo něco, co jaksi skřípalo.

„Povídejte mi,“ řekla Melinda rychle, „o svém domě. Už se těším, až ho uvidím.“

Jestliže ho hodlala rozptýlit od osobních záležitostí, rozhodně se jí to podařilo. Tvář se mu okamžitě rozsvítila.

„Víte,“ řekl tiše, „tohle je poprvé, co tam budu s pocitem, že je můj, jenom můj, a že ho nemohu ztratit.“

Markýz mluvil o Chardu, dokud nedojedli, a když znovu vyjeli, měla Melinda pocit, že se aspoň skutečně uvolnil, že už se nebojí, nemá nervy na krajíčku. Nedokázala se ubránit myšlence, oč lepší by to bylo, kdyby skutečně byli manželé, namísto aby je čekala šestiměsíční přetvářka v situaci, která, pokud by se něco nezdařilo, mohla znamenat jeho úplné zničení.

Po další hodině jízdy zabočili do jakési nádherné brány z krouceného železa, zasazené mezi kamennými pilíři, na jejichž vrcholcích seděli obrovští orli s rozepjatými křídly. A pak, hned za shlukem dubů, markýz zastavil koně.

Ležel před nimi Chard. Jestliže vypadal rozkošně na obraze, který Melinda viděla v Londýně, pak nad skutečností se tajil dech. Krásná stavba z červených cihel, vyrudlých do temně růžové barvy věkem a počasím, byla rámována dřevem stříbrné břízy; vepředu se rozkládal dlouhý, zelený trávník sbíhající ke stříbrnému potůčku, překlenutému prastarým mostem. Dům byl rozlehlý, ve tvaru E na počest královny, za jejíhož panování byl vybudován, a jeho malá okna rozdělená do drobných tabulek skla tvaru osmiúhelníků se ve slunci třpytila, jako by vysílala pozdrav každému, kdo se k domu blíží. Na Chardu bylo cosi vřelého, pohostinného a radostného. Byl velký, a přece působil dojmem domova.

„To je krása!“ zvolala Melinda a markýz se na ni s úsměvem obrátil.

„Tohle místo mám na světě nejraději!“ řekl. „Někdy mám pocit, jako by Chard byl žena, která získala celé mé srdce.“

„Nejkrásnější žena na světě,“ řekla Melinda tiše a zatoužila dodat, „daleko krásnější než lady Alice.“

„Pojďte se podívat,“ řekl markýz. „Tolik vám toho chci ukázat!“

Když se ocitli na Chardu, byl jako školák – vodil ji po domě od sklepa po půdu. Obešli i zahradu: ukázal jí jezírko se zlatými rybičkami, které jako dítě miloval; vzal ji do zeleninové zahrady a vyprávěl jí, jak chodil krást broskve, když se skrblivý starý vrchní zahradník nedíval, a jak byl bit za to, že rozbil kriketovým míčkem skleněnou tabulku ve skleníku.

Viděli labutě, černé a bílé, plující po potoce, a pak ji vzal do stájí a bavil se její radostí z koní. Jeden z nich se Melindě líbil nade všechny ostatní.

„To je Hrom,“ řekl hrabě, když se dívali na velkého černého hřebce, který s odporem pohazoval hlavou nad mrkvemi, jež mu nabízeli. „Koupil jsem ho před rokem. Chtěl jsem na něm jezdit v Londýně, protože není koně, který by se mu vyrovnal. Ale byl příliš lekávy, takže jsem ho dovezl zpátky sem. Projedu se na něm zítra, Nede,“ obrátil se ke starému štolbovi.

„Jak je libo, mylord, ale bude se vám těžko zvládat. Není dost cvičený, tak je to. Hoší se bojí na něj nasednout. Minulý týden shodil mladého Jima a ten na něj od té doby nechce vylézt.“

„Nejspíš chce někoho, komu může ukázat, co umí,“ řekla Melinda. „Koně jsou takoví. Vezměte ho na lov: tam bude mít trochu konkurenci a pocítí výzvu k soupeření s dalšími zvířaty, skoro stejně dobrými, jako je sám.“

„Tohle ty chceš, Hrome?“ poplácal markýz hřebce po šiji. „Jak je libo, uvidíme, co se dá dělat. Možná ho zkusím v rovinných dostizích.“

„Bylo by hezké zas vás při tom vidět, mylordě,“ řekl startý štolba. „Stýskalo se nám po vás při závodech ty poslední dva roky.“

„Naneštěstí jsem nemohl na jaře přijet na Chard,“ řekl markýz a Melinda, vycítivši v jeho hlase vzdor, věděla, že to byla určitě jeho macecha, kdo mu zabránil v příjezdu.

Vrátili se do domu a zjistili, že je skoro čas k večeři. Stojíc ve velkém salonu, odkud byl výhled do růžového sadu, pomyslela si Melinda, že nikdy nebylo půvabnějšího místa pro dva lidi, pokud by opravdu byli manželé a milovali se. Byly tu velké mísy pot-pourri, které provoněly celou místnost; byl tu půvabný starý ořechový nábytek, který náležel k domu už po řadu generací, starožitná zlacená zrcadla, v nichž viděla svůj odraz odrazu – malou plavovlasou postavičku v modrém vedle vysokého, snědého markýze.

Náhle měla pocit, že on myslí na totéž jako ona. Obrátila se a shledala, že na ni tázavě hledí, a náhle se veselost, která jí tolik usnadňovala hovořit s ním po celé odpoledne, změnila v rozpaky. Z jakési neznámé příčiny ucítila, jak se chvěje, a sklopila před ním oči.

„Musíme se jít převléct na večeři,“ řekl, ale nepřítomně, jako by myslel na něco jiného.

„Ano, ovšem.“

Byla ráda, že má záminku, jak mu upláchnout a jít nahoru do svého pokoje, kde už jí vybalili věci a postarší komorná se sevřenými rty čekala, aby jí posloužila.

„Kterou toaletu si vezmete dnes večer, slečno?“ zeptala se a Melinda se docela klekla nesouhlasného tónu jejího hlasu.

„Nevím,“ odpověděla a rozhlédla se. „To je ale rozkošný pokoj!“ zvolala.

Strop byl nízký, a přece zde bylo dost místa pro velkou postel s nebesy, ověšenou nádherným vyšíváním se záplavou kupidů, ptáčků a květín na bílém saténu. Ložní závěs byl našasen do zlatých třásní a na vrcholku nebes seděli dva tlustí, zlatí andílci, držící ve výšce srdce.

„To je ložnice svatebního apartmá, slečno,“ řekla komorná a nesouhlas v jejím hlase byl nyní nepřeslechnutelný.

Melinda pochopila, že sloužícím na Chardu se nic neřeklo o „tajném sňatku“ a že komorná se zcela správně domnívá, že si Melinda nárokuje postavení, které by měla zaujímat pouze manželka stávajícího vlastníka panství.

„Kdo mi vybral tenhle pokoj?“ zeptala se Melinda. „Instrukce Jeho Lordstva,“ odpověděla komorná a naškrobená zástěra jí zašustila nad tou urážkou.

„Pak muselo mít Jeho Lordstvo nějaký velmi dobrý důvod,“ řekla Melinda a napadlo ji, nebylo-li by lépe vysvětlit sloužícím na Chardu její přítomnost.

„Ano, slečno, to se rozumí,“ prohlásila komorná s takovým pohrdáním v hlase, že se Melinda div nevymrštila.

„Zazvoním,“ řekla rychle, „až budu hotová, abyste mi pomohla s oblékáním. Prozatím bych ráda byla sama.“

„Jak je libo, slečno, pokud si přejete.“

Komorná se vzdálila, zanechávajíc za sebou atmosféru nelibosti a podezřavosti, až se Melinda otřásla. „Nejspíš,“ pomyslela si, „je velmi nekonvenční z hlediska služebnictva, abych tady pobývala bez gardedámy.“

Přístup té ženy ji tak zastrašil, že se jí podařilo zapnout si šaty bez pomoci, a dokonce i upravit si vlasy, takže nebylo třeba zvonit. Teprve když byla oblečena, uvědomila si, že si zcela podvědomě vybrala bílou toaletu, ve které vypadala jako nevěsta.

Nebyla tak složitá jako prve její svatební šaty; bílý šifon zachycený stuhami a kytičkami růžiček působil velmi půvabně. Dekolt bylo trochu hlubší, než se Melindě zamlouvalo, a tak našla mezi svými věcmi krajkový kapesníček, který si naaranžovala tak, aby byly šaty slušnější.

Vlasy, rozfoukané cestou, jí rámovaly obličej malou svatozáří kučer, odmítajících ležet spořádaně po obou stranách pěšinky uprostřed. Našla střívičky v šatníku, kam jí je uložili, naposled se na sebe podívala a vyklouzla z pokoje, aniž by ještě narazila na nepřívětivou komornou.

Sešla po širokém dubovém schodišti se starožitným vyřezávaným zábradlím dolů do haly. V domě bylo docela ticho, ale panovala tu jakási přívětivost, která jako by ji objímala láskypinými pažemi. Otevřela dveře salonu a shledala, že markýz stojí a dívá se z okna. Večerní slunce mu dopadalo na tvář a ona viděla, že na ní má výraz štěstí, který ho skoro proměnil. Obrátil hlavu, když vstoupila, a vztáhl k ní ruku.

„Pojďte sem,“ řekl.

Přitáhl Melindu k oknu, a když vyhlédla do růžového sadu, uviděla slunce klesající za vysoké stromy lesa. Havrani kroužili nad stromy a holubi se vraceli do holubníku.

„Když jsem byl chlapec, záviděl jsem těm ptákům,“ řekl markýz tiše, „protože se vždycky mohli vracet domů, les byl jejich. Když přišla noc, instinktivně se do něj vraceli s vědomím, že jim poskytne útočiště a spočinutí až do rána.“

Melinda cítila pod jeho slovy vše, co jako dítě vytrpěl s vědomím, že je nechtěný, že jeho domov ve skutečnosti není jeho, neboť není milován; a začínala chápat, jak mnoho pro něj musí znamenat, vrátí-li se na Chard jako jeho vlastník.

„Byl jste hodně nešťastný?“ zeptala se svým něžným hlasem.

„Myslím, že nebýt Chardu,“ odpověděl, „byl bych se zabil – ne jednou, ale tucetkrát. Dítě dokáže přežít drsné zacházení, ba i krutost, ale ne nenávisť. Užírám mu duši; zničí vše, dokonce i touhu po životě.“

V jeho tónu bylo takové utrpení, že na něj pohlédla s úžasem, ale pak temná trpkost z jeho očí vymizela.

„Na to už můžeme zapomenout,“ řekl zvesela. „Vyhrál jsem! Chard je můj! Až do tohoto okamžiku jsem si docela neuvědomoval, jak moc pro mě znamená. Ale teď je můj a vy jste mi pomohla ho získat. Za to vám budu navždycky vděčný.“

Jeho ruka spočinula Melindě na rameni, zatímco jí ukazoval k lesu v dálce, a nyní se jeho prsty trochu sevřely. Instinktivně se od něj vzdálila. Usmál se a byl by něco řekl, ale v té chvíli komorník ohlašoval večeři.

Seděli u stolu prostřeného lesklým stříbrem s vyrytým rodinným erbem; dlouhá místnost s dubovým ostěním byla osvětlena obrovskými zlatými svícny. Jídlo bylo výtečné – zelenina a ovoce ze zahrady; maso a zvěřina ulovená na panství; a pstruh z potoka, kde markýz rybařil jako chlapec.

Mluvil o vylepšeních, k nimž hodlal přistoupit, a jak se zahrada musí obnovit podle plánů zhotovených v době, kdy byl dům postaven.

„Všechny je máme,“ řekl. „Je škoda, že se nechala zpustnout bylinářská zahrada, že se přestěhovala fontána na jiné místo a že ořezali tisový živý plot. Všechny ty keře znovu vysadím a můj statek bude nejlepší v širém okolí. Moje macecha šidčila každý haléř, který se měl na hospodářství vydat. Během týdne navštívím sedláky a řeknu jim, že už jim nepoteče do stodol a že je konec polámaným plotům. A pokud budou chtít doplnit stavy dobytka, pomohu jim.“

Melinda cítila, jak ji rozpaluje jeho nadšení. Po večeři se vydali do kanceláře panství, kde jí markýz ukázal své ohromné plány. Shledala, že zná jménem všechny nájemce na statcích, a ukazoval jí, kde zůstala půda ležet ladem, protože jeho macecha a její agent účtovali sedlákům tak vysoký nájem, že nemohli vykazovat žádný zisk, a kde on sám nechá pozemky zorat, znovu osadit a zavést nová zlepšení.

Byli v kanceláři tak dlouho, že už byla tma, když se konečně vrátili do salonu. Závěsy byly zataženy a v krbu hořel malý oheň z obavy, aby jim večer nepřipadal chladný. Jako by zdůrazňoval vůni květina včelího vosku a pot-pourri, která převládala po celém domě.

Melinda klesla na předložku u krbu, šaty se kolem ní vzedmuty, a řekla impulzivně:

„Tady je to zrovna jako doma. Stejně to tady voní.“ Markýz usedl na pohovku. Cítila na sobě jeho pohled a za okamžik řekl skoro překvapeně:

„Jsem rád, že jste tady. Musel jsem s někým mluvit; stříдалo se to ve mně tak dlouho a vy jako byste to pochopila.“

„Já to chápu,“ řekla Melinda.

Sklonil se nad ni, uchopil její ruku do své a přitáhl ji k sobě.

„Pojďte si sem sednout, Melindo.“

Chtěla protestovat, že je docela ráda tam, kde je, ale jaksi shledala, že ho poslechla a usedla vedle něj na pohovku. Chvilku neříkal nic, jen se na ni díval, a pak pronesl, skoro jako by mluvil sám k sobě:

„Půvabná! Tak půvabná, až je škoda...“

Nedokončil větu, ale objal Melindu a přitáhl ji k sobě. Natolik užasla, že na okamžik neměla sílu se mu bránit; a potom, takřka než si to uvědomila, spočinula jeho ústa na jejích.

Ještě nikdy nebyla políbena, ale jeho hbitost a síla ji zaskočily a měla pocit, že stěží může dýchat. Jeho ústa byla hrubá a jeho paže ji držely tak pevně, že se nemohla ani pohnout. Cítila v jeho polibku divokost a vášně, které ji poděsily; pak mu rty změkly a ona se mu mohla vymanit.

„Ne...“ vypravila ze sebe protest, „ne...“

Vložil jí prsty pod bradu a pozvedl její tvářičku ke své.

„Nebráňte se mi, Melindo,“ prosil, „potřebuju vás! Potřebuju vaši něhu a teplo; potřebuju vaše pochopení. Jsme tady spolu. Copak nedokážete pochopit, jak vás potřebuju?“

Neodpověděla mu, neboť jeho rty se znovu přitiskly na její a on ji tiskl stále pevněji. Jaksi shledala, že se nedokáže bránit, a bylo jí, jako by ji to táhlo blíž a blíž k němu, a, téměř splynuli v jedno... A teď ji líbal na tváře, na oči, na šíji a pak znovu na ústa, až cítila, jak se v ní cosi chvěje a procítá, plamínek jí probíhal tělem, plamínek, o kterém za celý život nic nevěděla...

Náhle ji pustil a shlédl na její hlavu na svém rameni. Řasy se jí zatřepaly na lících; rty měla pootevřené; na krku, tam, kde ji líbal, se drobně pohyboval tep.

„Stoupala jste mi do hlavy, Melindo,“ řekla laskal ji přitom hlasem. Jemně ji zvedl a kráčel s ní ke dveřím, objímaje ji kolem ramen. „Honem! Nechci čekat dlouho. Kolik potřebujete – patnáct minut? Ne déle, prosím, neboť jsem velmi netrpělivý, má milá! „

Přitiskl jí rty na tvář; pak otevřel dveře a ona se ocitla v hale. Skoro automaticky vystoupila do schodů. Teprve když se dostala do svého pokoje, pokusila se pochopit, k čemu došlo, a uvědomovala si mlhavě, s jakousi panikou, co měl na mysli.

To nemůže být pravda! – to, co si myslí, co tuší o jeho záměrech! Stěží to přiznávala i sama sobě, jak ji zaplavovala hrůza z poznání. A i když se děsila vlastních představ, věděla ještě něco, co ji zasáhlo jako dýka, která jí projela srdcem.

Miluje ho! Chvěla se a plamen, který roznítil v jejím těle, v ní šlehal vysoko. Přeskočil na ni, aby ji zcela pohltil vřelostí a vášní její vlastní lásky.

Miluje ho! Ale to, co on od ní chce, je něco docela jiného. Ne že by to docela chápala, ale věděla, že to, co zamýšlí, je nesprávné a zločin vůči její lásce k němu. V tom prvním políbení jí uloupil srdce, ale on netoužil po jejím srdci, ale po čemsi, o čem instinktivně, navzdory své nevinnosti, věděla, že je zlé a hříšné.

Opřela se o dveře ložnice a otočila klíčem v zámku. Pak v jakési hrůze pochopila, že kdyby přišel a přikázal jí otevřít dveře, nedokázala by mu odmítnout! Chtěla cítit znovu dotek jeho rtů; chtěla být v jeho náručí. Věděla, že jakmile projde těmi dveřmi, ona mu nedokáže odolat, ať by po ní žádal cokoli.

V hrůze přeběhla místnost a roztáhla závěsy na okně. Venku se na oblohu vykradl měsíc, vycházely hvězdy. Otevřela okno a podívala se dolů. Pod ní byl prastarý fíkovník s dlouhými a pevnými větvemi, narostlými jistě za mnoho a mnoho let.

Melinda se ohlédla. Dveře byly zamčené, ale ona skoro slyšela hlas, který jí velel, aby je otevřela. „Melindo!“

Zavřela oči. Ještě cítila jeho rty na svých, na očích, na lících, na šíji. Vykřikla zoufalstvím a začala vylézat oknem.

Lezla po stromech doma dost často, i když ji maminka plísnila, že je jako uličník, ale ještě nikdy nešplhala po stromě v objemné večerní toaletě s púltuctem spodniček vespod. Slyšela, jak se jemný šifon její róby trhá; kytička růžových

poupat zůstala na fíkovníku. Ale nějak se dostala na zem a pak se jako malé, postrašené zvířátko prchající před světlem, rozběhla přes trávník do stínu stromů.

Melinda se probudila a uvažovala, kde může být. Před ní se ke klenuté střeše tyčil vysoký šedý kamenný pilíř. Pak se rozpomněla a posadila se na měkkém, červeném sametovém polštáři, na kterém prospala celou noc.

Jak vstoupila do té kostelní lavice, věděla, že určitě náleží hraběcí rodině. Nahmatala vyřezávání na dveřích a poznala, že polštářované sedadlo je měkké a luxusní stejně jako klekátko, na kterém spočinula k modlitbě. Kostel, v němž se pach zatuchliny a staroby mísil s vůní květín na oltáři, působil jako útočiště a ve slabém světle měsíce, procházejícím okny z barevného skla, si po hmatu našla cestu uličkou, až vstoupila do přední lavice a poklekla tam modlít se o ochranu nejen před markýzem, ale i sama před sebou.

Za chvíli jí srdce přestalo bušit v hrudi a dech už jí nevycházel ze rtů zajímavě. Přes trávník utíkala, protože byla vyděšená, ale svým způsobem věděla, že ničemu neunikla, protože stále ještě v sobě měla hluboké pohnutí, jež ji ponoukalo k návratu.

„Pomoz mi! Ach pomoz mi!“ modlila se a uvažovala, jak se dokázala tak rychle změnit z osoby, která neměla zájem o muže, v tohleto nové já, které se chvělo a třásl pod dotykem mužských rtů.

Už věděla, že ji to k markýzovi táhne od prvního okamžiku, kdy ho spatřila. Domnívala se prve, že ho nenávidí – ten cynický výraz na tváři, ten pohrdavý způsob, jímž k ní promlouval, ten hněv, který v ní budil. A přece na něm bylo cosi, co v ní magnetizovalo touhu být s ním.

Už chápala osamělost, prázdnotu dlouhého dne, který musela strávit o samotě ve své ložnici. Byly to dlouhé hodiny zoufalství, protože nemohla být s ním. Zasténala a zabořila hlavu do dlaní. Co se to s ní děje? Jak může mít takovéhle pocity, když ví, jak je to beznadějně a špatné – něco, s čím musí bojovat svou pýchou a vším, co je jí svaté?

Ve tmě kostela si zas a znovu probírala všechno, k čemu došlo a co jí řekl předtím, než odešla nahoru. Ani teď to ve své nevinnosti tak docela nechápala. Věděla jen tolik, že to, co po ní žádal, byla špatnost.

Plísnila se v duchu, že mu dovolila, aby ji políbil. Měla odolat; takhle se žádné slušné děvče nechová. A přece znovu pochovala to zvláštní, nevypočitatelné vzrušení, když se jeho ústa dotkla jejích; znovu cítila, jak se v ní rozněcuje ten plamínek. Cosi v jejím nitru procitlo; cosi, co už nikdy neusne.

Neměla zdání, jak dlouho tam klečela a snažila se modlit, avšak shledávala, že jí mysl stále odbíhá v myšlenkách na markýze. Věděla jen tolik, že měsíc vystoupil na obloze výš a v kostele se rozjasnilo. Už viděla lesknoucí se kříž na oltáři, kamenné postavy na hrobkách kolem něj a vyřezávaný kůr s nerozsvícenými svíčkami, upevněnými u míst jednotlivých sboristů.

Něžně ji prochl mír vyzařující z toho všeho. Cítila se klidnější, pocitově, jak do ní vstupuje nová síla, jako by už nebyla osamělá.

„Ach tatínku a maminko! Pomozte mi!“ modlila se a uvěřila, že jsou po jejím boku a podporují ji v této hodině strachu.

Nebyla si už jistá, kdy na ni padla taková únava, že nevydržela déle klečet. Věděla jen tolik, že náhle ležela na lavici a okamžitě upadla do hluboké, vyčerpané dřimoty. A nyní s procitnutím jí soužení uplynulé noci připadalo méně silné a děsivé.

Spustila nohy na zem a zachvěla se. V kostele bylo chladno, ačkoli viděla, jak se první paprsky slunce zatřpytily ve východním okně. „Musím se vrátit,“ pomyslela si.

Vyšla malými dvířky z lavice. Už viděla, že tahle kostelní lavice vypadá významněji než všechny ostatní v kostele. Její kroky byly téměř neslyšné, když kráčela dlážděnou uličkou ke dveřím, jimiž sem vstoupila. Otevřela je. Svět venku se zdál zlatistý a svěží, ale na okamžik přece jen zaváhala. Měla pocit, že ji kostel chránil a že se nyní vrací zpět do nebezpečí. Pak si řekla, že její rodina nikdy netrpěla nedostatkem odvahy. I ona teď musí čelit tomu, co ji čeká.

Do zahrady byl jen kousek cesty a odtud už viděla veliký dům, růžový v ranním slunci. Znovu jako by ji vítal a ji na okamžik napadlo, že se jí strach předchozí noci určitě jen zdál ve snu. Věděla však – a srdce jí při tom pomyšlení pokleslo – že znovu musí stanout tváří v tvář markýzovi. Co jí řekne? A jak mu ona odpoví?

Žaluzie v oknech byly dosud staženy a podle výše slunce Melinda odhadovala, že není o mnoho více než pět hodin. Zvolna procházela růžovým sadem a přitom uviděla nějakou služku, která si přivstala, otevřela postranní dveře, zaklekla a začala drhnout zápraží. Melinda tiše přistoupila až k ní, a když její stín dopadl na klečící děvče, vzhlédla služka v úžasu.

„Pomoz pánbu, že jste mě ale vylckala!“ zvolala, pak vstala a dodala kvapně: „Prosím za voduštění, madam, nechtěla jsem takhle mluvit.“

„To je v pořádku,“ usmála se Melinda. „Nejspíš jste nečekala, že host bude tak časně vzhůru.“

„To vopravdu ne, madam,“ odpovědělo děvče.

Melinda služebnou minula a vstoupila do domu. Po slunečním světle venku se uvnitř zdálo ticho a tma. Našla cestu do haly a vystoupila do schodů. Uvědomovala si slabý zvuk vytahovaných žaluzií a roztahovaných závěsů, ale nikoho neuviděla. Dostala se až do svého pokoje.

Teprve tehdy si uvědomila, že předchozí noci zamkla dveře. Okamžik tam ohromeně stála a uvažovala, co by měla udělat, a pak si vzpomněla, že jsou tu ještě jedny dveře vedoucí do koupelny. Ty byly ovšem nezamčené a ona si uvědomila, že kdyby markýz skutečně zatoužil vstoupit do jejího pokoje, mohl za ní přijít těmito dveřmi.

Vstoupila do své ložnice, odemkla dveře a zatáhla závěsy, které narušila předchozí noci. Bude nejlepší, usoudila, aby si komorná, která jí slouží, nepomyslela, že tady došlo k něčemu neobvyklému. A tak se svlékla, oblékla si noční košili a vlezla do postele.

Nespala, ale ležela ve tmě a uvažovala, co má dělat. Co když ji markýz znovu políbí? Bude mít dost sil, aby odmítala jeho polibky? Dokáže s ním bojovat večer

co večer? Dokáže mu zamezit ve vstupu do svého pokoje a odmítat se podvolit v čemkoli, co by od ní mohl chtít? Cítila, jak jí ty otázky buší v mozku. Převrátila se a skryla tvář do polštáře.

Přinesli jí snídani a ona zvolna vstala, oblékajíc se pečlivě a věnujíc svému zevnějšku víc péče než obvykle. V hloubi duše věděla, že hraje o čas. Když už ale nakonec nemohla déle otálet, vyšla ze svého pokoje a sešla dolů po schodech s rozhodností, jakkoli jí uvnitř bylo slabo.

Napůl očekávala, že nalezne markýze v salonu, ale nebyl tam, a tak usedla na pohovku uvažujíc, co bude dělat dál. Vzala si z jedné police knihu, ale shledala, že nedokáže číst. Věděla, že každičký nerv v těle má napjatý, neustále naslouchala, naslouchala jedinému člověku. Zničehonic se ozvaly nezřetelné hlasy – někde mluvili smáli se muži a ženy. Poslouchala a pak, protože byla zvědavá, přistoupila ke dveřím salonu a otevřela je. Hala jako by byla plná lidí. Okamžik měla Melinda dojem, že nikoho z nich nezná, a pak jednu osobu poznala, právě když do domovních dveří vstoupil markýz.

Neuviděl ji, ale Melindě při pohledu na něj poskočilo srdce. Měl na sobě jezdecké kalhoty a cylindr měl nasazený na stranu ve šviháckém úhlu. Nesl v ruce jezdecký bič a vedle něj skákali dva z jeho psů.

„To je ale invaze!“ řekl zvolna, když spatřil, jak se k němu shromážděný dav vyčkávavě obrací. Bylo těžko vědět, zda ho jejich příjezd potěšil nebo rozhněval.

„Drogo! Co to sakra znamená, kdyžs odjel z Londýna a nedal mi vědět?“

Nebylo možno se mýlit v těch vztažených rukou ani v pootevřených rtech na půvabné tváři, již Melinda snadno rozpoznala.

„Rozhodně jsem nečekal, že tě uvidím dnes ráno, Kuželko,“ řekl markýz.

„Ale jsi rád, že mě vidíš? Řekni, že jsi rád, že mě vidíš!“

Kuželčina tvář byla otočena vzhůru k němu, provokativně na něj špulila rudé rty. Melinda téměř mimoděčně sepjala ruce. Tehdy ji uviděl kapitán Vestey. Zamířil od krbové římsy, kde prve stál, k ní a zvolal: „Melindo, to jsem rád, že vás vidím! Jelo se vám včera pohodlně?“

Zvedl její ruku ke svým rtům a ona se přinutila mu, odpovědět.

„Ano, moc hezky, děkuju. Je příjemné dostat se pryč z Londýna.“

„To si myslíme všichni,“ řekl. „A právě proto Kuželka trvala na tom, že se sem vydáme v jakousi nekřesťanskou hodinu, ještě než, jsem oči proloupil.“

Gervase Vestey nespouštěl oči z Melindiny tváře a ona měla pocit, jako by jí dával čas vzpamatovat se úmyslně jí bránil dívat se směrem ke Kuželce, která rozvíjela všechny své čáry, aby se jí podařilo učarovat markýze.

Vypadala přepychově v jezdeckém úboru ze smaragdově zeleného sametu, v němž její pas působil fantasticky útle a pleť velmi bíle.

„Brzo se budete zatraceně nudit, jestli strávíte moc času na venkově,“ říkala svým jasným hlasem, ale markýz už se odtáhl od jejích přilnavých rukou a vítal ostatní své přátele.

Byli to samí muži, elegantní šviháci, skvěle ležérní, a zdravili Melindu, když je kapitán Vestey jednoho po druhém představoval, se slabým nádechem familiárnosti, který jí vadil, protože mu nerozuměla.

„No, napadlo mě, že tě zatraceně rozveselí, když nás uvidíš,“ prohlásila Kuželka. „Gervase nám pověděl o tvém žalu, a tak nás napadlo, že se ti to vůbec nepodobá, sedět a fňukat, když bys měl mít kolem sebe kamarády.“

„Laskavá myšlenka, Kuželko,“ řekl markýz s nádechem sarkasmu v hlase, „ale proč tak velký doprovod?“

„Musela jsem si hergot vzít s sebou gardedámu, ne snad?“ zeptala se Kuželka s řezavým smíchem. „Ne že by ji tady ta kuňka zřejmě potřebovala!“

Při těch slovech pohlédla na Melindu s neskrývaným nepřátelstvím a pánové se okamžitě zatvářili neklidně, jak muži vždycky dělají, když jsou ženy mezi sebou v rozporu.

„A co nějaké občerstvení, Drogo?“ zeptal se rychle kapitán Vestey. „Abych mluvil za sebe, neměl jsem čas na snídani a mám mimořádný hlad.“

„A já ti řeknu ještě něco zajímavého,“ řekla Kuželka. „Kdž jsem jela po tvé příjezdové cestě, napadlo mě, když jsme projížděli parkem, jaké by to bylo sakra dobré místo na závod.“

„U Joviše! Má pravdu!“ zvolal jeden z pánů. „Schody u domovních dveří by byly prvotřídní tribuna; bylo by vidět jezdce po celou cestu! Proč nás to nikdy nenapadlo?“

„Pro že jste pitomí hlupáci, proto!“ odvětila Kuželka. „Hele, pojd'te se podívat.“

Prošla domovními dveřmi a pánové ji následovali. Skoro jakoby neodolatelně nutkána se k nim Melinda připojila. Stanuli seskupeni na schodech a pod nimi se rozkládal park s ohromnými stromy a po obou stranách pastviny s nízkými keři rozprostírajícími se až ke vzdáleným lesům.

„Vidíte!“ řekla Kuželka. „Přírodní dostihová dráha.“

„Má pravdu, však víš,“ řekl kapitán Vestey. „Musíš to jednou vyzkoušet, Drogo.“

„Nač čekat?“ namítla Kuželka. „Zazávodím si s kýmkoli z vás. Kolik vsadíme? Pět set guinejí?“

„Moc vysoko, Kuželko,“ protestoval jeden z pánů. „Dobře víš, že určitě vyhraješ.“

„Zbabělec, co?“ řekla Kuželka opovržlivě. „No tak, vy nemohoucí parchanti! Pět set guinejí, že Saracén a já porazíme kohokoli z vás, s jednou rukou uvázanou za zády, jestli je libo! „

Pánové vypadali dost rozpačitě. Nikdo výzvu nepřijal. A pak tenký hlásek, který Melindě připadal docela cizí, pravil:

„Já vaši sázku přijmu.“

Při těch slovech zavládlo náhlé ticho. Všichni otočili hlavy a tuč párů očí na ni zíralo v naprostém úžasu.

„Vy?“ zeptala se Kuželka opovržlivě. „Na čem pojedete? Na krávě?“

„Přijmu vaši výzvu,“ řekla Melinda, pohlížeje jí vytrvale do očí.

„Ale, Melindo...“ začal kapitán Vestey, ale markýz ho přerušil.

„To je nemožné!“ řekl.

„Vůbec ne,“ odvětila Melinda. „Ráda bych přijala výzvu slečny Waltersové s jednou podmínkou, a to, ovšem, že mě necháte vybrat si z vašich stání libovolného koně.“

„No samozřejmě, to on udělá,“ vybuchl jeden z pánů. „Drogo má pár tuze pěkných kobyl. Musíš si svoje vavříny vysloužit, Kuželko.“

„Vavříny!“ vybuchla Kuželka. „Co si o mně sakra myslíte? Vsadím pět ku jedné, že ta křehulka spadne u prvního plotu!“

Melindě stoupla barva do lící nad Kuželčinou hrubostí, ale oči jí zaplály a rty se sevřely, když uslyšela markýze říkat:

„Nedovolím to.“

„Nemůžete mi zabránit, mylord,“ prohlásila.

„Ne, skutečně, nic takového nemůže udělat,“ souhlasil jeden z jeho přátel. „Nekaž zábavu, Drogo. Ať mají děvčata po svém. Koneckonců slečna Melinda je pro nás neznámá veličina.“

Kapitán Vestey chytil Melindu za ruku.

„Nedělejte to! Nedělejte to!“ naléhal tlumeným hlasem, aby to slyšela jen ona. „Jste blázen! Kuželka je nejlepší jezdčyně ze všech žen v kraji. Najděte si nějakou výmluvu. Řekněte, že je vám špatně. Poslechněte Droga!“

Pokud Melinda zaváhala, nedala to najevo. Jen se podívala k místu, kde Kuželka opět položila dlaň na markýzovu paži, a slyšela její slova:

„Už dlouho jsi mě neviděl jezdit. Ráda bych ti ukázala, co dovedu.“

Double entente v jejím hlase bylo zcela zřejmé a Melinda cítila, jak tuhne.

„V kolik hodin by slečna Waltersová chtěla, aby se dostih konal?“ otázala se.

„Žádný spěch,“ odvětila Kuželka přes rameno. „Nepotrvá mi dlouho vás porazit, slečno Ctížádostivá, a jen doufám, že budete moci zaplatit svou prohru. Na neplatíče si nepotrpím.“

„Jestli vyhrajete, dostanete zapláceno,“ řekla Melinda tiše.

„Občerstvení se podává, mylord!“ omomíkuv hlas od dveří přišel jako vítané přerušení napětí, jež jako by vibrovalo mezi oběma ženami.

„Dal bych si sklenku, u Joviše!“ vybuchl jeden z pánů, když ustoupili stranou, aby nechali první projít dveřmi Kuželku, jež nevěnovala Melindě ani opovrhlivý pohled.

Melinda byla nucena ji následovat. Když dorazila do haly, obrátila se ke schodišti. Vystoupila jen malý kousek do schodů, když ji hlas za zády přiměl zastavit se.

„Melindo!“ byl to markýz a byli sami, neboť zbytek společnosti už mířil chodbou k jídelně. Obrátila se čelem k němu.

„Vy blážítku!“ řekl. „Zlomíte si vaz!“

V jeho hlase byl téměř zuřivý podtón a ona už jaksi víc nesnesla. Bez odpovědi se otočila a vyběhla do schodů, nechávajíc ho stát a zírat.

Teprve když dorazila do svého pokoje, uvědomila si, že nemá co na sebe. Bez jezdeckého úboru jet nemůže. Zazvonila na komornou.

„Nenašel by se náhodou v domě jezdecký úbor, který by mi padl?“ zeptala se.

Komorná se zatvářila ještě povýšeněji než předchozího večera.

„To nemám zdání, slečno,“ řekla, „ale zeptám se paní Meadowsové, hospodyně.“

Paní Meadowsová byla stará, šedovlasá a Melindě připadalo, že se na ni dívá pátravýma očima.

„Jezdecký úbor! To nemám zdání, slečno, jestli se pro vás něco najde. Jste moc malá.“

„Prosím,“ řekla Melinda, „prosím, podívejte se, jestli by se pro mě něco nenašlo. Je to moc důležité.“

Měla teď pocit, že kdyby musela odvolat závod, bylo by to přiznání porážky nejen Kuželce, ale i markýzovi. Na pouhý okamžik ji napadlo, že se zbláznila, jestliže riskuje všechny své peníze, veškerou naději na společný domek s Nannou, v tak nevyrovnaném závodě. A pak pochopila, že Kuželku nenávidí, že ji musí porazit – a nejen na koni.

„Prosím, prosím, pomozte mi,“ naléhala na hospodyně. Paní Meadowsová pohlédla na její drobnou, dychtivou tvářičku a zvolala téměř bezděčně:

„Určitě tedy nevím, co taková milá mladá dáma jako vy provádí, že se zúčastní takových rošťáren. Na takovéhle věci jste moc mladá.“

„Já s ní prostě musím závodit,“ řekla Melinda téměř sama pro sebe.

„Ani jsem tak neměla na mysli ty závody,“ řekla paní Meadowsová a pak se ovládla. „Do toho mi ovšem nic není. Pojd'te, slečno, podívám se, jestli bych neměla ve skladišti něco, co by vám padlo. Škoda, že nejste chlapec, neboť schovávám šatstvo Jeho Lordstva bezpečně s kuličkami proti molům od té doby, co ho poprvé vyzvedli do sedla. A pak je tu nebožka Její Milost; ta tu vždycky po sobě nechávala nějaké šatstvo, jenže byla velká, a není tu po ní nic, co by vám padlo.“

Mezitím už dorazily do pokoje hospodyně a za ním byla další místnost, zařízená celá jen skříněmi.

„Ty jsou plné šatů, které kdysi kdosi nosil?“ rozhlédl se Melinda kolem sebe.

„To vskutku jsou, slečno,“ odpověděla paní Meadowsová, „a některé z nich jsou moc půvabné. Tohle je slavnostní šlechtické roucho Jeho Lordstva, které měl na korunovaci Jejího Veličenstva, a před ním i jeho otec a ještě předtím dědeček. A pak je tu korunka Její Milosti a svatební róby čtyř generací. Jeho Lordstvo mě někdy škádlí a říká, že je to moje ‚muzeum‘. Není daleko od pravdy, neboť je to součást dějin Chardu.“ Paní Meadowsová hovořila s pýchou a pak se jí na tváři objevil stín. „Ale dům ještě nikdy nespátl takovéhle dámy,“ řekla, a slovo „dámy“ bylo v jejím podání vyjádřením opovržení.

„Proto ji musím porazit,“ řekla Melinda. „Myslím, že je děsná. Nevěděla jsem, že na světě existují ženské jako ona. A současně je tak krásná!“

„V takových osobách žádná krása není!“ odsekla paní Meadowsová a pak zvolala: „Už to mám! Mám přesně ono, slečno! Předtím mě to nenapadlo, protože to mám u svých nedělních šatů. Ale je to jezdecký úbor, který nosila babička Jeho Lordstva, když byla ve Francii a lovila tam kance s králem Ludvíkem XVI. Její Milost byla hodně malá. Já ji samozřejmě znala jen jako hodně starou paní, ale

stále ještě si udržela postavu. Je tady uchováno mnoho jejího šatstva, aby je mohly obdivovat příští generace.“

Po celou dobu, co mluvila, otevírala paní Meadowsová dveře a teď vyndala z jedné police jezdecký úbor z temně modrého sametu. Byl lemovaný stříbrnou portou a měl jiskřivé knoflíky z modrých safírů. U krku bylo krajkové žabó a maličký třírohý klobouk zdobilo kučeravé pštroší pero.

„To je rozkošné!“ zvolala Melinda. „Ale ty knoflíky! Jsou pravé?“

„Přece nečekáte, že by Její Milost nosila něco, co by nepatřilo k tomu nejlepšimu?“ podivila se paní Meadowsová. „Teď si je zkuste, slečno. Já jsem přesvědčená, že vám padnou jako ulité. A já mám na míry dobré oko, to zas ano. A kdepak jsou holínky?“

O čtvrt hodiny později Melinda zvolna sestupovala ze schodů. Uvědomovala si, že působí dost přemrštěně, ale rozhodně vypadala skvěle. Modrý samet zdůrazňoval modř jejích očí; zviněné pero se dotýkalo tváře; žabó z pravé krajky jí ovíjelo šíji; a knoflíky ze safírů a diamantů jiskřily při každickém kroku, který udělala.

Uslyšela zvuk smíchu vycházející z jídelny, ale vyšla z domovních dveří a dál ke stájím. Štolbové pilně vytírali koně, na kterých přijeli hosté. Kuželčín kůň, ohnivý kaštanový hnědák, se dal těžko udržet a dva štolbové měli co dělat, aby ho dostali do stání. Vrchní podkoní, stařec, s nímž Melinda hovořila předchozího dne, postoupil kupředu.

„Chcete koně, madam?“

„Ano,“ odvětila Melinda. „Vyjedu si na Hromovi.“ Štolba zůstal stát jako zasažený bleskem.

„To by Jeho Lordstvo určitě nedovolilo, madam. Už včera jsem vám říkal, že je na něj těžký sednout i pánovi, natož pak dámě.“

„Pojedu na něm,“ řekla Melinda sebevědomě. „Pusíte mě k němu do stání.“

„Dejte pozor, slečno. Loni kop jednoho z mejch hochů a ten pak byl tři měsíce v nemocnici.“

„Budu opatrná,“ slíbila Melinda.

Vstoupila do stání. Hrom sklopil uši dozadu, když se k němu přiblížila, a poněkud agresivně zafřkal. Promluvila na něj, hovoříc stejným hlasem, jaký používala k vlastním koním. Velmi zvolna mu položila dlaň na šíji.

„Pomůžeš mi, hochu?“ řekla tiše. „Musíš jim ukázat, co dovedeš; i já musím sama sobě něco dokazovat.“

Mluvila dála zdálo se, jako by kůň reagoval na její hlas. Nakonec ho něžně pohládila po nozdrách a obrátila se ke starému podkonímu, který ji pozoroval.

„Teď ho osedlejte,“ řekla. „Myslím, že pochopil.“

„Nikdá za život jsem neviděl nic takovýho!“ vybuchl stařec. „Vosedlám ho sám, madam. Nepustím k němu žádnýho z hochů. Ale dozajista teda nevím, co tomu řekne Jeho Lordstvo!“

„Zajedu s ním k domovním dveřím,“ řekla Melinda, vědouc, že bude daleko snazší diskutovat ze sedla koně, než kdyby stála na zemi.

Když společnost vyšla z jídelny, kde se hltavě najedla studeného pohoštění, které se šéfkuchaři podařilo narychlo podávat, a důkladně nalokala markýzova šampaňského, projížděla se Melinda zvolna v sedle Hroma po příjezdové cestě před domem.

„Dobrý Bože!“ uslyšela zvolat kapitána Vesteyho. „Ná jakém koni to Melinda jede. Ještě nikdy jsem neviděl nádhernější zvíře!“

„To je Hrom,“ odpovětil markýz a Gervase Vestey poznal podle výrazu v markýzově tváři, že se zle hněvá. „Nic se jí nestane, že ne?“ zeptal se.

Markýz mu neodpověděl. Přistoupil k Melindě.

„To nestrpím! Rozumíte, Melindo? Zakazuji vám jet na tom zvířeti.“

„Ale já už na něm jedu,“ odpovětila.

„Pak ho zavedu zpátky do stáje a najdu vám jiného koně,“ řekl. Vztáhl ruku, aby se chopil Hromovy ohlávky. Ať už se hřebci jeho vtírání nezamlouvalo anebo ucítil bodnutí Melindiny ostruhy, těžko říci, ale vzepjal se, až musel markýz ucouvnout. Melinda, obratně Hroma zvládajíc, zavedla koně o kousek dál po cestě, jako by ho uklidňovala.

„Klid, hochu! Klid!“ říkala. „Jestli budeš moc nervózní, možná mi opravdu zabráni na tobě jet, a to by byla škoda.“

Ze stájí přivedli Kuželčina koně. Se smíchem a kletbami sešla po schodech a někdo jí pomohl do sedla. Křičela, aby jí podali rukavice, bič, a šprýmovala s pány, než se rozhlédla a uviděla Melindu stát o kousek dál na velkém černém hřebci. Chvilku nepromluvila a oči se jí podezíravě přimhouřily. Pak se rozesmála.

„Bože můj! Já neměla zdání, že je to taková slavnostní událost! Má protivnice se rozhodně parádně nastrojila! A možná to opravdu bude paráda! Kdoví?“

Čekala na smích okolních pánů. Pak se sklonila a položila ruku markýzovi na rameno.

„Tom bere sázky, Drogo,“ řekla. „Vsaď na mě. Ráda ti něco vyhraju.“

„Děkuju, Kuželko, ale s tímhle závodem já nesouhlasím,“ odpovětil markýz. „Nevsaďím na žádnou z obou účastnic.“

„Stejně ti přinesu svůj triumf,“ řekla Kuželka tiše. „Tady je v sázce o trochu víc než pět set guinejí, to přece víš, ne?“

„Je to tvoje sázka,“ řekl markýz nejistě. „Já v tom prsty nemám.“

Melinda, pohlížejíc na ně a nemohouc slyšet, co říkají, pocítila náhlou bolest v srdci. Jakkoli byla tahle žena hubatá, vypadala velice půvabně. Chtěla markýze a ukazovala to celému světu. Melinda uvažovala, jak jen by jí mohl odolat.

Obrátila Hroma, protože nemohla snést pohled na ně, a odklusala na začátek dráhy, kde, jak věděla, bude start. Došlo k malému dohadování, kdo závod odstartuje. Markýz odmítla nakonec to přislíbil udělat kapitán Vestey. Dával ostatním pánům instrukce všeho druhu, než nasedl na svého koně a dojel k Melindě s Kuželkou po boku.

„Dráhu znáte,“ řekl oběma ženám. „Přes první tři ploty, které vidíte odtud, otočit a vrátit se po druhé straně parku; přes další tři naproti a tady je cíl.“

„Nezapomeň, vsadila jsem se, že má soupeřka spadne u prvního plotu,“ prohodila Kuželka.

Mluvila až agresivně a Melinda tušila, že už si není tak jista svou nadřazeností jako prve.

„Teď jděte na svá místa,“ řekl kapitán Vestey, „a já dám povel ke startu. Zavolám jedna, dva, tři, a až mávnu kapesníkem, vyrazíte.“

Vzdálil se kousek od nich. Ženy otočily koně a zvolna je vedly směrem k němu.

„Jedna, dvě, tři...“ zvolal kapitán Vestey a mávl kapesníkem.

Jako by Hrom přesně věděl, oč se jedná, vyrazil jako šíp z luku. Melinda ho držela co nejpevněji, vědouc, že jet hned zpočátku příliš rychle by byla chyba. První plot se tyčil před nimi a ona pochopila, proč Kuželka očekávala, k spadne. Byl to vysoký plot se širokým příkopem a sníženým terénem na druhé straně, který byl zkouškou pro nezkušeného koně stejně jako pro nezkušenou jezdkyňi.

„Zvolna, hochu! Zvolna!“ řekla Melinda a přitáhla Hromovi otěž tak, aby zdolal plot daleko pomaleji, než měl v úmyslu. Přelétl ho a přistál bez obtíží.

Melindina opatrnost poskytla Kuželce náskok několika délek. Příští plot byl docela blízko; třetí o trochu dál. Další plot zdolala se stejnou obezřelostí a pak nechala Hroma, ať jede podle svého. Zadržela ho právě včas před třetím plotem a uviděla, že na druhé straně je potůček. Skočil čistě, ale jen taktak, a trochu klopýtlo břeh.

Kuželka znovu získala půl délky. A už, byly u obrátky a mířily k domovu. Melinda rychle pohlédla na svou soupeřku a uvědomila si, že Kuželka je skutečně skvělá jezdkyň. Dokázala pochopit, jak získala svou pověst. Jela, jako by byla s koněm srostlá. Terén byl měkký; kusy drnu vyražené kopyty koní odletovaly za nimi.

Kuželka byla stále v čele. Přelétla pátý plot jako pták, a ačkoli už ji Hrom trochu dotahoval, stále ještě vedla o dvě délky. Už byly za šestým plotem a teď do cíle!

Melinda věděla, že v této chvíli musí Hrom vyvinout největší snahu. Dotkla se ho bičem, ale bylo to zbytečné. Jako by hřebec instinktem pochopil, co od něj požaduje, začal dohánět centimetr po centimetru, metr za metrem koně před sebou, vytrvale zmenšoval náskok. Teď už viděla dav pánů, čekajících v cíli. „Prosím, Hrome! Prosím! No tak, hochu!“

Slyšela svůj vlastní hlas přes dunění kopyt a cítila, jak jí slova odnáší od rtů rychlost, již se hnali. Pak ucítila, jak se Hrom pod ní vrhl kupředu s novou silou, která jako by vycházela přímo z jejího srdce. Pobízela ho celou svou bytostí a on reagoval.

Už slyšela křik pánů, kteří na ně čekali, a zdálo se, jako by jí vítr musel servat z tváře i pokožku. Hrom dohnal Kuželku... bylo nos před ní a teď o půl délky a přehnali se cílem.

Trvalo několik vteřin, než ho Melinda dokázala zastavit, ale nakonec se jí to podařilo rukama skoro příliš unavenýma, než aby ho udržely, a pažemi., jež jako by hrozily vypadnout z kloubních jamek. Zastavila ho a otočila. Klusali zpátky a teď poprvé Melinda pomyslela na sebe a uvědomila si, že někde na dráze ztratila třírohý klobouk a že jí plavé vlasy spadají kolem tváře v rozčuchaných kadeřích.

Shlukli se kolem ní, tleskali, jákali, říkali jí, jak byla skvělá. Ale ona měla oči jen pro jednoho člověka. Podívala se přes jejich hlavy na markýze. Viděla, jak na ni zírá bez úsměvu, v očích výraz, jemuž nerozuměla.

„Dobrá práce!“

„Bravo!“

„Bože! Byla jste skvělá!“

Výkřiky zvučely kolem ní, ale ona je stěží slyšela. Někdo vedl Hroma k domovním dveřím, aby mohla sesednout. Uvědomovala si pocit velké únavy. I nadšení ji opustilo. Věděla jen tolik, že markýzův výraz ji připravil o veškerý triumf.

Zakolísala v sedle. Náhle se k ní vztáhly silné paže a snesly ji na zem. Nemusela se dívat, aby věděla, komu patřily. Vynesl ji nahoru po kamenných schodech a do domovních dveří. Myslela, že ji postaví v hale. Místo toho ji nesl nahoru do schodů. Skryla tvář na jeho rameni, vlasy se jí rozprostřely po modrém sametu jezdeckého úboru.

Nesl ji do její ložnice a tam ji položil na postel. Chtěla vykřiknout, protože ji pustil z náručí, ale neřekla nic, ani nepoděkovala, neboť hlas jí odumřel v hrdle. A pak, když k němu vzhledla s hlavou na polštáři, uslyšela, jak jí ochraptěle říká:

„Vy malá idiotko! Mohla jste si srazit vaz!“

Melinda musela nějakou dobu držmat čirým vyčerpáním, ale když se probudila, připadlo jí, že slyší jen notu opovržení – anebo to byl hněv? – z markýzova hlasu, jak říkal: „Vy malá idiotko! Mohla jste si srazit vaz.“ Ta slova se jí opakovala v duchu zas a znova.

Současně měla pocit, jako by v ní ten dostih cosi uvolnil, spustil. Bylo to, jako by tím, že přijala výzvu, měla za protivnici nejen Kuželku, ale všechny ostatní, kdo ji kdy tyranizovali, kdo k ní byli hrubí, zacházeli s ní povzneseně anebo ji přehlíželi jako chudou příbuznou. Vše, co vytrpěla za poslední rok, jako by se nahromadilo do jednoho nesmírného pocitu odporu, který nyní prorhl hráze, a ona se ho zbavila.

Ale nejvíc ze všeho jí bylo jasné, že potřebuje nějak získat markýzovo uznání, dát mu na srozuměnou, že není jen slabá, hloupá ubožačka, kterou si může pohybovat sem a tam po šachovnici svých machinací a která nemá vlastní charakter ani myšlenky. V tom, jak cítila, selhala – a přece v dostihu zvítězila.

Vzpomínala si na úžas v očích pánů, kteří ji s jásotem pozdravovali, když projížděla cílem dřív než Kuželka. Nevěděli, že ji otec vychoval tak, aby zaujala místo syna, jehož nikdy neměl. Bral ji s sebou ven, jako by byla vskutku dědicem, po kterém toužil. Naučil ji jezdit na koni; jezdila s ním na lov; střílela po jeho boku na hliněné holuby a plavala v jezeře, skákajíc do něj z vysokého břehu. Když maminka protestovala, on se jen smál.

„Dejte mi syna,“ škádlil ji, „a já vám vrátím dceru.“ Melindě působilo nevýslovnou radost doprovázet svého otce při sportu. Odjakživa s ní zacházel, jako by mu byla rovna, vysvětloval jí, co je třeba udělat, byl laskavý a chápavý, když se jí nepovedlo přeskočit překážku nebo skolit ptáka.

„Vypadáš dost křehce,“ řekl jí jednou, „ale uzdu držíš jako chlap.“

Byla to největší poklona, kterou jí mohl složit, a Melinda uvažovala, jestli teď věděl jejím závodu a jestli se mu zamlouval. Vyhrála a setřela z Kuželčiny tváře ten nadutý, arogantní výraz; a přece, co dobrého jí to přineslo? Markýz jí nadále opovrhuje.

Na okamžik obrátila tvář do polštáře. Pak, netrpěliva sama vůči sobě, vstala z postele. Zazvonila na služku, umyla se a převlékla do mimořádně slušivé róby z bílého sarsenetu lemovaného modrými stužkami a nesčetnými krajkovými kanýrkami. Služka jí upravila vlasy a Melinda si náhle uvědomila, že už není unavená; místo toho v ní narůstalo zvláštní vzrušení – vzrušení při myšlence na to, že zas uvidí markýze, že sejde dolů ne jako zkrúšená, přehlížená malá nicka, ale jako někdo, kdo porazil Kuželku, ženu, jež byla prohlašována za nejlepší jezdkyňi v zemi.

Na pouhý okamžik nedokázala v mysli potlačit obrázek Kuželčiny krásné tváře, zvednuté vzhůru k markýzi, její bílé ručky na jeho klopě, jejích úst, provokativně červených, pozdvížených k jeho. Pak tu představu netrpělivě zaplašila. Kuželka možná chce markýze ulovit, a nelze popřít, že se ze všech sil snaží, aby uvízl v její

síti, ale momentálně ho vlastní ona, Melinda. Po šest měsíců se jí nebude moci zbavit. Po šest měsíců, ať si ho Kuželka jak chce přitahuje, je stále ještě zavázán mít po svém boku Melindu, předstírat alespoň před advokáty, že jeho manželkou je ona.

Melinda se na sebe podívala do zrcadla. Věděla, že by v ní nikdo a ze všech nejmíň sir Hector nepoznal v těch módních šatech a s obratně upraveným účesem tu tichou myšku, chudou příbuznou, na kterou se burácelo a která byla bita, a na níž ve strýcově domácnosti nikdo nebral ohledy.

Při tom pomyšlení Melinda vysoko zvedla bradu a sestoupila dolů po schodech, krácejíc jako královna, vědoma si, že jí vítězství poskytlo novou sebedůvěru, a pociťujíc hrdost, již dřív neznala. K jejímu překvapení jako by v domě bylo docela ticho. Otevřela dveře do salonu a nenalezla tam ten veselý, rozesmátý dav, který očekávala, ale jen kapitána Vesteyho. Stála díval se z okna, zády ke dveřím. Určitě ji slyšel přicházet, protože se zeptal:

„Už jsou pryč?“ Pak se otočila dodal: „Ach, to jste vy, Melindo! Já myslel, že je to Drogo. Vyprovázel odjíždějící hosty.“

„Takže oni odjeli,“ řekla Melinda.

„Odjeli,“ kapitán Vestey k ní vykročil. „Pojďte si sednout, musíte být unavená.“

„Odpočívala jsem,“ ujistila ho Melinda, „a už necítím malátnost.“

„Ale měla byste,“ řekl. „Byla jste úžasná! Nevěděl jsem, že žije na světě žena, která dokáže jezdit na Hromovi a porazit Kuželku. Kdo vás naučil takhle jezdit?“

„Tatínek,“ řekla Melinda, „a jezdila jsem od tří let.“

„Není jízda jako jízda!“ zvolal kapitán Vestey. „A vy jste byla docela jiná! Nikdy by mě nenapadlo, že uvidím něco tak vzrušujícího jako to, jak jste ovládla Hroma na poslední půlmíli.“

„A Jeho Lordstvo se na mě zlobí,“ zamumlala Melinda tlumeným hlasem.

„To mě nepřekvapuje,“ odvětil kapitán Vestey. „Všichni jsme mysleli, že si srazíte vaz.“

„A... kdybych... byla,“ zajíkla se Melinda, „znamenalo... by to... že on... ztratí své... dědictví?“

„To mě ještě nenapadlo. Ne, samozřejmě že ne,“ protestoval kapitán Vestey. „Dělal si starost o vás samotnou – jako my všichni. Kdybyste v mezidobí zemřela, dřív, než bude spiněna Dědiččina podmínka, nebyla by to jeho chyba; po pravdě řečeno bych si představoval, že obdrží peníze okamžitě.“

„Pak... tedy si dělal starosti o... mě?“ řekla Melinda jakoby pro sebe a ucítila, jak jí při té myšlence poskočilo srdce.

„Myslím, že máte o Drogovi mylnou představu...“ začal kapitán Vestey, ale než stihl dokončit větu, otevřely se dveře a vstoupil markýz.

„Jsou pryč,“ řekl krátce a spatřil, jak se k němu Melindina tvářička otočila s výrazem úzkosti v očích.

Neřekl nic, jen zamířil na ten konec místnosti, kde seděla. Když dorazil k ní, stanul, shlížeje na ni, a jako by vnímal křehkost, jež z ní vyzařovala, její drobné bílé ruce a srdcovitý obličej s velkýma, úzkostnýma modrýma očima.

„Já tomu nemůžu uvěřit!“ pravil. „Žádné ženské bych Hroma nesvěřil“

„Děkuju vám, že jste mi dovolil na něm jet,“ řekla Melinda.

Její slova jako by prolomila jakousi napjatost okamžiku. Markýz zaklonil hlavu a rozesmál se.

„Dovolil!“ vybuchl. „Neměl jsem v té věci na vybranou. Teď mám dojem, že jsem byl určitě očarováný, když jsem dopustil něco tak šíleného. Ale nakonec to dopadlo dobře. Zvítězila jste!“

„Dokonce vyhrála pět set guinejí,“ řekl kapitán Vestey. „Myslíš, že Kuželka zaplatí?“

„Určitě zaplatí – anebo někdo zaplatí za ni!“ řekl markýz. „I v Kuželčině světě je dluh ze hry dluhem čestným.“

Melinda napadlo, co myslí „Kuželčiným světem“. Je to snad jiný svět než ten, v němž se pohybuje markýz, uvažovala. Pak si vzpomněla na ty ostatní ženy, které byly na tom zvláštním večírku té noci, co Dědička zemřela, a připomněla si nechat, znechucení, jež pociťovala nad jejich chováním, a příval kleteb, který soustavně vycházel z Kuželčiných úst.

Docela náhle všechno nadšení, jež pociťovala z vítězství v závodu, ustoupilo a ona věděla, že soupeřením s Kuželkou se jaksí snížila na úroveň té ženy.

„Byl to fantastický závod!“ slyšela říkat kapitána Vesteyho a měla pocit, že už nesnese poslouchat, jak o tom mluví. Impulzivně vstala.

„Mohu vás o něco požádat?“ otázala se markýze. „Ovšemže,“ odvětil.

„Pak už o tom dostihu nemluvme,“ řekla. „Myslím, že možná byla chyba přijmout výzvu slečny Waltersové. Jenomže jsem věděla, že na Hromovi ji dokážu porazit. Ale teď myslím, že ode mě nebylo správné takhle se předvádět. Byl byste tak laskav a předal jí ten vzkaz? Nechci přijmout ty peníze. Může si je ponechat.“

Markýz neřekl nic, ale nespouštěl pohled z Melindiny tváře.

„Ale proč byste to dělala?“ ozval se kapitán Vestey. „Byla to sázka! Ovšemže musíte přijmout těch pět set guinejí, pokud bude mít Kuželka dost slušnosti, aby je zaplatila!“

„Ne, raději ne,“ namítla Melinda. „Bude-li na tom trvat, dám je na dobročinné účely.“

Nastala krátká odmlka a potom markýz řekl: „já myslel, že vás tolik zajímají peníze. Jednou jste mi řekla, že to byly peníze, co vás přimělo přijmout návrh, jenž vám byl učiněn v mém zastoupení.“

„Ano, to vskutku byly,“ souhlasila Melinda. „Ale už mám dost. Nepožaduji, dokonce si ani nepřejí přijímat peníze od slečny Waltersové.“

„Vám se nezamlouvá?“ otázal se markýz.

Melinda stiskla rty. Okamžik uvažovala, nemá-li mu povědět docela přesně, co si myslí o Kuželce a o těch ostatních ženách, kterým ji představil. Pak usoudila, že kdyby o nich takovým způsobem mluvila, jen by se sama projevila jako protiva a možná, pomyslela si s náhlou panikou, by markýz poznal, že ona vlastně ve skutečnosti žárlí na Caroline Waltersovou.

„Prosím, nemohli bychom diskutovat o něčem jiném?“ zeptala se.

Byla by se odvrátila, ale markýz se natáhla chytil ji za ruku, takže neměla kam uniknout. Cítila, jak se při jeho dotyku chvěje, a vzhlédla k němu očima trochu úzkostlivýma.

„Vy jste zvláštní stvoření, Melindo,“ řekl, promlouvaje k ní, jako by byli sami v místnosti a kapitán Vestey tu nebyl. „Nerozumím vám. Co se to děje v té vaší hlavičce, za tím neuvěřitelným dojmem nevinnosti? Povězte mi to! Povězte mi, nač myslíte!“

Jeho prsty jí sevřely zápěstí, až to zbolelo, a Melinda měla pocit, že proniká do tajů jejího srdce, že odtud nasává pocity, jež by mu neměla dát poznat.

„Mé myšlenky jsou tajné, mylord,“ řekla a pak mu vzhlédla do očí s pocitem, že ji nedrží v zajetí jen rukou, nýbrž se jí zmocnil tak naprosto, že nemůže uniknout. Okamžik se na sebe navzájem dívali a byli sami – muž a žena neodvratně si uvědomující jeden druhého. Otřásl jí, když kapitán Vestey promluvila prolomil to kouzlo.

„Mně se celá ta věc zdá dost směšná,“ naléhal. „Melinda by měla vzít ty peníze a schovat si je na stáří. Nebude vždycky tak krásná jako teď. Až už nebude tak přitažlivá, byl by to hezký počinek.“

„Přesně tak!“ řekl markýz suše a pustil Melindinu ruku.

„Nepřijmu je,“ opakovala, „a víc už o té věci nebudu mluvit. Je od vás laskavé, pánové, že o mě projevujete takový zájem, ale v této věci jsem už rozhodnutí učinila a nezměním je.“

„Pak rozhodně mluvm, o něčem jiném,“ řekl markýz s podrážděnou notou v hlase. „Pojď, Gervasi, zahrajeme si piket a Melinda, jestli chce, se může dívat.“

„Tuhle hru nesnáším,“ řekl kapitán Vestey poněkud trucovitě.

„Já budu hrát s vámi, jestli chcete,“ nabídla Melinda trochu ostýchavě.

Markýz zvedl obočí.

„Další z vašich dovedností,“ řekl. „Jako by jim nemělo být konce!“

Nicméně přistoupil ke karetnímu stolku na druhém konci místnosti a hráli spolu skoro mlčky. K markýzovu překvapení se mu Melinda ve hře téměř vyrovnala a měla v kartách štěstí zcela neotřesitelné.

Určitě hráli přes hodinu a Melinda myslela jen na to, že zanedlouho bude čas, aby šla nahoru a převlékla se na večeri, když tu se otevřely dveře a komorník strnule ohlásil:

„Lord Wrotham, mylord!“

Melinda seděla zády ke dveřím. Když markýz vstal, pečlivě odložila karty pro případ, že by hra měla pokračovat, a teprve po několika sekundách se otočila, aby si prohlédla nově příchozího. Když to udělala, zalapala po vzduchu. Omyl nebyl možný – ten muž, který si nyní potřásal rukama s markýzem a otáčel se ke kapitánu Vesteymu, aby se s ním uvítal! Viděla ho jen jednou, ale byla přesvědčena, že na něj nikdy nezapomene – na tu hubenou, zlou tvář se skobovitým nosem, plnými ústy, pytlíky pod očima a dlouhými, kostnatými prsty, jež si pozvedly její ruku k ústům.

Napůl se znovu otočila ke karetnímu stolku v naději, že si jí nevšimne, a pak usoudila, že je nanejvýš nepravděpodobné, aby ji poznal i v případě, že by si jí všiml. Viděl ji jen jednou.

„Kučelka mě posílá,“ slyšela říkat lorda Wrothama. „Jsem tady, abych zaplatil její spravedlivé dluhy a seznámil se s tou nesrovnatelnou jezdkyň, s tou novou hvězdou, k níž jsme až doposud byli tak nevšimaví.“

„Mluvíte skoro poeticky, Wrothame,“ řekl markýz s nádechem sarkasmu v hlase. „Dovolte, abych vás představil! Melindo, tohle je lord Wrotham, který, jak jste slyšela, vám přijel zaplatit spravedlivé dluhy. Lorde Wrothame, slečna Melinda Stanyonová!“

Melinda byla přinucena se obrátit. Sklopila oči a pak, když lord Wrotham nepromluvil, je zvedla. To, co spatřila v jeho tváři, ji náhle napjalo strachem.

„Slečna Melinda Stanyonová!“ řekl. „Já myslím, že nemohou existovat dvě. Melinda je neobvyklé jméno, nemyslíte? A tak jsem vás, mé dítě, konečně našel.“

Postoupil kupředu, uchopil její ruku, která ležela ochable na sukni róby, a pozvedl ji jako už jednou ke rtům. Ucítila dotek jeho úst, teplý, tvrdý a majetnický na své pokožce a s jakýmsi neartikulovaným zamumláním mu ruku vyškubla.

„Našel jsem vás,“ pokračoval lord Wrotham, „a teď vám navrhuji, abyste si zabalila. Hned odjedeme. Můj kočár čeká venku.“

„O co tady vůbec jde?“ zeptal se markýz téměř hněvivě. „Už jste se zřejmě s Melindou někdy sešel, ale jakým právem jí navrhuje, aby odešla? Je tady jako můj host.“

„Nedokážu pochopit, za jakých okolností by měla odejít od Elly Harcourtové, leda v mé společnosti,“ prohlásil lord Wrotham. „Mám obavu, že došlo k nějakému nedorozumění, ale to se dá snadno napravit. Melinda teď pojedje se mnou. Jak dobře víte, Charde, můj dům je odtud jen pět mil a na víkend je u mě hostem Kučelka.“

„Myslím, že Melinda vám poděkuje za pozvání,“ pravil markýz ledově, „ale už se těší mé pohostinnosti a nebude nijak toužit přijmout tu vaši. Je to tak, Melindo?“

Melinda přistoupila o krok blíž k markýzovi, jako by prahla po jeho ochraně.

„Ano, ano... ovšem,“ řekla nervózně. „Děkuju vám, lorde Wrothame, ale já... zůstanu tady a... netoužím odejít.“

„To jsou jen slova, Melindo, jak dobře víte,“ odsekl lord Wrotham. „Patříte mně a teď se rozlučme se vši tou formálností. Utíkejte jako hodná holčička nahoru a zabalte si truhličku. Je mi líto, Charde; k mání je spousta jiných padlých holubic, ale mou mi brát nesmíte.“

„Nemárn zdání, na čem zakládáte svůj dohad, že byste měl na Melindu přednostní právo,“ řekl markýz, „ale ona z tohoto domu neodchází. Ježto jste očividně odhodlán jí všechno znepříjemnit, popřejte vám dobrý den, Wrothame.“

„Tak snadné to nebude,“ namítl lord Wrotham. „Nezamlouvá se mi být ošizen o to, co je mé. Z principiálních důvodů trvám na tom, aby Melinda odjela se mnou.“

„A já trvám na tom, aby zůstala,“ řekl markýz.

„Ale dozajista,“ vmísil se kapitán Vestey, „má v téhle věci rozhodující slovo Melinda. Zeptejme se jí, co by raději udělala.“

Vrhl při těch slovech zoufalý pohled na Melindu, skoro jako by se bál, že by mohla odmítnout zůstat, když je toho tolik v sázce.

„A ... ano, ovšem.“ Melindě se třásl hlas. „Já... já chci... zůstat. Já... jsem slíbila, že zůstanu.“

„Přesně tak!“ souhlasil markýz. „To je vaše odpověď, Wrothame. Prosím, ukončete tuto nepříjemnou scénu a vraťte se ke svým hostům. Kuželka vás už určitě bude netrpělivě očekávat.“

„Už jsem vám řekl,“ hlas lorda Wrothama byl nyní uhlazený a přece vypočítavý, jeho slova řezala jako nůž, „Melinda je má. Pojede se mnou.“

Markýz si položil ruku na čelo.

„Vy zřejmě nerozumíte anglicky,“ řekl. „Možná máte své důvody pro tyhle divoké protesty, ale Melinda je zde ze své svobodné vůle a ze své svobodné vůle vás právě informovala, že si přeje zůstat. V kterémžto případě už není o čem mluvit.“

„Výborně, Charde, nutíte mě k nanejvýš nepříjemnému rozhodnutí,“ řekl lord Wrotham. „Jestliže nedovolíte Melindě jet se mnou, což je podle mého názoru její závazná povinnost, pak s vámi ovšem o ni musím bojovat.“

„To myslíte souboj?“ zeptal se markýz.

„Přesně to mám na mysli,“ odvětil lord Wrotham a rty mu zkřivil úsměv. „Zítra za svítání, což bude, myslím, kolem půl šesté; obvyklé místo vedle Serpentina!“

„Ale to je směšné!“ vmísil se do hovoru kapitán Vestey. „Souboje jsou zakázané, jak dobře víte, Wrothame. Kdyby se Její Veličenstvo doslechlo o...“

„Její Veličenstvo se o tom nedoslechne, dokud nebude po všem,“ přerušil ho lord Wrotham. „A mrtví muži toho moc nepovědí!“ Obrátil se k Melindě. „Lituji, má drahá, že budete mým hostem až zítra večer. Vyzvednu vás tady kolem poledne. Laskavě se připravte.“

Melinda se pokusila promluvit, ale slova jí uvízla v hrdle.

Jako by ovládl situaci, lord Wrotham znovu pozvedl její ruku ke svým rtům, tentokrát však jen náznakem. Na okamžik po ní přešel očima a ona ucítila, jak se pod tím pohledem zachvěla, jako by jí strhl róbu z řader. A pak, stále s tím děsným, sebevědomým úsměvem na rtech, vyšel z místnosti.

Okamžik tam všichni tři stáli jako zkamenělí. Pak, aniž by uvažovala o tom, co dělá, vrhla se Melinda na markýze, objala ho rukama a přitiskla tvář k jeho rameni.

„Já s ním nepojedu, nepojedu! Nedovolte mu, aby mě přinutil. Já ho nenávidím a on... mě děsí!“

Zvolna a pracněji markýz od sebe odtáhl. Přešel místnost, a aniž by pohlédl na ni nebo na kapitána Vesteyho, otevřel dveře a vyšel ven.

Melinda zůstala stát tam, kde ji zanechal, slzy jí stékaly po tvářích.

„Zastavte ho! Ach, zastavte ho!“ vykřikla na Gervase Vesteyho.

„Ne, nechte ho jít,“ odvětil kapitán Vestey. „Musí být chvíli sám a smířit se s tím, co ho čeká.“

„Souboj! Co tím myslel - souboj?“ zeptala se Melinda, napůl bez sebe. „Ty... jsou... zakázané.“

„Ale stále se konají,“ odvětil kapitán Vestey tiše, „a Wrotham je zatraceně dobrý střelec.“

„Jak to... myslíte?“ Melindě selhal hlas.

„Myslím to tak,“ vysvětloval kapitán Vestey, „že už zabil tři muže. Jsem přesvědčen, že Droga odjakživa nenáviděl. Tohle uvítal jako záminku - kromě skutečnosti, že vás chce mít pro sebe - aby ho vyzval.“

„Jeho Lordstvo musí odmítnout,“ dožadovala se Melinda.

„Nebud'te směšná!“ odsekl kapitán Vestey. „Víte stejně dobře jako já, že kdyby se projevila jako zbabělec, vysmáli by se mu všichni přátelé, které má.“

„Ale proč by měl... bojovat s lordem Wrothamem? A o co?“ ptala se Melinda.

„Zřejmě o vás,“ odvětil kapitán Vestey.

„Ale proč... proč Jeho Lordstvo ne...“ Její slova odumřela do ztracena a kapitán Vestey, usednuv ke karetnímu stolku, jako už by ho nohy neunesly, dokončil větu za ni:

„... proč vás nedá lordu Wrothamovi? I kdyby to chtěl udělat, víte, že nemůže. Odmítne bojovat a už s ním nepromluví žádný slušný muž v téhle zemi. Ne, Melindo! Muž se musí chovat čestně, jakkoli nečestný je jeho protivník.“

„Ale jestli... jestli ho lord Wrotham... zabije?“

„Jak sám řekl,“ odvětil kapitán Vestey tlumeným hlasem, „mrtví muži toho moc nenamluví! Šeptá se v klubu, jen šeptá, víte, že vystřelí dřív, než se jeho protivník obrátí. Ale když je jeho člověk mrtvý, jen málokdo promluví za něj, a Wrotham má v určitých kruzích velký vliv.“

„Tak co m... můžeme... dělat?“ zeptala se Melinda žalostně, slzy jí stékaly po lících.

„Nic, leda se modlit,“ odpověděl kapitán Vestey. „U všech všudy! Vůbec mě nenapadlo něco takového udělat od té doby, co jsem vyšel z Etonu! Ale jestli někdy byla chvíle, kdy byla modlitba opravdu nezbytná, tak teď. Je to ženská práce a vy ji zvládnete nejlíp. Drogo bude potřebovat nějakou sílu, jestli má zvítězit nad Wrothamovou kulkou, jež byde, nemýlím-li se, mířit přímo na jeho srdce.“

„Ach proč, proč jsem ho vůbec... potkala?“ zeptala se Melinda.

„Skutečně, proč?“ řekl kapitán Vestey a ta otázka byla téměř výkřikem zoufalství. Odešel z místnosti.

Melinda položila hlavu na karetní stůl a rozplakala se. Plakala trpce a zoufale s pocitem, že je jako nějaké zvíře chycené do pasti, z níž nevede cesta ven. V místnosti se téměř setmělo a ona se pracně vzpamatovala. Pak si uvědomila, že musí vypadat příšerně, a tak vyšla nahoru do svého pokoje, aby si umyla obličej studenou vodou.

Oči měla ještě napuchlé, když – aniž by na ni zazvonila – vstoupila do místnosti služka.

„Určitě už je čas převléct se na večeri,“ řekla Melinda.

„Přišla jsem se zeptat, slečno, jestli budete večeřet dole nebo ve svém pokoji?“ otázala se služebná.

„Proč bych měla večeřet nahoře?“ zeptala se Melinda, uvažujíc, zda markýz vydal v tom smyslu nějaký rozkaz, protože nedokázal snést pohled na ni.

„Budete sama, slečno,“ řekla služka. „Možná by vám bylo milejší, kdyby se vám něco přineslo nahoru.“

„Sama?“ podivila se Melinda.

„Ano, skutečně, slečno; vy to nevíte? Jeho Lordstvo a kapitán Vestey před chvilkou odjeli do Londýna. Myslela jsem...“ Služka na ni zvědavě pohlédla a Melindě bylo jasné, že uvažuje, zda nedošlo k hádce a zda ji tady nenechali úmyslně.

„Ano, ovšem, to jsem věděla,“ řekla. „Zapomněla jsem, že Jeho Lordstvo odjíždí tak brzo.“ Současně zoufale uvažovala, co udělá. Jak by tady mohla zůstat sedět sama v tom rozlehlém domě s vědomím, že markýz bude bojovat v souboji a možná zemře – kvůli ní?

Žasla, jak mohl odjet bez rozloučení. A pak ji s náhlou bolestí v srdci napadlo, že ji snad nenávidí. Téměř si dokázala představit, s jakými pocity se vzdaloval po silnici. Ohlédl se a pomyslel na to, že možná už nikdy neuvidí Chard? Ten dům, který pro něj tolik znamenal, dům, pro který intrikařil a bojoval za to, aby si jej mohl podržet. Bylo by ironickou tragédií, kdyby nyní, poté, co tolik riskoval, měl zemřít rukou muže, který chtěl všeho všudy ženu, jež byla využita ve spiknutí na oklamání Dědičky.

Melinda přitiskla ruce k tvářím. „Ach Drogo! Drogo!“ vzlykala v duchu. „Jak jsem ti tohle mohla udělat? Jak jsem na tebe mohla přivést takové neštěstí, když tě miluju! Miluju tě!“

„Stalo se něco, slečno?“ zeptala se služka.

„Ne, nic,“ odvětila Melinda. „Já... mě bolí hlava. Ale buďte prosím tak laskavá, zabalte mi věci a objednejte kočár. Za hodinu odjíždím do Londýna.“

„Kočár, slečno?“

Ve služčině hlase zazněla pochybnost a Melinda poznala, že s impertinencí, jež se stěží zdála možná, zvažuje rozkaz.

„Ano, kočár,“ opakovala Melinda. „Ať je připraven v devět hodin – ledaže už mi ho ovšem objednálo Jeho Lordstvo. Mohl však v rychlosti vlastního odjezdu zapomenout.“

S tím se služka smířila.

„Půjdu a hned to zařídím, slečno,“ řekla uctivě. „Ale nesníte si něco, než odjedete?“

„Ano, ovšem,“ řekla Melinda. „Řekněte kuchaři, ať mi pošle nahoru něco menšího. Nemám velký hlad.“

„Jak je libo, slečno.“

Služka vyšla z pokoje a Melinda se vymrštila. Musí něco udělat, musí! Nemůže tady zůstat, čekat a uvažovat. A přece – přijede-li do domu na Grosvenor Square, jaké ji tam čeká přijetí? Takřka viděla před očima hněv na markýzové tváři. Možná, pomyslela si lítostivě, by její přítomnost natropila víc škod než užitku. Musí být před soubojem klidný, nesmí se rozptylovat ani dopalovat. A přece věděla, že musí do Londýna.

Připadalo jí, jako by byla posedlá trýznivými démony. Tohle je její dílo. Kdyby vůbec nepřijala pozvání paní Harcourtové, aby zůstala přes noc v jejím domě, nikdy by se nesetkala s lordem Wrothamem. A přece, na druhé straně, nikdy by nepoznala svého markýze! Byl to takový spletenec, a ona si v něm připadala jako malé a bezvýznamné stvořeníčko, zachycené v příšerné pavučině intrik a zrady.

To Kuželka poslala lorda Wrothama, aby zaplatil její dluh, a Melinda věděla, že – ať už vědomě nebo nevědomě – se jí ta žena pomstila velmi účinně. Určitě o ní mluvila jménem – to vlastně všichni – a pak se lord Wrotham rozpomněl. Jak sám řekl, Melinda nebylo běžné jméno. Vyhrála závod, ale možná prohrála všechno! Možná že zničila muže, jehož milovala!

Slabě vykřikla, jako zvíře trpící bolestí, a pak se náhle rozběhla přes místnost. Otevřela dveře, podkasala si sukni a seběhla ze schodů. Nebyla si jistá, ale měla dojem, že v knihovně viděla prve to, co potřebuje.

Otevřela dveře a vstoupila dovnitř. Slábnoucí slunce jí umožnilo rozhlédnout se po místnosti. Přistoupila k místu, kde, jak se domnívala, bylo to, co hledala – a nezmýlila se. Ležely na stole u jednoho z oken, v elegantní leštěné krabici s vyrytým erbem Chardů – pár naleštěných soubojových pistolí!

Mlha nad Serpentinou byla hustá, ale obloha už světlela a večerní hvězdy bledly na sobolině noci. Melinda se zachvěla, ačkoli si nebyla jistá, zda chladem nebo strachem. Věděla jen tolik, že se jí třesou ruce, jimiž držela soubojovou pistoli skrytou v záhybech své saténové sukně. Napůl klečela v křovinách obklopujících malou, otevřenou mýtinu skrytou před pohledem ze silnice a mimo dohled každého, kdo by na ni přímo nevstoupil.

Potmě si Melinda našátrala cestu od hlavní silnice trávou a pak, když ranní světlo zesílilo, našla si úkryt mezi liliemi a kvetoucími keři, jejichž květy provoněly vzduch. Nebylo těžké nalézt místo, o němž se lord Wrotham zmiňoval předchozího večera.

Když Melinda nařídila, aby kočár zastavil už několik mil od Chardu, kočí slezl dolů z kozlíku a předal otěže lokajovi. Nakoukl do okna kočáru s výrazem, který Melindě přespříliš jasně napovídal, že se mu nezamlouvá, chtějí-li s ním cestující mluvit.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Melinda.

„Travers, milostpaní.“

Byl to muž středního věku a ona usoudila, že už je ve službách Chardovy rodiny dlouhá léta. Působil dojmem starého a uctivého služebníka. Současně měla pocit, že řekne, co si myslí, s nezávislostí, kterou by určitě u mladších sloužících těžko hledala.

„Potřebuju, abyste mi pomohl, Traversi,“ řekla Melinda.

„Jsem vám k službám, milostpaní,“ řekla ona si namlouvala, že má v očích podezřívavý výraz, jako by uvažoval, o čem to s ním chce asi mluvit.

„Váš pán je v nebezpečí, Traversi,“ řekla. „Ve smrtelném nebezpečí – a já jsem přesvědčena, že mu mohu pomoci.“

„No tohle, milostpaní!“ V Traversovu tónu zaznělo jen nevěřící podezření, jež Melindě tuze jasně zvěstovalo jeho názor – že totiž jakákoli služba, kterou by snad mohla markýzovi poskytnout, nebude mít valného významu. Bylo jí, jako by narazila na cihlovou zeď neproniknutelnosti. Tenhle Travers věří markýzovi, že se o sebe dovede postarat sám, a její námitka se mu zdá těžko k uvěření. Jedinou nadějí spatřovala v upřímnosti.

„Vypadá to takhle, Traversi,“ řekla. „Jeho Lordstvo vyzýváno lordem Wrothamem na souboj.“

Poprvé poznala, že na něj zapůsobila. Kočí ztuhl. Pochopila podle výrazu v jeho tváři, že pravda spinila svůj účel.

„Toť zlá zpráva, milostpaní,“ řekl Travers zvolna. „Esli je pravda, co se říká, Jeho Lordstvo je nebezpečnej chlap.“

„Slyšel jste o něm tedy?“ zeptala se Melinda.

„No bodejť slyšel, milostpaní! Jeho Lordstvo má dům nedaleko vocad’ a já znám jeho kočího. Jeho Lordstvo je zatraceně dobrej střelec a povídá se, že se často bije v soubojích a pokaždý je vyhrává.“

„To jsem také slyšela,“ souhlasila Melinda. „A právě proto, Traversi, potřebuju vaši pomoc.“

„No bodej, milostpaní! Ale co můžu dělat?“

„Můžete mě zavést na místo, kde se ti pánové budou bít,“ řekla Melinda. „Mají se sejít za svítání. Je to někde u Serpentina, to vím; ale sama bych to těžko hledala.“

„A co uděláte, milostpaní, dyž vás tam vodvezu?“ otázal se Travers. „Račte odpustit, že se ptám.“

„Mám plán, který by mohl Jeho Lordstvo zachránit,“ odvětila Melinda.

Poznala, že kočího ještě zcela nezískala na svou stranu, a tak hbitě dodala: „Řekněte mi jedno, Traversi. Věříte, že lord Chard, jakkoli je snad dobrý střelec, je lordu Wrothamovi v souboji rovným protivníkem?“

Nastala dlouhá odmlka a pak Travers odpověděl, téměř neochotně: „Možná Jeho Lordstvu křivdím, ale podle mého, co sem slyšel, milostpaní, lord Wrotham pokaždý vyhrává.“

„Ať už spravedlivými nebo podlými prostředky,“ dodala Melinda tiše.

Spatřila záblesk v oku kočího a poznala, že uhodila hřebík na hlavičku.

„No bodej, milostpaní, slyšel jsem všelijaký řeči, ale našinec tu nejni vod toho, aby pomlouval šlechtu a dělal skandály.“

„Ne, ovšemže ne,“ souhlasila Melinda tiše. „Ale naši jedinou starostí musí být, aby Jeho Lordstvo přežilo.“

„Ano, bodej,“ že milostpaní,“ kýval kočí.

„Zavezte mě tam tedy,“ řekla Melinda. „Nechci tam být dřív než, řekněme, dvacet minut před svítáním. Mohli bychom si cestou někde odpočinout? Ale ne příliš daleko od Londýna, pro případ, že by třeba některý kůň mohl ztratit podkovu nebo by nám do cesty přišla nějaká jiná překážka.“

„U mě se žádný nehody s podkovami nestávají, milostpaní,“ řekl Travers téměř rozněvaně.

„Takže mě tam dovezete přesně ve správnou dobu?“ zeptala se Melinda. „Zaručuju vám, že vlastně pomáháte Jeho Lordstvu víc, než si uvědomujete.“

„Uposlechnu vašich rozkazů, milostpaní,“ pravil Travers, „i dyž teda nemám zdání, co mi pak Jeho Lordstvo řekne.“

Dotkl se uctivě okraje svého cylindru, pak vylezl zpátky na kozlík kočáru, převzal od lokaje otěže a práskl do koní, kteří neklidně přešlapovali, dokud byl od nich vzdálen.

Vyrazili směrem k Londýnu rázným tempem a Melinda s povzdechem úlevy klesla zpět do podušek kočáru. Bála se, zoufale se bála, že nedokáže najít přesně to místo, kde se souboj bude konat. Soudila, že sloužící ho budou znát – co se také utají před sloužícími? – ale obávala se, aby Chardův kočí, který nebyl zasvěcen do tajemství jejího předstíraného sňatku, nepovažoval za svou povinnost zabránit ženě v přístupu k tomu, co bylo tradičně výlučně mužskou záležitostí.

Když teď čekala v křoví, téměř ji překonával pocit vlastní nedostatečnosti. Jakkoli divoké jsou snad její plány – jak by mohla markýzovi skutečně pomoci? A kdyby to dokázala, poděkoval by jí za to, že se vměšuje do jeho záležitostí? Od

toho, jak se krčila mezi keři, byla celá ztuhlá nepohodlím. Znovu se zachvěla a věděla, že to není zimou, neboť jítro bylo mírné a bezvětřné s příslibem pozdějšího vedra.

Najedla se v malém zájezdním hostinci na okraji města, kam ji vzal Travers. Hostinský, ohromen příjezdem tak významného hosta, jí nabídl veškeré pohostinství svého podniku. Prosil ji, aby ochutnala jeho výbornou šunku, lososa z Temže a ústřice, o nichž ji ujišťoval, že ač laciné, jsou velmi chutné pro ty, kdo si na ně potrpí.

Aby ho potěšila, snědla dvě sousta, ale byla příliš napjatá a nedočkavá, než aby měla chuť k jídlu. Měla vskutku pocit, jako by ji jídlo dusilo, ale vypila sklenku vína, protože měla pocit, že jí to upevní nervy a zabráni nachlazení.

Konečně Travers vzkázal, že je na čase vydat se na cestu. Nastoupila zpět do kočáru a už třímala v ruce připravenou souborovou pistoli, kterou si přivezla z Chardu, skrytou krátkým pláštěm přehozeným přes ramena.

Když dorazili do Parku a koně zastavili, pocítila okamžik paniky. Nebylo by nejlepší, kdyby jela dál a počkala, až markýz přijede na Grosvenor Square? Ale co když vůbec nepříjde! Pouhá myšlenka na to, jak nehybně leží na zemi, jí vrátila odvalu. Vystoupila z kočáru, poděkovala Traversovi a řekla mu, aby odjel, ale aby se pro ni vrátil za hodinu pro případ, že by ho potřebovala.

„Dám kočár za roh, milostpaní,“ řekl, „aby ho nikdo neviděl. Tudle Fred dohlídne na koně. Sou unavený a nebude mít s nima moc práce. Já se vrátím a budu na doslech.“

Viděl i ve tmě pohyb, který Melinda učinila rukou, jako by mu něco zakazovala, a hbitě dodal:

„Jeho Lordstvo mě neuvidí, milostpaní, vo to nemějte žádnéj strach.“

„Pak vám tedy děkuji, Traversi,“ řekla Melinda svým něžným hlasem. „Bude to útěcha, vědět, že jste tady.“

Vzdálila se od něj, a ačkoli bylo v polotmě těžké najít to, co hledala, viděla nyní, když vyšlo slunce, že je na příhodném místě. Před sebou měla střed malé mýtiny, takže účastníky souboje bude mít každého z jedné strany. A teď už uslyšela hlasy.

Někdo přichází! Stáhla se o kousek dozadu, čistě jen pro případ, že by ji mohl někdo zahlédnout. Napadlo ji, že určitě instinktem vytušila, kdo přijde první. Byl to markýz v doprovodu kapitána Vesteyho a dalšího muže, kterého ještě nikdy neviděla.

Markýz vypadal skvěle. Jakýsi závan furiantství anebo opovržení vůči protivníkovi ho přiměl zvolit kabát ze světle šedého viněného kordu a šedý nákrčník s diamantovou jehlicí, která jako by zachycovala světlo. Jaká pošetilost, udělat ze sebe tak snadný cíl, říkala si Melinda v duchu, a přece současně chápala, že nelibost vůči lordu Wrothamovi mu nezabrání využít všech výhod v této hře o život a zdraví.

„Je to tady?“ slyšela, jak se ptá kapitán Vestey.

„To vskutku je,“ odvětil markýz. „Naposled jsem tady dělal sekundanta Peregrinu Cunninghamovi.“

„Kvůli čemu se bil?“ otázal se kapitán Vestey.

„Kvůli své ženě,“ řekl markýz stručně. „Utekla mu s nějakým hulvátem. Peregrine ho přinutil k souboji.“

„A kdo vyhrál?“ zeptal se markýzův druhý sekundant.

„Můj přítel,“ odpověděl markýz, „za jistou cenu. Ztratil v souboji jedno oko.“

Melinda se trochu zajíkla hrůzou, ale všichni tři pánové působili zcela nevzrušeně.

„Často mě napadlo, co je s Peregrinem,“ řekl kapitán Vestey.

„Vrátila se k němu jeho žena, Drogo?“ otázal se druhý muž.

„Ne, Freddie! Posbírala a zalátala to, co zbylo z jejího milence. Odstěhovali se do Irska.“

„Nanejvýš neuspokojivá historka,“ prohlásil kapitán Vestey. „Proboha, Drogo, neriskuj nic s Wrothamem! Ví se o něm, že je to lstivý ďábel. Já mu nevěřím!“

„Jestli se obrátí moc brzo, udejte ho,“ řekl markýz.

„A k čemu to bude, jestli budeš mrtvý?“ otázal se muž, kterému říkali Freddie.

„Anthony Merville mi říkal, že dělal sekundanta Johnu Coombeovi, a jen si vzpomeň, jak to s ním dopadlo! Jenže Coombe byl mrtvý a Anthony neviděl důvod, proč dělat nějaký rozruch. Kromě toho stálo jen jeho slovo proti Wrothamovi a jeho sekundantům. Kdo by mu uvěřil?“

„Neumím si představit, jak mu to může projít,“ řekl Gervase Vestey pohněvaně a Melinda poznala, že mu nervy jen hrají.

„Merville mi tvrdil, že Wrotham s sebou vozí doktora, kterého platí,“ řekl Freddie. „Ten převít je ochoten odpisáhnout, že oběť zemřela na srdeční infarkt. Rychle ho pohřbí, a kdo se bude vyptávat?“

„Ale kušuj, Freddie,“ ohradil se kapitán Vestey. „Budeš Droga znervózňovat.“

„Ty jsi s tím začal,“ namítl Freddie vzdorovitě.

„Já vím, že začal,“ odpověděl kapitán Vestey. „Jen jsem chtěl, aby si Drogo dával pozor.“

„Jestli naznačuješ, že bych měl vypálit předčasně,“ ozval se markýz, „tak děláš velkou chybu. Já budu bojovat čistě, a jestli bude Wrotham podvádět, budu ho chodit strašit.“

Melinda cítila, jak jí do očí stoupají slzy. Z markýzovy odvahy jí jaksi bylo do pláče. Současně se bála, protože tuze jasně viděla, že oba muži, kteří jsou s markýzem, pociťují zoufalou úzkost z toho, k čemu by mohlo dojít.

Pak, právě když první paprsky ranního slunce rozptýlily poslední stíny noci, vstoupil na mýtinu lord Wrotham. Vypadá odporněji a zpustleji než kdy jindy, říkala si Melinda. Byl oděn v černém od hlavy až k patě. Nákrčník, který byl rovněž černý, mu prakticky zakrýval tenkou čáru bílého límce. Oblékl se tak, aby byl v polosvětle téměř neviditelný, a ona cítila, ačkoli to nemohla vidět, že když pohlédl na markýze, objevil se mu v očích cynický pobavený výraz.

„Dobré jitro, Charde!“ řekl. „Dobré jitro, Gervasi! A Freddie – vás jsem tady nečekal.“

„Ani já vás nijak netoužím vidět,“ odpověděl Freddie hrubě.

Lord Wrotham ho ignoroval.

„Mé sekundanty asi znáte,“ řekl a markýz kývl chladně na ty dva muže, jako by je znal, ale nijak netoužil svou známost s nimi rozšiřovat.

Lord Wrotham se ohlédl tam, odkud přišel.

„Kdepak je doktor Chambers?“ otázal se.

„Měl by tu být brzy,“ odvětil jeden z jeho sekundantů a v té chvíli přispěchal na mýtinu muž nesoucí malou černou lékařskou brašnu.

Jeden pohled na doktora Melindě stačil, aby pochopila, proč bylo pro lorda Wrothama snadné ho zaměstnat a proč je ochoten přistoupit na každý plán, jakkoli podlý. Doktor Chambers byl špinavý, ošumělý a vypadal, jako by strávil celou noc v neřestech. Tvář měl rudou a napuchlou a jeho krok se zdál trochu nejistý.

„Promiňte, mylordé! Promiňte!“ říkal. „Jdu pozdě jen proto, že jsem se zdržel u naléhavého případu.“

„Znám ty vaše případy,“ řekl lord Wrotham opovržlivě. „No, nepleťte se nám pod nohy a ke mně se nepřibližujte; smrdíte kořalkou.“

„Promiňte, mylordé! Promiňte!“ opakoval doktor a poslušně se vzdálil do protějšího kouta mýtiny.

„Vyberete si zbraň?“ otázal se lord Wrotham markýze a jeho sekundant otevřel skříňku, v níž spočívaly dvě soubojové pistole ne nepodobné té, již třímala v dlani Melinda.

„Předpokládám, že deset kroků vám bude vyhovovat?“ pokračoval lord Wrotham.

„Ano, deset kroků,“ opakoval markýz s důrazem na tom čísle.

„Počítáme nahlas,“ řekl lord Wrotham, „a na deset se obrátíme.“

„Neexistuje nějaký jiný způsob?“ vmísil se do řeči kapitán Vestey.

„Takhle to dělám odjakživa,“ odvětil lord Wrotham, „a mám za to, že Chard to přijímá.“

„Přijímám deset kroků odpočítaných nahlas,“ řekl markýz, „a na deset se oba obrátíme.“

„Tak dobrá,“ odpověděl lord Wrotham. „Je mi líto, Charde, že to muselo dojít až tak daleko, ale to děvče bylo moje. Když se Kate vymlouvala, že je nemocná — nebo jaký nesmysl — pojal jsem podezření, že chystá nějaké uličnictví.“

„Nepřeji si o tom diskutovat,“ děl markýz ledově. „Jestli jste připraven, Wrothame, tak já ano.“

Oba muži si stoupli doprostřed mýtiny zády k sobě. Melinda zatajila dech. Markýze měla po pravici, lorda Wrothama po levici. Posunula se o kousíček blíž, pistolí prostrčila mezi větvemi keřů. Nikdo se na ni nebude dívat, to dobře věděla. Pokusila se rozpomenout, co jí říkával otec, když ji učil střílet z pistole.

„Kope to,“ říkával. „Musíš buď mířit na cíl seshora, anebo mířit níž. Nejlepší způsob je střílet shora.“

Velmi zvolna, aby listí nezašustilo, Melinda pozvedla ruku. Oba účastníci souboje se už od sebe vzdalovali, krok za krokem, a hlasitě přitom pronášeli:

„Jedna... dvě... tři... čtyři... pět... šest... sedm... osm... devět...“ Pronášeli ta čísla jednohlasně, a když teď došli k deseti, Melinda, jež nespouštěla oči z lorda

Wrothama, uviděla, jak se otočila zamířil pistolí na markýze, který byl ještě zády k němu.

Sotva uvažujíc, téměř instinktivně Melinda vypálila a skoro okamžitě uslyšela výstřel z pistole lorda Wrothama. Zasáhla ho a on padl, ale i když ho viděla padat, spatřila také, jak se markýz zapotácel a zvolna se zhroutil k zemi na druhém konci mýtiny.

Vyrazila z křovin, odhodila pistoli, podkasala si sukně a utíkala po trávě, takže byla u markýze téměř stejně rychle jako kapitán Vestey.

„Ta zatracená svině!“ slyšela říkat Freddieho. „Vypálil, když řekl devět. Tys ho viděl, Gervasi!“

Kapitán Vestey klečel na zemi a pomáhal Melindě nadzvednout markýze. Krev mu prýštila po tváři a Melinda vykřikla.

„Je... mrtev? Ach, je mrtev?“ řekla a neuvědomovala si vlastní hlas, piný zoufalství a utrpení. A pak uslyšela, jak kapitán Vestey říká:

„Díky Bohu! Je to jen škrábnutí! Podívejte, kulka mu sjela po straně hlavy. Ani neprošla lebkou. Jen ten náraz ho srazil.“

„Ale podívejte na Wrothama!“ řekl Freddie ohromeně. „Vystřelilo se, ale Drogo se neobrátil“

Melinda stírala kapesníkem krev, stékající markýzovi po tváři.

„Je mrtev?“ zeptala se. „Doufám, že je.“

„Ale co se stalo?“ ptal se Freddie v úžasu. „Já se díval na Droga.“

„Určitě ho střelila Melinda,“ odpověděl kapitán Vestey. „Vidíte, že jste to byla vy, Melindo?“

„Ano, vystřelila jsem po něm, když se otočil,“ přiznala Melinda. „Ale s ním si starosti nedělejte. Víte docela jistě, že markýzovi nic není?“

„Rekl bych, že utrpěl ořes mozku,“ řekl kapitán Vestey, „ale nic horšího. Sama vidíte: kulka mu sežehla vlasy, ale neuvízla v lebce, díky Bohu!“

„Měla jsem vypálit dřív,“ řekla Melinda. „Čekala jsem příliš dlouho.“

„Jdi se podívat, jestli je Wrotham mrtev, Freddie,“ navrhl kapitán Vestey. „A nejlíp, abys poslal pro kočár. Drogo přijel ve svém faetonu, ale do něj ho asi nedostaneme.“

„Kočár, ve kterém jsem přijela z Chardu, je jen kousek odtud za rohem,“ řekla Melinda. „Zavolejte na Traverse. Slíbil, že bude na doslech.“

„Honem, drahý kamaráde!“ naléhal kapitán Vestey. „Pak se vrať a pomůžeš mi nést Droga; není to žádná muší váha.“

Melinda odhodila svůj kreví nasáklý kapesník do trávy a vzala od kapitána Vesteyho čistý bílý plátěný.

„Víte... víte docela jistě, že... mu nic není?“ zeptala se. Náhle ji děsila markýzova bledost; krev, jež, mu prýštila po tváři; to, jak nehybně ležel na zemi. Připadalo jí, že mu z pootevřených rtů nevychází dech.

„Je naživu,“ řekl kapitán Vestey. „Přisahám vám, Melindo, že je v pořádku. Viděl jsem už příliš mnoho mužů umírat v bitvě, abych nepoznal mrtvého na první pohled. Jen ho chvilku podpírejte, já půjdu popohnat Freddieho. Vidím, že mluví s Wrothamovými sekundanty. Čím dřív dostaneme Droga ke slušnému doktorovi,

tím líp. Nedovolím, aby se ho dotkl ten opilý startý kostiřez, kterého si s sebou přivedl Wrotham.“

„Ne, ne, ovšemže ne,“ souhlasila Melinda. „Ukažte, obejmú ho.“

S pomocí kapitána Vesteyho objala markýze a opřela si jeho hlavu o prsa. Byl velmi těžký, a přece si jaksi připadala, jako by nikdy v životě nebyla tak šťastná. Mohla se ho dotýkat a pro tu chvíli byl jen její. Byli sami na této mýtince, s vůní květina ptáky zpívajícími svou ranní píseň.

Nedívala se tam, kde stáli muži kolem těla lorda Wrothama. Uvědomovala si pouze markýze. Ani si nedělala starosti s tím, že pravděpodobně zabila člověka, anebo že by za to mohla být hnána k odpovědnosti. Věděla jen tolik, že markýz je v jejím náručí; že se nezlobí a není cynický, ale náhle velmi mladý – dítě, jež potřebuje její ochranu a pomoc.

Nicméně ji už paže bolely, když se kapitán Vestey konečně vrátil v doprovodu lokaje Jima, kterýji doprovázel z Chardu. Freddie nezůstal příliš pozadu.

„Kočár je tu,“ řekl kapitán Vestey Melindě. „Dobře, že jste s sebou přivezla Traverse. Kapitální chlapík, ten Travers! Zařídil všechno tak, aby Drogo mohl ležet napříč přes dvě sedadla. Nepotrvá už dlouho a bude v posteli.“

Tři muži zvedli markýze velmi jemně z Melindina náručí. Zůstala jí po něm na hrudi krvavá stopa, ale nevšimla si toho, když zvolna vstávala. Pak, když se dali do pohybu, řekl kapitán Vestey:

„Ach, mimochodem! Wrothama jste nezabila.“

„Nezabila?“ zvolala Melinda.

„Velká škoda, pokud jde o mě,“ řekl Freddie, podpíraje markýze z druhé strany. „Ale roztržila jste mu pravou paži. Ten jeho doktor – pokud se mu dá věřit – říká, že bude žít, ale paže se prý asi bude muset amputovat. Rozhodně už ten zrádce nikdy nevybojuje žádný souboj.“

„To jsem ráda,“ ozvala se Melinda téměř divoce. „Zasloužil si to.“

„To vskutku ano!“ souhlasil kapitán Vestey. „A současně, Melindo, vidím vaši pistoli ležet tamhle na zemi. Vezměte ji s sebou, pokud je na ní Chardův erb, což myslím je. Bylo by lépe nenechávat ji tady jakožto usvědčující důkaz.“

„Co může ta svině Wrotham dělat, jestliže zůstane naživu?“ zeptal se Freddie.

„Nic, řekl bych,“ odvětil kapitán Vestey. „A současně je vždycky moudré být opatrný vůči podobným vyvrhelům.“

Minuli lorda Wrothama ležícího na zemi. Jeho lékař se mu snažil zastavit krvácení, zatímco sekundanti stáli bezmocně stranou. Melinda se na ně nepodívala. Byla ráda, když se za pár minut ocitli z dohledu. Kočár, pohybující se zvolna, aby markýzem neotřásl, se vydal na cestu do Grosvenor Square.

Melinda se snažila uvěřit kapitánu Vesteymu, když tvrdil, že markýzovo zranění je pouhé škrábnutí, a přece se její obava, aby nešlo o něco daleko horšího, neumenšila, dokud jí chirurg, muž s nanejvýš uklidňujícím vystupováním, nesdělil, že je vskutku všechno v pořádku.

„Jeho Lordstvo utrpělo zlý otřes,“ pravil. „Je to nevyhnutelné, když střela zasáhla jeho hlavu právě v tomto úhlu. A současně má velké štěstí. Kdyby kulka

směřovala jen o dva milimetry blíž, mohla projít lebkou a pak už by se nedalo nic dělat.“

„Jak dlouho bude v bezvědomí?“ zeptala se Melinda.

„Může přijít k sobě každou chvíli,“ odvětil chirurg. „Ale pochybuje, že by si vzpomněl, co se stalo, dřív než zítra. Chcete, abych vám poslal ošetřovatelku?“

„Ne, děkuji,“ odpověděla Melinda. „Budu ho ošetřovat sama.“

„Žádná ošetřovatelka není pro muže lepší než vlastní choť, což?“ nadhodil chirurg.

Melinda se zarděla, když si uvědomila, že sloužící o ní určitě mluvili jako o „lady“.

„Nechcete, abych mu vyměnila obvazy?“ zeptala se rychle.

„Ne, dokud zítra nepřijdu,“ prohlásil chirurg. „Jen udržujte manžela v klidu a dejte mu trochu polévky, kdyby se zdálo, že má hlad. Žádné lihoviny, ovšem, a nepouštějte k němu moc lidí s hloupými otázkami. Dejte mu možnost rozpomenout se nebo se nerozpomenout – co se bude zdát lepší.“

„Chápu,“ řekla Melinda, „a děkuje vám.“

„Je mi velkým potěšením poznat vás, lady Chardová,“ řekl chirurg. „Znal jsem dobře otce vašeho manžela. Byl to v mládí skvělý muž a ohromný sportovec.“

Melinda ho doprovodila ke schodišti. „Ještě o jedno bych vás ráda požádala,“ řekla. „Byl byste, prosím, tak laskav a neříkal nikomu, že jsem zde?“

Chirurgovo obočí vylétlo vzhůru.

„Náš s... sňatek je tajemství,“ vysvětlovala Melinda. „Možná si vzpomínáte, že Dědička zemřela teprve před několika dny.“

„Ach ano, ovšemže, už si vzpomínám,“ řekl chirurg. „Vaše tajemství je u mě v bezpečí, lady Chardová. Ale až bude váš sňatek ohlášen, doufám, že mi dovolíte, abych vám oběma co nejsrdečněji pogrataloval.“

„Děkuji vám! Skutečně vám velice děkuji!“ řekla Melinda, opustila chirurga sestupujícího ze schodů a vrátila se do markýzovy ložnice.

Žaluzie byly spuštěny a v místnosti bylo naplň tma a zcela ticho. Markýz ležel nehybně na polštářích, hlavu ovázanou, paže na prostěradle. Melinda stanula, shlížeje na něj, pak si přitáhla k posteli křeslo a zahájila svou hlídku. O chvíli později se ozvalo velmi tiché zaklepání na dveře. Otevřela je.

„Kapitán Vestey by s vámi rád mluvil, mylady,“ řekl jeden z lokajů.

„Požádejte ho, ať vyjde nahoru, prosím,“ odvětila. „Nechci nechat Jeho Lordstvo o samotě.“

„Dobrá, mylady.“

Počkala, až byl Gervase Vestey u dveří a pak mu vyšla vstříc, nechávajíc dveře dokořán.

„Vy nemáte ošetřovatelku?“ otázal se kapitán Vestey. Melinda zavrtěla hlavou.

„Chci se o něj starat sama a chirurg souhlasil s tím, že to bude nejlepší.“

„Jste si jistá, že víte, do čeho se pouštíte?“ otázal se kapitán Vestey.

„Určitě,“ prohlásila Melinda.

Pohlédl na ni a uviděl krví potřísněné šaty a rozčuchané vlasy. Tvář měla velmi bledou, ale oči se jí leskly.

„Nicméně za sebou máte dlouhou noc,“ řekl. „Jděte se převléct. Sednu si k Drogoví, pokud nevěříte nikomu jinému.“

Usmála se na něj a pochopila, že mu jde jen o ni. „Děkuju vám,“ řekla. „Dlouho mi to nepotrvá.“

„Musíte taky něco jíst,“ naléhal kapitán Vestey. „Víte, že vedle jeho ložnice je obývací pokoj?“

„Ne, nevím,“ řekla Melinda.

„Odkud taky?“ zeptal se, opět s úsměvem. „Objednám vám něco k snídani – a já taky něco potřebuju. Nechám dveře dokořán. Budete lepší ošetřovatelka, když se důkladně nakrmíte.“

„Vy myslíte na všechno, vidíte?“ řekla Melinda.

„Řeknu vám ještě něco, o čem jsem uvažoval,“ odvětil kapitán Vestey. „Uvažoval jsem o vašem šatstvu. Vsadím se, že jste si na ně nevzpomněla!“

„Ne, to ne,“ přiznala Melinda téměř provinile. „Myslím, že jsem si tady jedny šaty nechala, ale ostatní jsou na Chardu.“

„Poslal jsem pro ně,“ řekl kapitán Vestey. „Napadlo mě, že budete chtít Droga ošetřovat – a kdo jiný by měl mít to právo?“

Melinda se zarděla.

„Vy ho milujete, vidíte?“ zeptal se kapitán Vestey tlumeným hlasem.

Melinda pozvedla tvář k jeho a on spatřil v jejích očích náhlou obavu.

„Jak... jak jste to uhodl?“

„Zapomněla jste, že jsem vás viděl, jak k němu běžíte, když padl,“ vysvětloval kapitán Vestey. „A viděl jsem váš výraz, když jste si myslela, že je mrtev. Nejste moc dobrá herečka, Melindo.“

„Já myslela, že jsem,“ namítla Melinda ve snaze o lehkovážný tón.

„Ach propána!“ řekl Gervase Vestey. „Máte rozum? Uvědomujete si, jaké zklamání vás čeká? Nemilujte ho příliš. Mějte na paměti, že tohle manželství je pouhá přetvářka; směřuje ke konci, pokud jde o Droga. A pak sbohem!“

Melinda od něj pooděšla a sevřela zábradlí vedoucí kolem odpočívadla. Odtud pohlédla dolů do prázdné haly. Skoro viděla samu sebe, jak sestupuje po schodech; vychází z domovních dveří; opouští tento dům a nechává všechno za sebou – i své srdce!

„Já vím... já vím,“ zašeptala. „Ale co mohu dělat?“

„Nechci vás vidět trpět,“ řekl kapitán Vestey.

I on se pohnula stoupl si vedle ní, nespouští oči z jejího profilu – z rovného, aristokratického nosu, malé brady, sladce tvarovaných rtů.

„Jste příliš dobrá na takovouhle věc,“ řekl a jeho slova jako by mu vycházela přímo ze srdce.

Melinda si povzdychla.

„Děkuju vám, že na mě myslíte,“ řekla. „Ale copak nechápete? Jsem šťastná – tak šťastná, jak jsem ještě v životě nebyla. Šťastná, po roce bídy, ponižování a občas i zoufalství.“

„Co budete dělat, až už vás nebude potřebovat?“ zeptal se kapitán Vestey.

„Nevím,“ odpověděla Melinda. „Nemluvme o tom.“

„Doufal jsem, že to pro vás skutečně nebude mít žádný význam,“ řekl kapitán Vestey. „A přece jsem nejspíš od první chvíle, kdy jsem vás uviděl, věděl, že jste citlivá osoba - někdo, kdo má i při tom způsobu života, který jste si vyvolila, pocity odlišné od těch ostatních žen, s nimiž jste ve styku.“

Melinda vlastně nevnímala to, co říkal. Myslela na markýze; myslela na to, že pro tentokrát už není arogantní, panovačný a mocný, ale muž, který byl raněn. V této chvíli je mužem, který ztratil sám svět, v němž žil.

„Musím zpátky k němu,“ řekla. Neuvědomila si, že kapitán Vestey vztáhl ruku, uchopil její a že má na rtech vepsáno cosi, co chce říci. „Jděte si k němu sednout,“ přikázala. „Potrvá mi to jen pár minut - a s tou snídaní jste měl nejspíš pravdu.“

Letmo se na něj usmála a hbitě zamířila chodbou k pokoji, který obývala, když bydlela na Grosvenor Square. Bylo na ní cosi pružného a éterického; cosi, co přimělo přihlížejícího muže potřást hlavou, když kráčet k pokoji nemocného.

„Krucinál, Drogo! Pro tebe je příliš dobrá!“ řekl si polohlasem pro sebe, když poslušně usedal vedle lůžka.

Lokaj přešel cestu a otevřel branku do soukromé zahrady zvláštním klíčem. Melinda mu poděkovala vztáhla ruku, aby od něj vzala klíč.

„Počkám na vás, mylady,“ řekl, a tak se usmála vstoupila do zahrady.

Odpolední slunce, klesající už nízkou za střechy, si pohrávalo na vodě tryskající z malé kamenné fontány. Byla tu záplava květů, jejichž vůně ztěžkl vzduch. Byly tu fialové a bílé šefíky, růžové květy třešní, zlatý štedřenec a karmínové tulipány, napřímené jako gardisté, obklopené ve svých malých záhoncích modrými pomněnkami.

Nikdo jiný v zahradě nebyl, ačkoli sloužila všem domům v Grosvenor Square. Melinda zvolna kráčela po dobře posečeném trávníku. Květiny i panující mír jí připomněly Chard a náhle zatoužila být tam zpět. Až bude markýzovi lépe, snad se tam vrátí a pak – cítila, jak jí srdce při tom pomýšlení poskočilo – budou zase sami.

Od souboje ho měla pro sebe. Teprve nyní na rozkaz lékaře opustila své místo u markýzova lože, aby se prošla na čerstvém vzduchu a aby, jak doktor naléhal, „se jí vrátily do tváří růžičky“.

Vyžadovalo to hodiny trpělivosti, hodiny, které shledávala únavnými, a přece jí současně přinášely skryté povznesení. Markýz na ni spoléhal. Už nebyl panovačný a náročný, nedřel ji slovy ani nemátl obviněními, jimž nerozuměla. Byl to jen muž upoutaný na lůžko v bolestech a ona mu dokázala přinášet úlevu.

Seděla vedle něj po dlouhé noční hodiny, stočena do klubíčka ve velkém křesle, které jí komorník – nedal jinak – přesunul vedle postele. Někdy trochu zdřímala, ale většinou pozorovala markýze v chabém světle svíček a věděla, že ho miluje z celého srdce, každíčkým vláknem své bytosti.

Vždycky uvažovala, zda se někdy zamiluje, a snila o tom, jak dívky činívají. Neočekávala však, že to bude takový spalující oheň, který jako by jí způsoboval fyzickou bolest a současně extázi, jež ji vynášela až k nebesům.

Tohle je láska, říkala si a cítila, jak jí srdce buší a prsty se chvějí, když se markýze dotýkala, aby mu narovнала podušky anebo ho přikryla čerstvou pokrývkou. Jenže je to beznadějně! V budoucnu ji nemůže čekat nic než zklamání. A přece, nedokázala o nic víc zabránit si v lásce k němu, než zamezit přílivu stoupat na mořský břeh.

Štěstí z toho, že ho má pro sebe, bylo, jak věděla, odsouzeno ke krátkému životu. Dnes ráno už bylo markýzovi mnohem lépe, a ačkoli dosud vypadal trochu omámeně a nadále si neuvědomoval, co se stalo, už se víc podobal sobě samému. Trval na tom, aby ho umyli a oholili. Pak vstal z postele a přijal lékaře v županu. Když ho Melinda plísnila, že se chce tak přepínat, protestoval: „Děláte ze mě takového změkčilce! Mám pocit, že něco musím udělat. Nejsem si jistý, co to je. Mozek jako bych měl zamžený a zhlouplý; ale však on se vzpamatuje a ležením tady ničemu nepomůže.“

„Byl jste raněn,“ řekla Melinda něžně.

Markýz zvedl ruku k obvazu kolem hlavy.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Byla to nehoda? Shodil mě Hrom? Ne, to vás měl shodit! Ach... ! Ovšemže, už si vzpomínám! Ten souboj!“

Jeho tón náhle zazněl ostře a Melinda řekla kvapně:

„Teď o tom nemluvte. Musíte odpočívat. Později přijde doktor, a jestli bude mít dojem, že moc mluvíte, dá vám jeden ze svých uklidňujících léků.“

„Nic takového neudělá!“ prohlásil markýz prudce. „Nedovolím mu, aby do mě pumpoval další laudanum ani žádné jiné jedy, co mě zbavují rozumu.“

Melinda si povzdychla. Podle tónu jeho hlasu poznala, že by bylo zbytečné hádat se s ním, a když zazvonil na komorníka, mohla jen opustit místnost a uvažovat, jestli na ní bude ještě někdy závislý.

Když sešla dolů do haly, uslyšela u předních dveří jiným lokaje mluvit s nějakým jiným sluhou.

„Rekni milostivý, že Jeho Lordstvu je dneska ráno líp, ale nemůže ještě přijímat návštěvy.“

„Já to urozenej paní řeknu,“ odvětil druhý

„A buď tak hodnej a dej Jeho Lordstvu vod ní dopis.“

Okamžik bylo ticho a pak lokaj, který dopis předával, dodal s posměškem:

„Já furt jen nosím tydle líbesbrífy po městě. Už si připadám jak Amorův poslíček.“

„No, jednu věc ti řeknu,“ odvětil první lokaj. „Kdybys byl nahatej jako amorek, vypadal bys ještě hůř než takhle!“

Ozval se řvavý smích, rychle potlačený pro případ, že by je někdo slyšel; pak zvuk zavíraných dveří a lokaj, malebně oděný ve vínové uniformě se zlatými knoflíky, kráčel umírněně přes halu, dopis, který právě obdržel, položený na stříbrném táčku.

Melindu by ta výměna zdvořilostí pobavila, nebýt toho, že uhádla, od koho ten dopis je. Kdo jiný než lady Alice by posílal markýzovi billet doux? Pocítila prudký nával hněvu, o němž tuze dobře věděla, že je žárlivostí.

Nyní, v krásné a klidné zahradě čelila beznadějnosti svého postavení. A přece jí ani lady Alice nemůže po šest měsíců markýze odebrat! Dvakrát obešla malou fontánu a pak, protože nevydržela být tak dlouho z domu, se vrátila.

Lokaj čekal u branky, kde ho zanechala. Otevřel jí, když se objevila, a pak za ní zamkl, zatímco ona čekala na chodníku. Minulo ji několik kočárů. Se zájmem si prohlížela koně: pár kaštanových hnědáků, zdaleka ne tak krásných jako ti, kteří náleželi markýzi; tlustá grošovaná kobyla táhnoucí uzavřený brougham; a otevřený tandem řízený mladíkem s cylindrem nasazeným furiantsky na stranu, velký karafiát v knoflíkové dírce.

„Teď můžete přejít, milostivá,“ navrhl lokaj uctivě a Melinda si uvědomila, že ačkoli provoz utichl, ona stále ještě stojí na chodníku.

Přešla silnici s pocitem, že se vrací po dlouhé nepřítomnosti domů. Když vstoupila do haly, hodiny odbíjely šestou. Uvědomila si, že doktor už určitě odešel, a napadlo ji, zda si někdo vzpomněl donést markýzovi trochu čaje.

Právě se chystala vyjít do schodů, aby to zjistila, když do haly vstoupil komorník a řekl tiše: „Jeho Lordstvo mě požádalo, abych vám sdělil, mylady, že je v knihovně.“

„On je dole!“ zvolala Melinda.

„Ano, mylady. Doktor řekl, že už je mu dost dobře. Abych řekl pravdu, podle toho, co mi sir Henry sdělil, je vpravdě velmi potěšen pokroky Jeho Lordstva.“

„To je dobrá zpráva,“ řekla Melinda svým jemným hlasem a přiměla se přejít zvolna halou ke dveřím knihovny.

Okamžik si myslela, že je místnost prázdná, a pak uviděla, že markýz sedí před krbem na druhém konci místnosti a že mu nějaký sluha postavil kolem křesla malou zástěnu, aby zabránil průvanu. Melindu opustil všechen smysl pro důstojnost, rozběhla se přes místnost, a když dorazila k markýzovi, řekla skoro bez dechu: „Je vám líp! Ach, to jsem ráda!“

Vztáhl ruce a uchopil její, usmál se na ni podoben, říkala si, už zase velice sám sobě, až na to, že se zdál něžnější a výraz v jeho tváři byl laskavý.

„Slyšel jsem, jak dobře jste mě ošetřovala,“ řekl svým hlubokým hlasem.

Zachvěla se při dotyku jeho ruky a poklekla na podlahu vedle něj. Sukně se kolem ní vzedmuty.

„Nebylo to nic těžkého,“ řekla cítíc, jak před ním klopí samovolně oči. „Byl jste velmi hodný pacient.“

„Sir Henry říká, že jsem prý utrpěl otřes mozku,“ řekl markýz. „Ještě pořád jsem trochu zmatený a nemohu si vzpomenout, co se vlastně stalo.“

„Nemluvme o tom,“ řekla Melinda s pocitem, že by nedokázala čelit odhalení role, již v souboji sehrála.

„Musím přimět Gervase, aby mi o tom vyprávěl,“ zvolal markýz. „Přišel mě navštívit?“

„Ano, ovšem, kapitán Vestey tu byl za dnešek třikrát nebo čtyřikrát,“ řekla Melinda. „Ale sir Henry zakázal veškeré návštěvy.“

„Kromě vás, ovšem,“ řekl markýz.

„Já... já se asi za návštěvu nepočítám,“ zakoktala Melinda.

„To vskutku ne! Sir Henry mi gratuloval k tomu, jak se o mě má žena stará. Kde jste se naučila ošetřovatelství, kromě svých dalších dovedností?“

„Ošetřovala jsem tatínka, když si na lovu zlomil klíční kost,“ vysvětlovala Melinda. „A maminka byla občas nemocná. Ale vás jsem chtěla ošetřovat. Nelíbilo by se mi, kdyby mě nějaká naškrobená sestra nepouštěla do dveří.“

„Dojímá mě váš soucit,“ řekl markýz tiše.

Rychle na něj pohlédla a poznala, že se nepošklebuje ani není cynicky.

„Mohlo mě napadnout,“ pokračoval, „že pro vás bude velmi nudné sedět u lože muže v bezvědomí. Nenudila jste se?“

„Ne, ovšemže ne,“ odvětila Melinda. „Chtěla jsem být u vás.“

Mluvila impulzivně a krev jí stoupla do lící, když si uvědomila, že řekla cosi, co by mohlo prozradit její opravdové pocity.

„Proč byste měla chtít být u mě?“ zeptal se markýz a jeho hlas byl jaksi naléhavý.

V rozpacích Melinda sáhla po stuhách pod bradou, rozvázala je a sejmula si čepec. Venku po sobě zapadající slunce zanechalo na obloze záři, která spolu se světlem ohně v krbu změnila Melindiny vlasy ve zlato rámuující její tvářičku jako svatozář.

Věděla, že z ní markýz nespouští oči, a kvapně, protože byla nervózní, řekla: „Právě jsem se šla nahoru podívat, jestli jste dostal čaj. Přinesli vám ho? Tolik jsem se bála, aby nezapomněli.“

„Dostal jsem všechno, co jsem chtěl,“ ujistil ji markýz. „Ale vy jste neodpověděla na mou otázku.“

„Já... já myslím, že... jsem zapomněla, co... jste se ptal,“ řekla Melinda tlumeně.

„To není pravda,“ odvětil markýz. „Povězte mi to, Melindo, neboť si to přeji vědět.“

Bylo na něm cosi tak podmanivého, cosi ve výrazu jeho očí, až měla pocit, že jí srdce pukne v hrudi. Melinda se vymrštila.

„Já... já myslím, že určitě... něco potřebujete,“ řekla a pohlédla na markýze, aby na jeho rtech spatřila úsměv. Vztáhl ruku.

„Pojďte sem, Melindo,“ řekl, a když se nepohnula, dodal: „Hned!“

Stála tam nerozhodně, ale než se stihla pohnout, dveře se otevřely a ozval se hlas komorníka: „Přišel vás navštívit sir Hector Stanyon, milostivá.“

Melinda zůstala stát jako ochrnutá, když do místnosti, mohutný, rudolící a všemocný, vkročil sir Hector. Okamžik na něj nedokázala než němě zírat, oči vytržené a zděšené jako u zvířete v pasti.

Pohlédl na ni a zvolna přistupoval, až stanul uprostřed místnosti.

„Tak tady se skrýváš!“ řekl hlasem hrubým a hlučným. „Napadlo mě, že jsem se nemohl zmýlit, když jsem tě zrovna teď viděl přecházet ulici; a přece jsem stěží dokázal uvěřit vlastním očím, když jsi vstoupila do tohoto domu.“

„Strýčku... Hectore!“ zajekala Melinda.

„Ano, tvůj strýc, vskutku,“ řekl sir Hector. „A tvůj poručník, jestli se laskavě rozpomeněš, který má právo na vysvětlení“

„Já... já...“ začala Melinda, ale umlčelo ji náhlé zařvání sira Hectora.

„Vysvětlení není třeba, tvé činy mluví samy za sebe! Opovázila ses utéci, opustit můj dům, ale teď se tam se mnou okamžitě vrátíš. Na vysvětlování bude čas později, ale věř mi, slečinko, žes mi upláchlá poprvé a naposledy. Až ode mě dostaneš největší výprask, cos kdy v životě dostala, provdáš se za plukovníka Gillinahama tak urychleně, jak jen to lze zařídit. Naštěstí o tvé eskapádě neví. Tvá teta byla natolik chytrá, aby to před ním zatajila. Já o tom ale vím a budeš potrestána – v tom se nemyl – potrestána, jak jsi ještě nikdy nebyla, ty nevděčná ženštino!“

„Prosím... strýčku Hectore, já... já nemohu...“

„Nehádej se se mnou,“ zahulákal strýc. „Jdi okamžitě nahoru a zabal si věci. Nevím, jaké postavení zastáváš v téhle domácnosti, ale je-li zapotřebí nějakého vysvětlení, provedu to já. Poslechni mě! Slyšelas? Jestli ne, můžeš dostat hned část toho trestu, který mám pro tebe v zásobě, až tě dovezu domů!“

Sir Hector učinil krok směrem k Melindě a zvedl ruku. Instinktivně vykřikla, připadajíc si zcela přemožená a neschopná se bránit. Pak, protože na okamžik zapomněla na všechno kromě hrůzy ze strýce, se lekla, když spolu se sirem Hectorem uslyšela pevný hlas, který za jejími zády pravil: „Nemohu vám dovolit, pane, abyste v mé přítomnosti udeřil dámu.“

Markýz vstal ze svého křesla, o několik kroků postoupil a stanul vedle Melindy. Vzhledla k němu a ucítila, jak ji hrůza opouští. Zdál se tak silný a důstojný, a o úžasu sira Hectora se nedalo pochybovat.

„Smím se zeptat, kdo jste vy?“ otázal se sir Hector. „Mé jméno je Chard -- markýz z Chardu,“ zněla odpověď.

„Chard!“ vybuchl sir Hector. „Co tedy tady dělá má neteř?“

Po odmlice dodal nepřívětivě: „Anebo je to snad indiskrétní otázka? Nečekám od té dívky mnoho, neboť mi odjakživa dělala jen potíže, ale nečekal jsem, že se z ní tak rychle stane coura!“

„Vaše neteř,“ odvětil markýz a jeho hlas byl ledový, „pokud je mezi vámi skutečně takový vztah – a je-li to pravda, pak jí patří má nejhlubší soustrast – mi prokázala tu čest, že se stala mou chotí. Vzhledem k tomu vás musím požádat, abyste se omluvil.“

„Chotí! Můj ty Bože! Vy jste si ji vzal!“ zakuckal se sir Hector a jeho rozhořčení v okamžiku vyprchalo. „To jsem nevěděl. Markýz z Chardu, no tohle! Pak vám musím oběma srdečně blahopřát.“

„Nemáme toho zapotřebí,“ prohlásil markýz. „A vaše chování od chvíle, kdy jste vstoupil do mého domu, mě nutí k domněnce, k se bez vaší společnosti snadno obejdeme. Dobré odpoledne, pane! Sloužící vás vyprovodí.“

„Ale já totiž...“ namítal sir Hector, „já... musím to s vámi prodiskutovat. Jsem Melindin poručník.“

„Cokoli si přejete říci,“ pravil markýz, „můžete sdělit prostřednictvím mých právních zástupců!“

Pak se markýz otočil, přistoupil ke krbové římse a zastavil u ní obrácen zády. Sir Hector okamžik zůstal nerozhodně stát, všechen oheň a hněv ho opustil. Pro jednu netušil, jak jednat. Pak s polohlasnou kletbou, již Melinda slyšela zcela jasně, se otočil, přešel místnost, rozrazil dveře, prošel jimi a zabouchl je za sebou.

Melinda naslouchala, jak se jeho kroky vzdalují halou, aby měla naprostou jistotu, že opustil dům. Stála, dívala se za ním a pak se velmi zvolna otočila k markýzovi. Stál k ní zády, hleděl do ohně a ona se náhle bála.

„Já... já se... omlouvám,“ vykoktala.

Tehdy se obrátil a ona se přikrčila před výrazem v jeho tváři.

„Čert vás vem!“ řekl a jeho hlas zněl jako prásknutí bičem. „Proč jste mi to neřekla?“

Neodpověděla a jeho tón byl nyní sarkastický a ledový jako studený vítr: „Mám tu čest požádat vás o ruku! To jste celou tu dobu chtěla, vidíte? O to jste tak tvrdě hrála! Proto jste udržovala tuhle směšnou maškarádu nevinnosti – abyste mě mohla lapit do pastí. Bylo to tuze rozkošně uděláno: málem se vám podařilo přimět mě uvěřit, že jste tím, co předstíráte. A teď si vás musím vzít! Ne kvůli vám –

nemyslete si, že je to proto, že jsem vás kompromitoval – ale kvůli sobě. Váš strýc bude mluvit – ovšemže bude mluvit! „Má neteř, markýza!“ Neodvážím se to sám kvůli sobě popřít! Výborně, budeme oddáni, tentokrát oficiálně oddáni, a přesně to jste plánovala. Jak okouzující ženušku to budu mít! Manželku, která se zaváže každému muži, kterého potká – kšeft s lordem Hartingtonem, slib lordu Wrothamovi – chlípnici, nejnižší typ vyvrhele, který kdy chodil po této zemi, taková je má choť! Myslíte, že na to někdy dokážu zapomenout? Myslíte, že se na vás budu někdy moci podívat, aniž bych myslel na to, jak se vás dotýkal? Zhýralec, jehož se bojí i ty nejnižší ženské z ulice!“

Markýz se odmlčel a Melinda stála a zírala na něj, z tváře jí vyprchala veškerá barva, oči měla vyteřštěné z potemnělé bolesti.

„Když se na vás dívám,“ pokračoval markýz hlasem tlumeným, ale ničivě jasným, „je mi zatěžko uvěřit, že jste tím, kým jste. A přece jste zlá; jste zosobněné zlo, jež okouzluje muže a chytá ho do pastí; zlo, jež by ve skutečnosti mělo být zničeno. Ale já si vás musím vzít! Musím si vás vzít, protože jsem takový zelenáč, že jsem padl do té nejchytřejší pastí, jakou kdy mazaná intrikářka nastražila. – Výborně, máte mít mé jméno. Ale vězte, že i když vám je dám, opovrhuji vámi pro to, čím jste! Přísambůh, kéž by vás byl Hrom shodil a vy jste byla mrtva! A kdybych vás mohl vidět mrtvou, radoval bych se, protože se vás svět zbavil. Tryznila jste mě a nyní mě zničíte. Jděte! Jděte mi z očí! Nesnesu pohled na vás!“

Pozvedl hlas, divže nekřičel, a Melinda se s výkřikem, který jako by vycházel ze samé hloubi její bytosti, odvrátila a vyběhla z místnosti. Slyšel ji běžet přes halu nahoru po schodech a pak usedl do svého křesla skryl tvář do dlaní.

O něco později vstoupil do místnosti lokaj, přinášeje rozsvícené petrolejové lampy. Markýz se ani nepohnul; teprve když komorník ohlásil: „Kapitán Gervase Vestey, mylordé!“, otočil hlavu.

„Drogo! To je radost, najít tě na nohou,“ řekl kapitán Vestey. Položil ruku příteli na rameno, pak usedl na druhou stranu křesla. „Brzy se budeš cítit jako znovuzrozený,“ řekl. „Skutečně to bylo jen škrábnutí, co tě srazilo. I když jsem tě viděl ležet na zemi, poznal jsem, že jde jen o povrchové zranění. Melinda myslela, že jsi mrtev.“

Okamžik panovalo mlčení a pak markýz řekl napjatě:

„Melinda! Co tam Melinda dělala?“

„Tys to neslyšel?“ zeptal se kapitán Vestey. „Zachránila ti život. Nejspíš se moc ostýchala mluvit o tom, ale střelila Wrothama do paže, když se otočil už při devíti. Vždycky jsem věděl, že je zbabělec, ale nikdy mě nenapadlo, že uvidím člověka, jak úmyslně takhle podvádí.“

„Melinda... ho střehla... do paže!“ opakoval markýz, skoro jako by hledal slova.

„Byla to taky náramně dobrá trefa,“ usmál se kapitán Vestey. „Můj Bože! Ta dívka je velice šikovná, o tom není pochyb! Ale naneštěstí se o vteřinku zpozdlila. Když Wrotham vypálil, kulka tě zasáhla ze strany do hlavy; ještě ses od něj vzdaloval, víš.“

„Chceš říct, že nebýt Melindy, byl by mě zabil?“ zeptal se markýz.

„Inu můžeš se vsadit, oč chceš, že zabil,“ odvětil kapitán Vestey. „Je to vrah! A už víme, proč všichni ostatní chlapci, s nimiž se bil, museli zemřít.“

„Melinda ho nezabila?“ zeptal se markýz.

„Ne! Možná by bylo dobře, kdyby ho zabila. Ale současně by s tím byly nesnáze,“ odvětil kapitán Vestey. „Ale roztržila mu pravou paži. Právě jsem se doslechl, že mu ji amputovali. Patří mu to! A co víc, už se neodvází ukázat ve slušné společnosti. Freddic a já se o to postaráme!“

Markýz neřekl nic a za okamžik se ozval kapitán Vestey: „Slyšels někdy o takové odvaze, jakou má to děvče? Poté, co jsme odjeli z Chardu, vyrazila se starým Traversem do Londýna, skryla se v keřích a všechno si to naplánovala. Náhodou jsem byl tuze rád, že tam měla Traverse. V tom stavu, v jakém jsi byl, by pro nás bylo obtížné zvedat tě do faetonu. Melinda byla po celou dobu skvělá. Víš, Drogo, ona tě miluje!“

„Nesmysl! Nic takového!“ řekl markýz hněvivě. „Ale neměl jsem zdání, že byla přítomna u souboje. Musím snít o tom promluvit.“

Kapitán Vestey pohlédl na hodinky. „No, každou chvíli by měla přijít dolů na večeri,“ řekl. „Nejspíš ti prozradila, že mě požádala, abych s vámi oběma povečeřel? Ty se nepřevlékneš, Drogo? A jestli ti mohu radit, půjdeš do postele v tu chvíli, kdy bude po večeri. Neměl bys to první den přehánět.“

„Zazvoň!“ řekl markýz ostře, aniž by zřejmě slyšel jediné slovo z toho, co říkal jeho přítel.

„Zazvonit?“ řekl kapitán Vestey. „Proč to?“

„Zazvoň,“ přikazoval markýz

Kapitán Vestey vstal. Přitom se dveře otevřely. „Večeře se podává, mylord!“

„Kde je slečna Stanyonová?“ otázal se markýz.

„Slečna Stanyonová?“ opakoval komorník. „Pokud vím, Její Milost opustila dům, mylord.“

„Opustila dům!“ opakoval markýz jako ozvěna. „Jak to myslíte, že opustila dům?“

„Jeden z lokajů mi řekl, že odešla,“ odpověděl komorník, poněkud polekán pánovým tónem. „Mám za to, že zanechala vzkaz pro Vaše Lordstvo.“

„Tak mi ho přineste! Proč jsem ho sakra hned nedostal?“ řekl markýz ostře.

Vstal z křesla a mlčky stál, bledý a rozhněvaný, dokud se komorník nevrátil s dopisem na táčku. Markýz ho popadl a roztrhl obálku. Komorník se vzdálil z místnosti a markýz zůstal stát a četl dopis, dokud se kapitán Vestey, neschopen nadále potlačovat svou zvědavost, nezeptal: „Co je? Co se stalo?“

„Poslouchej, Gervasi! Poslechni si tohle!“ řekl markýz divným hlasem.

Mylorde,

hluboce lituji, že jsem Vám způsobila takové nesnáze. Bylo to ode mne nepěkné, to vím od samého začátku, že jsem se zúčastnila svatebního obřadu, který byl pouhou přetvářkou, ale potřebovala jsem peníze, abych si koupila domek, kde bych mohla být se svojí starou chůvou, a neuvědomila jsem si, že to bude mít tolik strašných následků. Nenapadlo mě, že budete nucen kvůli mně bojovat v souboji.

Ale přísahám Vám, že jsem se nedopustila žádných takových známostí a závazků, z jakých jste mě obvinil. Lord Hartington mě žertem požádal, abychom uzavřeli dohodu, že já se pokusím nezamilovat se a on se pokusí zbavit lásky. A lorda Wrothama jsem vůbec neznala, sešla jsem se s ním jenom tehdy, večer, když jsem přijela do Londýna a paní Harcourtová, na kterou, jsem narazila na nádraží, mi nabídla na noc ubytování. Když jsme vcházely do jejího domu, představila mně Jeho Lordstvu a tehdy jedinkrát, to Vám přísahám, jsem na něm spočinula očima.

Nazítří ráno jsem se pak přestěhovala k Vám na Grosvenor Square. Nikdy jsem nic neosnovala, natož pak abych si i třeba ve svých nejdívočejších snech představovala, že Vy byste se se mnou oženil. Nijak netoužím zničit Vám život anebo udělat cokoli, co by nebylo pro Vaše štěstí. A tudíž, mylordede, už mně nikdy neuvidíte. Kapitán Vestey mi řekl, že když budu mrtvá, můžete si nárokovat peníze a nebudete už mít žádné starosti.

Ráda bych Vám poděkovala za Vaše mnohé laskavosti vůči mně. Byla jsem chvílemi velmi šťastná a jen Vás prosím, abyste mi odpustil, čím jsem se proti Vám provinila.

*Vaše ve vši úctě
Melinda Stanyonová*

Markýzův hlas jako by selhával, když četl poslední dvě slova, a když zvedl oči od dopisu, planuly.

„Chápeš to, Gervasi?“ zeptal se. „Ona byla nevinná! Víš, co říká? Ella ji sebrala ten večer na nádraží. Vždycky mi říkali, že takhle ta ženská pracuje, ale já tomu nikdy nevěřil.“

„No, to je celkem pravda,“ řekl kapitán Vestey. „April mi říkala, že čeká na vlaky a nabízí venkovským holkám, které přicestujou, nocleh a bere je do svého domu zadem. Potom už nemohou uniknout,“

Spatřil výraz v markýzově tváři a dodal: „April mi říkala, že je obvykle první dvě tři noci drží pod drogami, dokud nejsou povolnější. Troufám si říct, že Melinda neměla zdání, co je to za dům.“

„Jsem si absolutně jist, že neměla,“ prohlásil markýz. „Ale jak jsem to měl vědět? Přišla od Kate.“

„Pořád říkala, že neví, kdo je to Kate,“ přerušil ho kapitán Vestey.

„Vůbec neměla příležitost se s ní sejít,“ řekl markýz zvolna. „Tys tam šel hned ten večer, co přijela, a když jí Ella koupila svatební šaty, přivezla ji sem na Grosvenor Square.“

Náhle si zakryl dlaní oči. „Bože můj! Když si pomyslím, co jsem jí řekl! Jak jsem s ní zacházel! Vypadala tak čistě, ale já tomu nedokázal uvěřit.“

„A co myslíš, že se s ní stalo teď?“ zeptal se kapitán Vestey.

Markýz vykřikl. „Odešla z domu! Kam šla? Můj Bože, Gervasi! Jestli je to tak, jak si myslím...!“

Málem přeběhl místnost, otevřel dveře a vyšel do haly. Komorník čekal venku. „Kam šla slečna Stanyonová?“ otázal se. „Ví to někdo?“

„Ne přesně, mylordé,“ odvětil komorník. „Ale když, se Vaše Lordstvo zdálo překvapeno její nepřítomností, poptal jsem se.“

„Co jste zjistil?“ zeptal se markýz. „Rychle, člověče!“

„Slečna Stanyonová nikomu neřekla, kam jde,“ odvětil komorník, „ale vyptávala se zřízence venku na cestu na nábreží.“

Markýz se otočil k domovním dveřím.

„Počkej, Drogo! Počkej na kočár!“ zařval kapitán Vestey.

„Přivez kočár,“ řekl markýz přes rameno. Já popadnu prvního čtvernožce, který mě tam donese.“

Než ho lokaj stihl předejít, otevřel domovní dveře a už byl na ulici. Zdivočele se rozhlédl sem a tam a pak spatřil drožku, zvolna přijíždějící zpoza rohu. Zamával a kočí zastavil vedle něj.

„Guineu, jestli mě dovezete na nábreží co nejrychleji,“ vrhl se markýz dovnitř. „Guineu, ne, dvě, jestli chcete; jen mě tam dovezte!“

Kočí si pomyslel, že má pasažéra opilce, a práskl do koní.

„Rychle!“ vykřikoval markýz zezadu. „Rychleji! Rychleji!“

Kůň dosáhl celkem pozoruhodného tempa, když projížděli přes Berkeley Square, na Berkeley Street a dolů po St. Jamess Street, ale navzdory častému práskání drožářova biče už kůň začínal být unavený, když dorazili na Parliament Square a zahrnuli dolů na nábreží.

„Teď jeďte pomalu,“ nařídil markýz a kočí zatáhl otěže, takže kůň zpomalil do klusu.

Na nábreží byla tma, protože mezi světly byly široké rozestupy; chodců tu bylo málo a markýz se vykláněl s očima upřenýma na okraj řeky. Pak ji zničehonic uviděl ve tmě mezi dvěma pouličními lampami. Nebylo mýlky, ta malá, štíhlá postava, zlaté vlasy, z nichž skloulzál šál, který je jistě zakrýval.

„Stát!“

Drožkář zarazil koně a markýz vyskočil. Vyndal peněženku a hodil ji muži, který ji hbitě chytil a užasle hvízdal, když spatřil, co obsahuje.

Markýz, který už nespěchal, zůstal okamžik stát a pozoroval Melindu. Viděl ji, jak zvedá tvář k nebesům a pak shlíží dolů do temné, vířící vody pod hrází. Velmi tiše k ní přistoupil.

„Melindo!“ řekl a ona sebou při zvuku svého jména trhla.

Když uviděla, kdo to je, vztáhla ruku, jako by ho chtěla zahrnat.

„Ne... ne! Nesmítemi bránit,“ prosila. „Jenomže... tam... tam byli kolem lidé... a... vypadá to tak studeně a... temně.“

„Melindo!“ opakoval markýz a jeho hlas byl velmi něžný. „Jak jste sem mohla přijít, abyste udělala něco takového?“

„Musím,“ odpověděla. „Copak nevidíte, že musím? Všechno se to tak... pokazilo. Ročila jsem vás. Zničila... jsem vám život a... nechtěla... jsem to udělat.“

Vztáhl ruce a uchopil její do svého vřelého sevření.

„Všechno je to strašlivé nedorozumění, Melindo,“ řekl. „Můžete mi odpustit? Mohu vás přesvědčit, že jsem k vám mluvil tak, jak jsem mluvil, jen proto, že jste

mě trýznila k nesnesení? Přivedla jste mě k šílenství žárlivostí. Víte, miloval jsem vás od prvního okamžiku, kdy jsem vás spatřil!“

Ucítil, jak sebou trhla, pak od něj odtáhla své ruce.

„To je... žert?“ zeptala se. „Protože... protože to není... moc laskavé...“ Hlas se jí při těch slovech zlomil a markýz ji objal.

„Laskavé, Melindo? Kdo tady chce být laskavý?“ řekl. „Miluju vás! Zbožňuju vás! Chtěl jsem vám to říct od chvíle, kdy jsem vás poznal, ale cosi mi v tom bránilo.“

Třásla se v jeho náruči; nyní se ale trochu pohnula a zeptala se: „Byla to... lady Alice?“

„Co s tím má Alice společného?“ zeptal se hrubě. „Řekl jsem jí toho dne, kdy vstoupila do knihovny, že mezi námi všechno skončilo. Bylo to proto, že jsem vás spatřil a od té chvíle jsem věděl, že nechci ani ji, ani žádnou jí podobnou.“

„Ale já to nechápu,“ zašeptala Melinda.

„To už vím,“ řekl. „A vím, že té noci na večírku, kdy jste se tvářila tak ohromeně, jsem vás měl odvést. Ale místo toho, jaký už jsem byl blbec, jsem se k vám choval jako lump. Mohu vás jen prosit, Melindo, ve vši pokoře prosit, abyste mi odpustila.“

„Ovšemže vám odpouštím,“ řekla Melinda tiše. „Ale víte, já musím jít pryč - musím... zemřít. Nic jiného nemůže... věci prospět, protože, jak jste řekl, strýc Hector bude mluvit. Může dokonce i trvat na tom, aby se zpráva o... o našem... snátku dala do *Gazette*.“

„Dám ji tam sám,“ prohlásil markýz. „Copak nechápete, Melindo? Žádám vás, prosím vás na kolenou, je-li to nutné, abyste si mě vzala. Chci vás za ženu. Nikdy jsem žádnou jinou nechtěl tak, jako chci vás; a můžeme-li začít znova, vím, že vás dokážu učinit šťastnou.“

Jeho paže se kolem ní sevřely. Nepromluvila, ale cítil, jak se chvěje. Za okamžik, s nádechem své staré pánovitosti, jí vložil prsty pod bradu a otočil její bílou, zděšenou tvář vzhůru k sobě.

„Neodpověděla jste mi, Melindo,“ řekl a nikdo nikdy neslyšel v jeho hlase takovou něhu. „Vezmete si mě?“

„Já nemohu... pochopit, co se to stalo,“ vypravila ze sebe Melinda. „Proč jste se změnil? Co jsem udělala, že jste se na mě tak rozhněval? Já to nechápu!“

„Je to něco, co, jak doufám, nikdy nepochopíte,“ odpověděl markýz. „Chci, abyste mi slíbila, Melindo, že už nikdy nebudeme - žádný z nás - mluvit o minulosti. Je po všem, je to skončeno. Je to něco, čeho jste se nikdy neměla zúčastnit, a co by se nikdy nestalo, kdybych nebyl tvrdohlavý hlupák a k tomu tak bezzásadový, až mě napadá, že mi v budoucnosti nikdy nemůžete věřit.“

„Ale vždyť víte, že vám věřím,“ řekla Melinda impulzivně. „Právě proto chci, abyste byl šťasten.“

„A proč to chcete?“ zeptal se markýz.

„Protože...“ začala Melinda a pak jí hlas odumřel do ticha.

„Protože co?“ zeptal se.

V odpověď před ním skryla tvář. Ucítíl, jak se zachvívá, a věděl, že už to není strachem.

„Protože co?“ naléhal. „Prosím, řekni to, Melindo. Nezasloužím si to slyšet, a přece to chci nade všechno ostatní.“

„Protože... tě... miluju,“ zašeptala Melinda.

A nyní ji objal ještě pevněji a přitiskl své rty na její. Jen na okamžik cítil, jak se chvěje; pak se mu vzdala a splynuli v náhlé extázi, jež se nedala vyjádřit slovy.

Oba věděli jen tolik, že svět je zlatý a plný světla; že cosi, co se ještě žádnému z nich nepříhodilo, je oba vynáší vzhůru na křídlech radosti.

Potom v dálce, jako kdyby přicházelo z jiné planety, uslyšeli volání kapitána Vesteyho. Zdráhavě, jako by nedokázaly snést odloučení, se od sebe jejich rty oddělily; stále však hleděli jeden druhému do temnoty očí. Zvolna otočili hlavy a spatřili čekající kočár a kapitána Vesteyho, který k nim běžel.

„Tys ji našel, Drogo! Ach díky Bohu, Melindo, našel vás!“

„Ano, našel mě,“ řekla Melinda tiše a ucítla, jak se kolem ní markýzova paže svírá, když říkal:

„Našel jsem ji, Gervasi, a ona už mě nikdy neopustí!“